

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Lignvm Vitae, Ornamentum, & Decus Ecclesiæ

In Qvinque Libros Divisvm. In quibus, Totius Sanctiss. Religionis Divi Benedicti initia; Viri Dignitate, Doctrina, Sanctitate, ac Principatu clari describuntur: & Fructus qui per eos S. R. E. accesserunt, fuissimè explicantur

Wion, Arnold

Venetiis, 1595

De Antiqvissima Et Illvstrissima Familia Romana, Anicia, Proba, Olybria, Perleonia Frangipania, Habsbvgia, Avstria: Tractatvs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38372

DE ANTIQVISSIMA
ET ILLVSTRISSIMA

FAMILIA ROMANA,
ANICIA, PROBA, OLYBRIA,
PERLEONIA FRANGIPANIA,
HABSBURGIA, AVSTRIA:

TRACTATVS.

QVA RATIONE HIC LABOR
SVSCEPTVS EST.

§. j.

SOLENT interdum qui Principibus li-
bros inscribunt, in exordio, ut ab illis
gratiam ineant, ab vltima origine eorum
generis, & antiquitatem, & laudes re-
petere. Quos ego quamquam improbare non possum,
hoc tamen loco minimè in omnibus sequi proposui.
Cum enim consilium cœpisssem, quedam mea scripta
Augustissimo Philippi II. Hispaniarum Regis poten-
tissimi nomini inscribendi; non induxi animum res in
pace, & bello præclarè gestas, aut singulares planeque
regias virtutes, & cum virtutibus consentientes actio-
nes eius explicare. Siquidem & annalium monumen-
tis

tis illa omnia esse mandata, & eiusdem diuinas actio-
nes, à luculentissimis huius ætatis Scriptoribus consi-
gnari, & monumentis mandentur, maxime intellige-
bam. Illis igitur prætermisissis, generis eius tantum an-
tiquitatem & originem, in præsentì tractare proposui:
quippe quod nihil tam potentissimo Regi, Dei Opt. Max.
beneficio, sicut uidemus, ad hæc tempora Imperio nato,
possit addi, quo illustrior, & amplior esset, & unius so-
lummodo Familiæ suæ, eousque nobilissima & antiquis-
sima, quæque genus ipsum à Regibus, ac Cæsaribus du-
ctum, virtutibus prorsus Regiis maiorum suorum egre-
giè conseruat, demonstratione, hætenus à multis ignorata
(ob quorundam scriptorum ieiuniorum planè somnia, qui
ut sese in Principum animos insinuarent, de hac Illu-
striss. familia multa apocrypha, & auctoritate prorsus
carentia, excogitarunt) excepta. Hæc, ut à nobis deduce-
tur, sicut multis noua & inaudita, quibusdam fortassis
etiam uidebitur & incredibilis, eo quod S. P. N. Bene-
dictum uidelicet, ac Principes Austriacos, uti in epi-
stola dictum, ex eadem esse familia propagatos asserimus,
et quos Progenitores ipse habuerit declarantes, ab iisdem
etiam, succedente tempore, familiam Austriacam ma-
nasse commonstramus. Speramus tamen fore, quod,
cum propositi nostri capaces exstiterint, admiratione, quæ
ex ignorantia procedere solet, reiecta, & omnis dubie-
tatis scrupulo depulso, ipsi nobiscum sentire debeant.
Id enim usu venit in singulis hominibus, qui cum vir-
tutes cuiusque cognouerint, tandem etiam de ætate per-
contantur:

contantur: & postquam familiarum integram seriem,
atque egregia facta perspexerint, antiquitatem quoque
earum, & originem scire desiderant: & tunc demum
utrobique acquiescunt, cum effectu suo dignam causam
deprehenderint. Ad hanc autem provinciam, hactenus
intentatam, & humeris meis imparem subeundam,
multis quidem grauib, & legitimis causis, acceden-
te maxime RR. PP. meorum, quibus refragari im-
pium reputabam, obedientia, impulsus sum; attamen
nihil adeo acrius me exstimulauit ad originem S. P. N.
Benedicti, totiusque Anicie familie, diligentius in-
quirendam, ac gratitudinis ratio. Nam sane cum or-
tus nostri partem patria, partem parentes, siue ij car-
nales sint, siue spirituales, sibi vendicent: non im-
merito prima cura debere uidetur cognoscendis maiori-
bus nostris, quibus non modo patriam, sed & paren-
tes etiam nostros, tam carnales, quam spirituales, ac-
ceptos ferimus. Hi enim patriam ipsam in qua na-
sceremur, & renasceremur, sanguine, & sudore suo
nobis preparauerunt; Hi parentes nostros, tam car-
ne, quam spiritu, progenuerunt, qui eam ab illis acceptam
industria sua excultam, qualis nunc est per manus no-
bis tradiderunt. Illis igitur propaginem, spiritum, vi-
tam ipsam: illis quicquid ingenuitatis (sunt enim &
Religiosi Benedictini ingenui) dignitatis, nobilitatis,
habemus; illis imagines nostras, illis insignia, illis
gentilitia decora, & privilegia vniuersa debemus.
Quibus proinde, ut omnis incolumitatis, felicitatis,

¶

Et salutis nostra, geminis auctoribus indagandis, ac pro merito celebrandis, omne officium, studiumque nostrum gratitudinis ergò debemus. Nec verò puerile hoc studium aliquis existimet, aut quod ad inanem quandam ostentationem tantum suscipiatur; nam, & priuatim quoque singulis hominibus conferet, cum non aliunde nobilitatis suae, certius documentum adducere quisquam possit, quam ex familiae suae antiquitate, & maiorum suorum imaginibus, quam altissima serie deductis. Quamuis autem in hoc negotio magnopere laborandum nobis necessarium fuerit, parum tamen id foret, si, quae vera nos esse arbitramur, ea solum proponenda esse putaremus. Iam vero cum obstantibus opinionibus, dubijs, & controuersijs, ad veritatem aditus non pateat, nisi remotis falsis, praesentem tractatum in particulares quasdam partes, potissimum tres, secauimus. In quarum prima, eorum sententiam, qui Familiam Habsburgicam aliunde deducunt, falsam esse comprobabimus, & obiecta quaedam diluemus, quae à diuersis contra assertionem nostram opposita videntur. In secunda, sententiam nostram ab initio propositam prosequemur, ac dilucidis Testimonijs fidedignorum Historicorum, veram esse comprobabimus. In tertia Aniciae familiae antiquitatem, originem, seriem continuatam, eiusque in diuersas Familias sectionem, & diuisionem, apertè demonstrabimus. Ac profiteor equidem me inuitum admodum in hanc arenam protrudi, cum odiosum videri possit opinionem hanc Lazij

con-

conuellerè , plurium Scriptorum suffragijs Lazio asti-
pulantibus iam confirmatam , & multarum nationum
tacito consensu receptam , ac Habsburgiorum ipsorum si-
lento tam diuturno comprobata . Interim Verò cum
Veritas in historijs præcipuè spectanda sit , neque La-
zio prodesse , neque nobis obesse debet silentium nostrum ,
cum Veritas , temporis longitudine non præscribatur .
Nam quod Lazio ex nostratibus nemo hætenus respon-
derit , non rationum , sed Scriptorum penuria fecit ; cum
nullus nostratium historicorum hætenus , quod equidem
sciam , in lucem prodierit , præter Volaterranum , qui hanc
Veritatem comprobare ausus fuerit . Igitur errores de
Habsburgica familia , unde nati sint , Deo fauente , di-
lucidè declarabimus . Quod quia citra cuiusquam con-
tumeliam facturi sumus , hanc nobis gratiam à benigno
Lectore præstari cupimus , ut patienti animo , quæ
adferemus accipiat , & ubi acceperit , tum demum iu-
dicet , & quod sibi legitimè probatum esse senserit , se-
positis affectibus , candidè retineat .

OPINIO EORVM QVI FAMILIAM
Habsburgiam Austriam, à Pharamundo
Franciæ Rege deducunt.

§. ij.

PRAECIPVA huius disputationis quaestio hic sese offert, à quibus scilicet familia Austriaca nobilissima originem traxerit. Nonnullorum enim, qui à Pharamundo Francorum Rege eam deducunt, opinio est quasi communis, quæ ex quadam potius assentatione quam quod ueritate subnixa sit, nata est, & per manus tradita, ad hanc usque nostram ætatem irrefragabilis apud nonnullos perseverat. Huius sententiæ coriphæi & antesignani feruntur; Ioannes Stabius, Wolfgangus Lazius, Iacobus Spiegelius Selestadiensis, & Michael Eysingerus, Austriaci, & quidam alij recentiores non contemnendi scriptores, qui familiam Austriacam Habsburgiam, à Pharamundo Rege Franciæ de Patre in filium, adusque Philippum & Rodolphum secundos descendere asserunt. Et Stabij quidem in Arbore Pharamundica Habsburgica, ac Eysingerij in prima thesauri principum parte, uerba hæc sunt:

Nota nonnullos dixisse Albertum hunc Rodolphi patrem è familia Leonum Romæ ortum habuisse, quæ quidem domus Romæ illustrior fuit temporib. Summorum Pontificum Alexandri II.

Gre-

190

Gregorij VII. & Urbani II. eratque in monte
Auentino, non procul à Sabellis sita, in qua tunc
probatum quidam Ciues extitere non mediocris fa-
mæ Reipublicæ Romanæ rectores, nominatim Pe-
trus, Leo, & Petrus, Petrileonis filius. Ex hac do-
mo quempiam hominem quam opulentum in
Ergouia venisse ferunt, ac arcem illic extruxisse
nomine Habsburgum, quasi Auensburgum, aut
Auentisburgum, nempe quod Auentinum mon-
tem Romæ representaret. Et inde Comites ab
Hasburg, postea Alsatiæ Lantgrauios, & dein-
ceps Imperatores, Duces, Austriæque Archidu-
ces, descendisse. Quæ res à vero plurimum di-
stat, potissimè si attendatur Habsburgum vnde
illis nomen est, non illud esse, quod in Ergouia
iacet, verum mons Romaricus nunc appellatur,
ac diu antequam Hasburgum in Ergouia ere-
ctum esset, Hasburgum vocabatur, quemadmo-
dum foundationes, & eiusdem loci dotationes per
dictos Comites factas in Diui Romarici memo-
riam, liquidius ostendunt. Qui nempe Comites
in eius recordationem alterum eiusdem nominis
in Ergouia construxere. Adiecto quod nominis
huius Habsburg, mentionem à Roberto Guagui-
no factam reperietis. In vita scilicet Ludouici
Cæsaris, Caroli Magni filij, à cuius Ludouici die-
bus, vsq; ad Alexandri Papæ tempora plusquam
centum & sexaginta anni fluxere. Quantum au-
tem

tem ad eos Leones Romanos, quamuis in ea re Volaterranus, quidamque alij nonnihil diuinent, notum tamen est id non consentire cum ijs, quæ per plurimorum Monasteriorum foundationes, ac dotationes diuersis Ecclesijs per dictos Principes antiquitus factas, simul ac vetustioribus in sepulchris comperiuntur. Potentes enim iamdiu fuerant ab Habsburg Comites, ac regnauerant in Ergouia, SunKo, Brisgoiaque dominijs, alijsque circumiacentibus patrijs, antequam Romæ de Petro, alijsque personis memoria haberetur.

Hæc illi: Non multò absimilia refert Spiegelius in scholijs, ad librum primum Poetæ Ligurini, sic inquit:

Nec nos mouere debet quorundam stultitia, suam originem ad Romanos referentium; qui si scirent, nullam in Italia nobilitatem esse, quam non Germani eo aduexerint, non haurirent aquam è riuulis, ipso fonte contempto. Ridiculum fanè quod Volaterranus, Diui Maximiliani Augusti progenitores, ait fuisse quosdam, nescio, Perleones Romanos, cum pura puta sit è Francorum sanguine Principibus Austriae, Burgundiae, Brabantiae, Holandiaeque origo.

Et lib. 12. Scholiorum in Austriados Richardi Bartholini Perusini, eadem ferè repetens, nulla alia verba profert, quam, quæ à Volaterrano adferuntur. Hoc eorum fundamentum debile, & nullius ferè roboris, non enim hoc loco verbis agimus, sed demonstrationibus,

bus, & probationibus: neque testibus hic quicquam tri-
bus, aut quatuor proficitur, cum in contrarium testes
longè plures suppetant, neque etiam testibus res agen-
da sit, ubi veritatem acta, & monumenta declarant,
uti in sequentibus videbitur.

EX PHARAMUNDICÆ LINEÆ

defectu, Lazium non rectè Habsburgios, &
Austrios à Pharamundo deriuare.

§. iij.

IMPRIMIS, cum omnibus perspicuum
sit, ijs maximè qui rebus Gallicis legendis
delectantur, Clodioni Capillato, non filios
(à quibusdam enim ijsque potioribus
nulli liberi ei attribuuntur, ab alijs verò tribus scilicet,
vel quatuor, tres ei fuisse feruntur) sed Meroveum af-
finem successisse (inter cuius & filiorum Clodionis hæ-
redes perpetuum, & implacabile odium exarsit per an-
nos 300. & amplius, usque ad tempora scilicet Pipini
Brevis, Caroli Magni patris, qui rectam lineam ab ip-
so Clodione traherat) non potuit hac familia à Phara-
mundo recta linea perducì, sed potius à Meroueo; falsi-
tatis igitur arguuntur, qui eam à Pharamundo dedu-
cunt. Gregorius enim Turonensis Episcopus, Histori-
corum sui temporis facile princeps, hanc veritatem
lib. 2. cap. 9. annalium Francorum his confirmat uerbis:

c Clogio

Clogio autem missis exploratoribus ad Urbem
Camaracum, perlustrata omnia ipse secutus, Ro-
manos proterit, ciuitatem adprehēdit; in qua pau-
cum tempus residens, vsq; Suminam fluuium oc-
cupauit. De huius stirpe quidam Meroueam re-
gem fuisse adserunt, cuius fuit filius Childericus.
*Eius sententiam sequitur Annonius Monachus, lib. 11.
c. 6. annal. Fran. sic inquit: Post hęc Clodionē re-
ge vita decedente, Meroueus eius affinis, Regni
Francorum gubernacula suscepit. Approbatur id,
& à Naclero tomo 2. generat. 15. in fine, hoc modo:
Anno Domini 449. vel secundum alios 50. Clo-
dion 20. sui Regni anno vita excessit, nullis liberis
relictis, vt refert Robertus Gaguinus. Qui autem
illi sanguine propior attinebat, Meroueus, regno
præfectus est, à quo vsque ad Pipinum, Caroli Ma-
gni patrem, series generis Regum perseverat.
Consentit & Berardus di Gherardo nobilis Burdegalen-
sis in elogijs Regum Franciæ, qui cum de Meroueo lo-
quitur, hoc eum encomio adornat;*

Hunnos, & Gotthos vicit Meroueus, & orbem
Liberat exitio, haud Clodionis filius, illo
Non minor, at simili dignus patre, Magnus
vterque.

*Hieronymus etiam Gebuilerius cuius auctoritatem plu-
rimum facit Laxius, libro de libertate germaniæ, cap. 2.
consentientia habet, sic inquit:*

Pharamundus, Marcomiri Ducis filius, natione
Ger-

Germanus, primus (ut dixi) Francorum Rex constitutus, cum vndecim annis regnasset, vitam morte commutans, filium reliquit Clodium, cognomento Capillatum, seu Crinitum; qui patri heres succedens, augendi regni desiderio, cum adhuc in Germania angustis finibus arctaretur, Thuringos sibi finitimos ditioni suæ adiecit, occupato Tuisb hurgo oppido, quod Tuisconis, primi Teutonum regis olim regia fuit. Vbi regni sede constituta, Gallos postea inuadens, quatuor lustris Francorum Regni habenas moderatus, sine liberis diem clausit extremum. Quocirca Meroueus Princeps, & Francogermanus, illi sanguine coniunctior, regio diademate insignitur, in cuius progenie fasces regij, vsque ad Pipini pusilli tempora continuantur. *In historia quoque cuiusdam Anonymi de Lantgrauijs Thuringiæ, cap. 4. sic legimus:* Anno Dominicæ Incarnationis 426. regnante Theodosio Imperatore, Romani nimium cœperunt defluere, & in potestate deficere, & Franci cœperunt crescere. Quapropter Franci ipsos officiatos Romanorum, vndique de Francia, scilicet à Rheno vsq; ad mare Occidentale, expulerunt, etiam aliquos occiderunt, & sibi iterato inter se Regem creauerunt. Qui in breui tempore omnes prouincias Galliæ, à mari vsque ad mare suo subiugauit imperio. Hoc audientes Thuringi, ab altera parte Rheni habitantes ad Orientem,

c 2 de

de consilio Regis Francorum Meruigum reco-
gnatum Regis Francorum in Regem sibi elegerunt, qui castrum construxit in monte, ubi nunc est Monasterium S. Petri in Erfordia, & castrum prope Erfordiam, ubi nunc est Ecclesia S. Dionysij, quod vulgares nominant Meruversburg. Post Meruigum regnavit in Thuringia Bassinus, cuius uxorem duxit postea Hildericus Rex Franciae. Quis autem fuerit iste Meruigus, demonstrat nobis quidam Monachus Erfordensis in appendice ad Lambertum Schafnaburgensem, circa finem, ubi sic ait: An. DCXXXVII. Dagobertus Rex Christianissimus construxit Monasterium in Erffort, in monte quem antiquitus vocant Meruuisburg à Merbizo pagano Rege Francorum, qui filius fuit Meruigi Principis de Thuringia, & tritauus eiusdem Dagoberti Regis: delietoque paganico nomine eiusdem Urbis, vel montis, S. Petri nomen nuncupavit, ibique Monachicam vitam, sicut iam pari modo in Felsenburg fecerat instituit. Huius vero diligentissimi Monachi sententia ita aperta, & clara est, ut omnem prorsus dubitationem de Clodione, Merouei (ut aiunt) patre, in animis plurimorum iam à multis seculis conceptam, longius remoueat; Patrem enim ipsius Merouei (quem Merbizum proprio vocabulo Germanico appellat) prodit, & ne aliquis scrupulus remaneret, eundem Merbizum tritauum ipsius Dagoberti Regis fuisse asserit, ne de alio aliquo
quam

quam de ipso Meroueo ipsum loquutum fuisse putare-
mus; quod ipsum, ut facilius comprehendatur sequen-
tem prototypum hic apposimus; ut ex genealogia de-
scriptione veritas ipsa cognoscatur.

Meruigius Rex Thuringiæ,
à quo genitus:

Tritauus — Meroueus, siue Merbizus, Rex
Franciæ — Pater.

Attauus — Childericus, Rex Franciæ — Filius

Abauus — Clodoueus, Rex Franciæ Primus
Christianus — Nepos

Proauus — Clotharius, Rex Franciæ — Pronepos

Auus — Chilpericus, Rex Franciæ — Abnepos

Pater — Clotharius II. Rex Franciæ — Arnepos

Filius — Dagobertus, Rex Franciæ — Trinepos.

Nouissimè omnium (multis alijs, euitanda prolixitatis gratia, Doctoribus fidedignis omissis) Dominus Franciscus Belforestius, Nobilis Comingensis, Regisq; Gallie Historiographus, in primo magnorum annalium suorum volumine, lib. 1. c. 2. 4. § 29. non solum probat Merouicum Clodionis filium non esse, Verumetiā totam hanc genealogiam, à Lazio & sequacibus descriptam, falsam, apocrypham, nullis veterum auctorum auctoritatibus fulcitam, dignamque quæ ab omnibus, tanquam anilis, & futilis explodatur his, Gallicis verbis demonstrat : & primo cap. 1. lib. 1. Clodion le cheuelu, decede sans hoirs masles, laissant filz de ses filles seullement, succede Merouee, son prochain parent : Id est, Clodio Capillatus, sine hæredibus decedit, filijs filiarum suarum tantummodo relinquens, succedit ei Meroueus sanguine coniunctior. Et cap. 4. En l'an donc de grace 448. Meroue fut faict tuteur & regent, & des Enfans, & des terres, & subiets de Clodion : & par ainsy n'est à receuoir Lazie en ses migrations, qui faict, Merouè filz de Clodion, ou à tout le moins yssu de la femme du Roy susdict, accointée dene scay quelle Bellue Marine, ayant ressemblance d'un Toreau, sy bien que l'enfant lors qu'il naquit portoit les marques de la Bellue, & pource on l'appella Meruieth en langage du pays. Mais comme la narration est fabuleuse, aussy ce qui s'en ensuit est à reietter, ueu
que

que nul des anciens nous paye de monnoie sy
peu sortable, & que Gregoire de Tours, qui vi-
uoit soubz les Merouinges, ne dit pas que Me-
roue fut filz de Clodion, ains seulement de sa
race: & autant en tesmoigne Aymon Moïse,
qui sont des plus anciens, que nous ayons pour
l'assurance de l'histoire Francheise. *Hæc Bel-
forestius, cuius verba de verbo ad verbum Latini-
tate donata, hunc sensum habent.* Anno igitur gra-
tiæ 448. Meroueus factus est tutor & rector, cum
filiorum, tum etiam terrarum, & subditorum Clo-
dionis: & ideo recipiendus non est Lazius in suis
migrationibus, qui Merouem Clodionis filium
facit, aut saltem ex vxore eius egressum, ex com-
mixtione nescio cuius Belluæ marinæ, speciem
Bouis refigurantis: ita quod à maculis ipsius Bel-
luæ, quibus respersus inuentus est in ipso ortu suo,
Merbizus lingua patria sit appellatus. At sicut
narratio est fabulosa, ita & consequentia reiij-
cienda, cum nullus antiquorum huiusmodi men-
dacia vnquam excogitarit: & Gregorius Turo-
nensis, qui sub Merouingis vixit, Merouem
Clodionis filium fuisse non asserat, sed tantum
sanguine coniunctum; Et eadem testatur Aimo-
nius Monachus; qui duo sunt antiquiores om-
nium quos habemus pro stabilienda Historia
Gallica: *Hæc ille:*

Atque ex his quidem, que dicta sunt, hætenus

satis euidenter patet errare eos, qui contendunt Hab-
sburgios Comites, unde Austriaci Duces, ab Rege Pha-
ramundo Francie resta linea deduci, cum eius filius Clo-
dio, heredes masculos non habuerit: & licet tres habuis-
se legamus apud Unassemburgium, & Rosierum, sunt
illi fictitij, magisque credendum Gallicis Historicis, qui
unanimes ferè consensu Clodionem filios nullos reliquisse
asserunt, sed filios, siue nepotes ex filiabus tantum,
quod si aliqui illi fuissent nequaquam à Gregorio Tu-
ronensi, qui illis temporibus vicinus fuit, fuisset id si-
lento prateritum. Ideoque nunc restat, ut consimili-
ter etiam, ceteros, quotquot sunt, errare declaremus, qui
Austrios Principes, à quodam Sigiberto descendere con-
tendunt.

LAZIVM FALSO HABSBURGIOS

Austrios à Sigeberto deducere, & falsus confirmare.

§. iiij.

INSVDAVIT plurimum Lazius, sed frustra, in commentarijs Austriacae Familiae, ut opinionem à se nouiter excogitatam de nescio quo Sigeberto, qui tamen ut omnium ferè est opinio inter viuos nunquam connumeratus est, aliquo fundamento solido stabiliret; quod cum non posset, Comites Habsburgos nunc ab ipsis Regibus Franciae per suum Sigebertum deriuat, nunc vero per lineam Atticonis Comitis, Leuterici cuiusdam filij, propagat: egregieque in prima sua sententia impingens, vix septimam generationem attingit, cum loquens de Ramprecht, siue Reynperto, quis eius pater fuerit ingenue fatetur comment. lib. i. cap. 6. sic inquit: Ramprechtus igitur, à maiestate laudis sic gentilitia lingua nuncupatus, quem alij Reynpertum, & Reynprechtum vocant, siue Hettoprechti filius extiterit, siue Liuthfridi Comitis Sundgouienfis de genere S. Ottiliae, à Comite Habsburgense adoptatus, in possessionem equidem missus est omnium eorum, quæ cum Habensburgenses, per Herciniam Siluam in Brisgouia, & Iura monte, tum vero Atticonis Ducis posterì in Alsatia, obsequio im-

imbuta habuerant prædia, &c. Et infra: De cuius rebus gestis ac matrimonio nihil reperi. Adderet quoque, & de filio quem Guntrammum appellat, nam si res gesta patris eius, ac matrimonium obscurum, proculdubio & filij. An non ei & Sigeberti primi Habsburgicæ lineæ patris, filius obscurus? quem aliquando Sigebertum, quandoque Theodebertum, aliquoties, Ottobertum appellat? & prorsus nesciens quid dicat, eundem Theodebertum, loco citato, quis fuerit ignorare se dicens, ipsi omnino accidit, quod & quibusdam alijs, qui affectibus obcecati, pro veritate, quam promittunt, Lectori sua commenta obtrudunt, ut facit hic Læzius, qui Theobertum nunc patrem, nunc fratrem Ottoberti, necnon & quandoque ipsius Sigeberti sui exulis filium facit. Assertionis huiusce suæ causam velut ex eventu reddunt nonnulli eius defensores, quæ serum fuisse dicunt inter Germanos litterarum usum, & idcirco primos istos rerum Germanicarum Scriptores maiores suorum origines dubijs, & fabulis plerunque condidisse; cum præscriptum nullum haberent, quo coargui possent. Atqui horum censorum plerosque ego non tam ad veteres fabulas conuellendas, quam ad condendas novas proficere deprehendo: Nam quod consilium huic instituto magis idoneum excogitare possis, quam ut luxanda alterius fide tuam stabilias? Quod si inter veteres aliqui reperiuntur fabulosi, an igitur inter recentes inveniuntur nulli? Si autem utrobique, & boni sunt & mali, utrobique nimirum delectus habendus est, ut nec
reij-

reijciatur aliquid temere, nec recipiatur; sed tantum fidei quisque obtineat, quantum argumentorum soliditate meretur. Cum igitur non Scriptorum tantum auctoritate, sed ipsa rerum Veritate sit ponderanda fides in Historijs, nemo Lazij præiudicio moueri debet, qui non probat id quod dicit: nec enim sufficit magnis conuicijs, & cachinnis veluti fabulas exagitare, nisi dictis præsto sit legitima ratio. Iam vero qualis sit illa Lazij audiamus, qui in epistola dedicatoria suorum commentariorum sic egregie, ut non dicam falsè, adinuentum suum ex Gregorio, & Aimonio comprobare conatur. Quorum quidem, inquit, Turonensis hæc nominatim adnotauit: Eo tempore Childebertus Rex Austriæ habebat duos filios, seniores ex concubina nomine Theobertum, iuniorem vero ex Regina nomine Theodericum, ipsumque cum Auia sua Brundehilde, in Burgundiam, in Regnum Guntrami Regis magni direxit. Brundehildis verò quotidie peiora consilia ipsi Theoderico ministrabat dicens; quare negligis, & non requiris Thesaurum patris tui, ac Regnum eius de manibus Theoberti vindicas, cum scias eum non esse fratrem tuum: quia in adulterio de concubina patris tui natus est? Hæc audiens Theodericus, fero ut erat corde, magnum exercitum contraxit contra Theobertum germanum suum dirigens ad Tolbiacum Castrum. Vbi fortiter pugnantibus, Theobertus læsum cernens exercitum suum,

suum, in fugam conuersum, Coloniam Ciuitatem ingreditur. Et rursus Theodericus, cum peruenisset Tolbiacum, cum exercitu Arduennam transiens; Theobertus frater eius, cum Saxonibus, Thuringis, ac cæteris gentibus, quas poterat vndique vltra Rhenum adunare contra Theodoricum, Tolbiacum perrexit; ibique de nouò commissum est prelium. Fertur autem à Francorum, cæterisque gentibus antiquitus tam fortè nec aliquando prælium fuisse cœptum. Illic quoque tanta strages ab utroque exercitu facta est, vt phalanges initio certaminis inuicem preliabantur, vt cadauera occisorum vndique non haberent, vbi iacerent, sed stabant mortui inter cadauera cætera stricti, quasi viuentes. Captus est Theobertus in ipso prælio, & victus Chabilonem destinatur: Filius eius Merouæus paruulus, iussu Theodorici adprehensus, ad quandam petram percutitur; qui cerebro confuso, ac capite fracto, emisit spiritum. Sigebertus verò filiorum maximus quorundam consilijs reparatis viribus in Territorio Campaniæ Catelaunensis agri super fluuium Coxonam veniens, cum Theoderico simul, & Chilperico certans, superatus aufugit.

Deinde profequitur:

Quorum exordia luculentius paulò, ab eodem

Si-

Sigeberto, similiter vt Turonensis, Annonius etiā
antiquissimus Franchorum Chronographus repe-
rit his verbis: Theobertus autem Rex miserabili
morte peremptus, tres filios, & vnā, (vt legitur)
speciosissimā filiam reliquit: Sigebertum vide-
licet, Guntramum, & Lotharium, nomen filiae nun-
quam reperi. Rex verò Theodericus Coloniam
ingressus, praescriptos duos filios iuniores fratris,
Lotharium, Guntramum, & sororem eorundem,
ad Ciuitatem Metensem captiuos misit. Quibus
crudeliter Auia Brundehildis occurrens, nimio
succensa furore in odium genitoris occisi super
eos irruit, & nepotes adhuc paruulos manu pro-
pria interfecit. Sigisbertus autem natu maior,
Theoberti filius quorundam Ciuium Coloniae au-
xilio submissus per murum secretissimè transmis-
so Rheno, in habitu scolaris aufugit: veniensque
in Franciam Orientale, apud cognatos suos Gun-
doaldum, & Gotofridum Duces Francorum, cir-
ca menum in Vuicizburg, Principantium, aliquot
annis latuit incognitus. Qui tandem post obitum
Regis Theoderici, principum interuentu, Ducatu
in Alemania Superiore, quae nunc dicitur Transiu-
ram, donatione Lotharij Regis accepit; sed neq;
nomen Regni, nec Diadema portare, more paren-
tum suorum permissus est, & mansit sub Ditione
Regum Francorum, genuitque filium nomine
Patris sui Sigebertum.

Hactē-

Haftenus Lazius, non ex Gregorio Turonensi, aut Aimonio Monacho, sed ex sua adinventione locutus est: qui ut furtum suum callidè cœlaret, viamque intercluderet fraudis agnoscendæ, citationem librorum & capitum, ubi hæc reperirentur astute omisit, quam aliquo postmodum colore cooperire volens, quadam alia ex Aimonio de verbo ad verbum accepta recitat. Et diligenter ubi hæc reperiantur, lib. 4. scilicet cap. 6. diligenter annotat. Sed mihi hunc Lazij locum sæpius relegenti, nunquam subolevit hæc techna, proinde quare eius vestigijs non insistam, duplex me occasio impulit. Primum, ut Gregorium Turonensem, & Aimonium Monachum à maculis vindicarem; deinde ut fontem obturatum referarem, ex quo pendet vera ratio de origine Habsburgie gentis, cum illud ad familiæ Aniciæ Benedictinæ illustrationem necessarium sit. Quam indignum autem sit personis Gregorij, & Aimonij, credulitate lectoris occupati ad hunc modum abuti, iudicabunt alij. Discant autem hinc exemplo Lazij, qui veritatem querunt, non temerè aliundè citatis auctorum testimonijs sedere, sed fontes ipsos inspiciant, cum Lazium, si scriptor serius esset, sui meritò pudere deberet, qui quorundam aliorum allegationibus confusus, vel certè, ut lectori illuderet, Turonensem & Aimonium non inspexit, nec legit, & proinde hic turpissimè erravit. Quod proinde factum Lazij, ob singularem, ac præsentem absurditatem, equidem non video quam alia ratione excusari possit, quam ioco, quo errores alienos, siue proprios, quasi

quasi per Antiphrasim tuetur. Quod igitur hic Laxius,
ut & alibi aduersus alios nugatus est, cum nec uerbum
quidem eorum quaerit apud Aimonium, & Turonen-
sem legantur, id neque Lectoris sano credendum, neque no-
bis refellendum est, utpote quod in opere ioculari non do-
cendi, sed delectandi Lectoris gratia lusum est. Alioqui
enim quis hominem quenquam, nedum Laxium, tam im-
pudentem fore credat, ut serio cunctis penè Historia-
graphis fidem adimeret, sibi soli assereret, etymologijs
fermè ubique sua probaret; quibus etiam rectis, ac sin-
ceris, nedum commentitijs, & ex populari lingua confi-
ctis, nunquam uir modestus ullus multum tribuit: ea
deniq; negaret, quæ omnes probant, & assereret quæ om-
nes negant? Ex his Lector uidet quò studio Laxius
uersetur in celebranda Illustrissima ac Nobilissima Fa-
milia Habsburgica, eo nimirum, ut tu dubites, utrum
ne de Habsburgijs, an de Germanis suis peius mereatur.
Habsburgios enim procures ab impurissimo Spurio Theo-
deberto, eiusque filio Sigeberto exule propagat, & le-
gitimis ipsos natalibus priuans, etiam patriam suam
gloria, & uirtutis elogio spoliat. Auctoribus suis in-
terim, quorum testimonia falsa ostentat, vim ac frau-
dem facit. Aimonium namque transuersim abripit,
cui si acquiesceret, Habsburgios Comites natalium legi-
timorum gloria non priuaret. Gregorium Turonen-
sem obtorto collo trahit, apud quem cum Sigebertus nul-
lus Theodeberti filius exstet, confidentissime, imo, &
falsissimè, dicit de Sigeberto illo exule illum loqui.

Quod

Quod quam à veritate sit alienum, sola temporum ra-
 tio apertissime demonstrat. Nam cum Gregorius mor-
 tuus referatur anno Domini 594. non potuit de mor-
 te ipsius Theodeberti Regis quicquam scribere, cum ip-
 se Theodebertus, filijque eius Sigebertus, & Corbus,
 occisi sint, omnium consensu, anno à morte Gregorij
 vigesimo secundo transacto, id est Christi 617. Nec
 auctor Appendicis ad Gregorium, qui alioquin fusè &
 diligenter mortem Theodeberti, & filiorum eius Sige-
 berti, & Corbi pertractat, quicquam de hoc Sigeberto
 exule proloquitur. Valeat igitur auctoritas Lazij apud
 illos, qui commentis eius legendis delectantur, audiantque
 non meam, sed eius compatriotæ de eius diligentia que-
 relam; is est Ioannes Pistorius Nidanius S. Theologia
 Doctor, qui in Epistola præfixa Familiae Marchionum
 Thuringia, sic loquitur: *nam Lazij indiligentis, & in his rebus planè
 ieiuni, & inconsiderati scriptoris auctoritas, quæ
 ad pingendam ineptam certè sententiam obdu-
 citur, pondus omnino nullum habet; qui vix
 vnam Germanicam Familiam, sine vitio tradi-
 dit; qui in isto argumento, & in vniuersa illa tra-
 ctatione, nullo cum studio versari laborem suum,
 & nulla cum cura voluit, &c. Et paulò post:*
 Satis iam, & quid ego de hac re sentirem in me-
 dio proponere, ad exacuandam Doctorum ho-
 minum diligentiam, & ad paulatim iterum anti-
 quandam opinionem, quæ nullis radicibus inni-

xa, longè lateque progressa iam esse videtur, & procederet profecto multo longius, nisi gladio vetustatis iugulata, supprimeretur. Qua de causa genealogiam in hoc libro, quanquam prope- modum in alieno loco, & primo statim aditu, sententiam meam paucis verbis adscripsi, ad excitandos illos, qui contra me sentiunt, & ad errorem eripiendum, qui in aliquot libris inspersus, multorum iam animos occupavit. Hæc Nidanus, qui multum laudandus est candoris, ac diligentie: Diligentia quidem, quod sciens ac volens nihil omiserit eorum, quæ ad decus & honorem patriæ suæ Germaniæ indagare potuit: Candoris autem, quod Lectori fucum facere noluerit, ut fecit Lazijs, obtru- dendo falsa pro veris. Sed multò magis exosculanda est ingenuitas Francisci Belforestij, qui Gallus cum sit gloriarique deberet Illustrissimam Familiam Austriam, ex Francorum Regum sanguine propagatam fuisse, pro- fitetur tamen se nihil inuenire pro genealogia Habsbur- gica, quod satis ex fide à Lazio putet esse traditum; ex cuius verbis intelligitur cognoscere hætenus eum, quod non veris rationibus, sed probabilibus tantum coniectu- ris Lazijs fulciatur. Sed iam quid dicat in magnis an- nalibus Franciæ, lib. primo, cap. 29. audiamus.

Telle fut (inquit) la fin du miserable Roy d'Au- strasie Theodebert, & des enfans yssus de sa race. Et d'autant que j'ay dit que Sigebert fut sauvé, il fault aussy qu'il eut quatre filz, ascauoir, Si-

d gebert,

gebert, Contran, Clothaire, & Merouë; les trois
desquelz furent masacrez par Brunchault. Et il
fault scauoir que deuint le quatrieme, suiuant
l'opinion des bastisseurs de la famille des Prin-
ces Roiaux d'Austriche. Surquoi ie vous alle-
gueray Vuolphange Lazie, qui (au liure. 1. des
commentaires d'Austriche) en parle en ceste for-
te, faisant mention des Ducs Austrasiens foubz le
Roy Clothaire, second de ce nom. *Post hac,
verba ipsius Lazij interserens, sic profectur:*
Vous oyez quelle est l'opinion de Lazie sur ce
Prince, & sur ceulz de sa famille, quoy que tout
les anciens (comme Irenicque lib. 3. de la Ger-
mania chap. 34.) tiennent d'un commun consen-
tement, que tout les filz de Theodebert, furent
occis par Theodoric, qui ne vouloit laisser aucun
qui peut venger sa mort. Ce qui fera penser à
pluiseurs que Lazie, & aultres autheurs moder-
nes s'en sont vouluz faire à croire, sans auoir fon-
dement de l'ancienneté, sur lequel ilz assure-
sent leur dire, puis qu'il ne se lyt point es anciens
chose aucune de ce Sigebert, ny de sa fuite en
Franconie. Touttefois affin qu'on ne pense
que ie veuille du tout reietter ce qu'ils escriuent,
& comme ilz establisent l'ancienneté du sang
Austrien, pour le tirer de celui des Merouinges,
ie vous en allegueray le discours de genealogie
telle qu'ils la paignent, vous aduertissant neant-
moings

moins de croire que ce n'est pour chose asse-
urée que ie vous donne ce discours; veu que ce-
ulx mesme qui en ont esté les auteurs, n'osent
dire, quel fut ce Duc Sigebert, & qu'il y en à qui
dient que ce Merouë, que nous auous dit auoir
esté tué par Brunehault, fut celuy qu'on sauua du
massacre, & lequel depuis donna commencement
à ceste famille Austrienne. D'autres le prennent
du temps des Carlouinges, & tiennent que Grif-
fon frere de Pepin le brief estant fait Duc, &
Seigneur au pays Bourguignon, & ayant douze
Contez, ou à present sont les Suisses, donna aussy
origine à la maison des Marquiz de Habsburg.
Lesquelles sy grandes diuersitez, rendent l'Hi-
stoire du tout supecte, & douteuse. *Hæc Belfo-
restius, qui in Latinum translatus in hanc videtur loqui
sententiam.* Tali morte (inquit) miserabilis Rex
Austrasie Theodebertus, eiusque filij vitam suam
finierunt. Et quoniam Sigebertum mortem eua-
lisse dixi, inferatur necesse est, Theodebertum
quatuor filios habuisse, videlicet, Sigebertum,
Guntrannum, Clotharium, & Meroueum: quo-
rum tres Brunichildis iussu necati fuerunt, quar-
tum autem excogitauerunt ij, qui suapte opinio-
ne principum Regalium Austrie, originem sunt
commenti; qua de re citabo Vuolfgangum La-
zium, qui mentionem faciens Ducum Austrie sub
Rege Clothario, huius nominis secundo, lib. 1.

commentariorum Austriacorum, loquitur in hūc
sensum. *Recitatis autem ipsius Lazij verbis, sic sub-*
sequitur Belforestius: En tibi quam opinionem de
hoc Principe, & ipsius familia Lazius habeat.
Quamuis veteres omnes Historiographi, vnanimi
consensu teneant, Theodeberti filios omnes occi-
sos fuisse, ne quis superesset, qui mortem patris
vltisci posset. Quamobrem Lazius, & alij recen-
tiores auctores, multis in suspicionem venient,
quod ea persuadere voluerint, quæ antiquorum
auctoritatibus tueri, ac probare nequirent, cum
in antiquiorum scriptis, nihil prorsus contineatur
de hoc Sigeberto, neque legatur in Franconiam
fugisse. Tamen ne videar omnino respuere quod
ipsi scribunt, atque quod sanguinis Austriaci anti-
quitatem, Merouingorum stirpe astruunt, genea-
logiæ seriem, prout ab ipsis introducitur, adscri-
bam: ita tamen vt te præmoneam, ea quæ ab ijs
de hac re scribuntur, non esse solida ac probatæ
fidei, tum quod & ipsi, qui ea conscripserunt,
quisnam fuerit ille Sigebertus Dux, declarare non
audeant, tum quod non desint qui dicant Mero-
ueum, quem à Brunichilde interfectum diximus,
hunc fuisse qui ab occisione subductus est, & po-
stea Austriacæ familiæ principium dedit. Alij
Familiam Austriacam Carlouingorum temporibus
exortam scribunt, asserentes à Griffone Pipi-
ni Breuis, Regis, fratre, Marchiones Habsburgiæ
pri-

primum fluxisse postquam nimirum idem Griffio,
qui duo decim Comitatus habebat in ea regio-
ne, ubi nunc sunt Helvetij, Ducatum, & Domi-
nium in Burgundos obtinisset. Quæ adeo ma-
gna sententiarum diuersitas Historiam, & suspe-
ctam, & planè dubiam reddunt. *Hactenus Bel-
forestius. Ex his igitur, & consimilibus argumentis
abundè patet, Habsburgios Comites, neque originem
suam à Pharamundo Rege, neque à Sigeberto illo exu-
le, qui nunquam fuit, nunquam deduxisse; Vt tamen
omnia clariora reddantur, consarcinatorum huius cla-
rissimæ Familie genealogiarum prototypos hic subiunge-
mus, ut vel ex illis saltem elucescat, quam stulta
fuerit illorum credulitas, qui veritate reiecta, falsita-
tem sunt amplexati. Et Lazij quidem duplex opinio
hæc est.*

Primā opinio Lazij,
quam sequitur auctor
Genealogici, & alij
nonnulli.

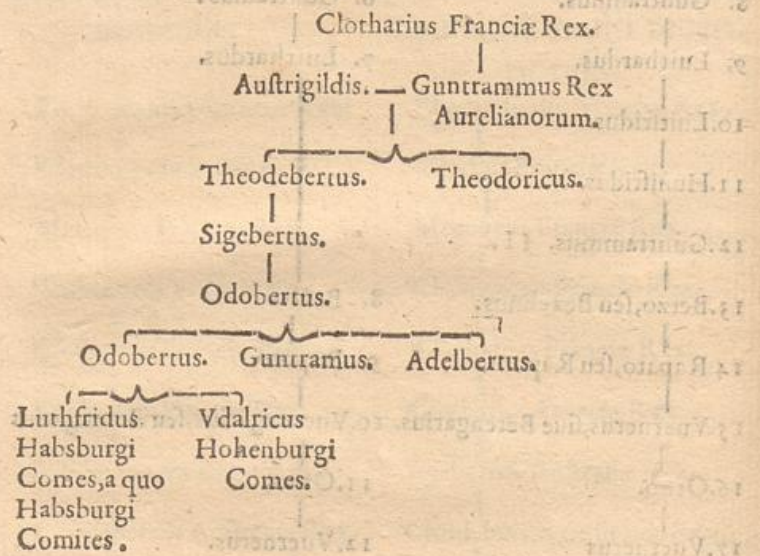
Pharamundus Franciæ Rex.
|
Clodius Franciæ Rex.
|
Meroveus Franciæ Rex.
|
Childericus Franciæ Rex.
|
Clodoveus Franciæ Rex.
|
Clotharius Franciæ Rex.
|
Sigebertus Austrasiæ Rex.
|
Childebertus Austrasiæ Rex.
|
Theodebertus Austrasiæ Rex,
|
Nothus.
1. Sigebertus, seu Sigisbertus exul.
2. Sigisbertus Theodebertus.
|
3. Otbertus
|
4. Bebo
|
5. Robertus, seu Rotherius
|
6. Hettopertus.
|

Alia opinio Lazij, quam
sequitur Michael Eysin-
gerus in Thesauro Prin-
cipum, & multi recen-
tiorum.

Pharamundus Franciæ Rex.
|
Clodius Franciæ Rex.
|
Meroveus Franciæ Rex.
|
Childericus Franciæ Rex.
|
Clodoveus Franciæ Rex.
|
Clotharius Franciæ Rex.
|
Sigebertus Austrasiæ Rex.
|
Childebertus Austrasiæ Rex.
|
Theodebertus Austrasiæ Rex.
|
1. Sigebertus exul.
|
2. Otbertus, seu Theodebertus
|
3. Bebo, siue Bobo.
|
4. Rupertus, uel Otbertus.
|

7. Rampertus, cuius filius sit iste
profiteretur se nescire,
lib. 1. c. 6.	3. Rampertus, siue Amprintus.
8. Guntramnus.	6. Goonramus.
9. Luithardus.	7. Luithardus.
10. Luitfridus.	
11. Hunifridus.	
12. Guntrammus. II.	
13. Berzo, seu Bezelinus.	3. Berzo.
14. Rapato, seu Rapoto.	9. Rapoto.
15. Vuernerus, siue Berengarius.	10. Vuerengarius, seu Berengarius
16. Otho.	11. Otho.
17. Vuernerus	12. Vuernerus.
18. Albertus diues.	13. Albertus diues.
19. Albertus sapiens.	14. Albertus sapiens.
20. Rodulphus Imperator.	15. Rodulphus Imperator.

Ioannis Trittemij Abbatis opinio prima
in Breuiario Chronicorum
Franciæ.

Ioannis Trittemij Abbatis opinio secunda
in eodem loco Chronicorum
Franciæ.

Theodebertus Austrasiorum
Rex.

Sigebertus — Engeltrudis,
Heriberti Ducis
Francorum Orient-
talium filia.

Odobertus, Habsburgi,
Kiburgi, & Sueuorum
Comes, a quo Comites
Habsburgi.

Guntramus Comes
in Hunburg.

Theodebertus
Rauracorum
Comes.

Vdalricus Comes.

S. Ottilia Virgo,
& Sanctimonialis.

Ioannis Tritemij Abbatis, opinio 3. quam adfert Lazius
Commentariorum in Auftriacam familiam, lib. i. c. 5.

Theodebertus Rex occisus a fratre.

Sigebertus exul, fugit ad cognatos Gundwaldum, & Gotofridū, & fit pri- mus Alemannia Dux.	Guntramus occisus a Parruo.	Lotharius Theodorico.	N. Filia.
--	--------------------------------	--------------------------	-----------

Theodebertus
Comes Prouincię.

Sigebertus, sine Sigobertus
uel Sigoprechtus.

Ottobertus, seu — Luitberga filia
Ottoprechtus. Gunzonis.

Hieronymi Gebuilheri opinio, lib. 2. de Genealogia Ferdinandi Imp.

Leutericus, sine Lendius — Berschuunda, soror S. Leodegarii Episcopi.

Artico, sine Arto, Alsatia Princeps.

Heto — S. Otilia virg. — Adalbertus, occi- Hugo — Ermen
 & monialis sus a patre suo. tridis;

Maso Rex Eberhardus Luythfridus Bleo. Bodalus. Bero.
 Burgundia. Alemannia Hablurgi Comites primus
 Dux. cuius vxor — Hiltrudis

Hugo Comes Alsatia. Hugobrechtus. Thierberga.
 Hugo.

Adalbertus quidam, qui uocatur a Gebuilhero, nunc Articonis filius, nunc autem, eius ex Hetrone
 fratre nepos, cuius filij.

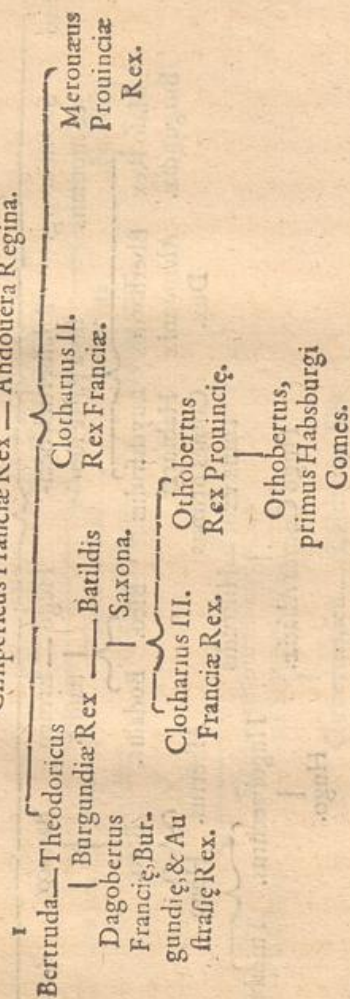
Ottobertus. Hugobertus. Theobaldus. Eberhardus.

Adoptati sunt a Luythfrido Comite Habsburgensi, ut ipsi succederent.

Et paulo post Raymperus alius, cuius patrem se ignorare dicit, fertur a Luythfrido adoptatus,
 & primus Habsburgi Comes factus.

Iacobi Spiegelij opinio lib 12. comment. in Aufriadus:
quæ est & Manlij, ac Sundhaymij.

Chilpericus Franciæ Rex — Andouera Regina.

Quamquam autem ex Genealogijs propositis in gene-
re facile perspiciatur frivola esse, quæ Auctores supra-
dicti pro suis Habsburgijs in medium protulerunt, ta-
men quo evidentius id appareat, omnibus separatim re-
spondebimus. Et Lazijs quidem sibi ipsi non constans,
nunc illius Familia, à Sigeberto ad Rodolphum Impe-
ratorem, gradus viginti constituit; nunc vero quin-
que reiectis ad quindecim illam restringit. Nec multò
verior est Tritemius, qui contra omnium Historicorum
fidem, Guntramo Regi filios duos Theodobertum, &
Theodoricum assignat, cum Guntramus liberis masculis
caruerit, Clothario, & Clodomiro in pueritia extinctis:
& Theodobertus ac Theodoricus non ipsius, sed Childe-
berti Austrasie Regis filij fuerint. Deinde quos Odo-
berto Sigeberti filio, filios attribuit in prima opinione;
bos in secunda ipsi Sigeberto exuli consignat, Adalberto
prioris sententia, in Theodobertum mutato. Nec de
primo Habsburgi Comite consentientia profert, in pri-
ma namque sententia Luthfridum Odoberti filium, al-
terius Odoberti nepotem, ac Sigeberti exulis pranepo-
tem, primum Habsburgi Comitem agnoscit; in secun-
da autem Odobertum, ipsius Sigeberti exulis filium. Et
ut in his erravit, ita & in patre S. Odilia, contra alio-
rum opiniones, non modicum hallucinatus est. De alia
eius opinione quam ex Lazio attulimus, cum unde il-
lam acceperit Lazijs non dicat, nil loquor. Hierony-
mus Gebuilerius de genealogia Ferdinandi Imperat. qui
singularis videri voluit, & in Familia sua textura

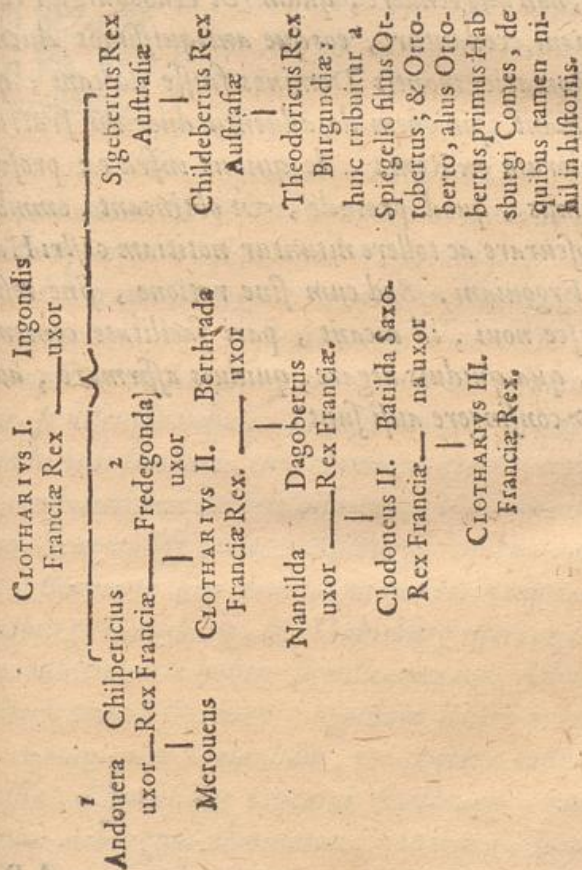
non.

nonnullos non contemnendos sequaces habuit, à nobis qui-
dem hætenus, nec visus, nec lectus est; at si uera sunt quæ
Lazius ex illo refert in epistola dedicatoria Commenta-
riorum suorum in Genealogiam Austriacam; & lib. 1.
c. 1. & 6. non multo consentiora prædictis adferre ui-
detur; cum in illa epistola dedicatoria à Luithfrido Co-
mite, Adalberti filio; & in lib. 1. c. 1. ab Ottoberto, &
fratribus, filios Adalberti (quem Adalbertum nunc
Attonis Alsatie Comitis filium, nunc nepotem ex Het-
tone fratre nominat) à Luithfrido Comite adoptatos,
& cap. 6. à Raymperto, cuius genus ignoratur, Luitb-
fridi Comitis filio adoptiuo, Habsburgios Comites pro-
pagatos referat. Superest, Iacobus Spiegelius, qui so-
lus sapere uideri uolens, omnium insipientissime scri-
psit, qui si diligentior non est in asserenda nobilitate Ger-
manica, quam extollere conatur, ut Italicam deprimat,
quam est in Habsburgica Familia comprobanda, non est
cur multi auctoritatem eius faciamus. Quæ adeo fri-
uola est et ieiuna, ut omnino indignam censeamus, cui à
quoquam respondeatur. Vir enim historiarum, & fa-
miliarum ignarus cum esset, ut hæc eius familie suæ
consarcinatio probat, non potuit historijs, & genealogijs
consona scribere; sed prout affectus eius ferebatur, nul-
lo temporum, aut personarum habito delectu, ut insipien-
ter scripsit, sic etiam stolidè nobilitatem omnem Italicam
auita antiqua nobilitate priuatam, ad suos Germanos
transferre conatus est, cum potius è conuerso, Germani-
cam ex Italica asserere debuisset. Nam, ut exempla ali-
quot

quot inmedium proferamus, quis Illustrissimam quon-
dam Guelphorum Familiam, ex qua Duces Bauariae, &
Saxonia Electores, necnon, & moderni Luneburgi, &
Brunsvigae Duces Electores quoque prodeunt, in Ger-
maniam intulit, nisi Azo eius nominis IIII. Estensis,
& Ferrariae Marchio, anno Domini circiter 1060. ex
nobilissima, & antiquissima Actiorum Familia Romana
progenitus? Quis Ascaniam Ballenstendeam secundam,
unde Marchiones Brandenburgij Electores hodierni, &
Duces item Saxoniae Electores, necnon & moderni Prin-
cipes Anhaltini, originem ducunt, in Germania planta-
uit: nonne Aribertus ex Ursinorum Romana Familia,
quae Gallicam originem trahebat (licet aliqui contraria
nonnulla adferant) procreatus? Marchionum Hoch-
bergiorum, unde recentiores Badenses, patrem, nonne
& ipsi Germani agnoscunt Hermannum Veronensem,
qui anno circiter 1156. cum Imp. Friderico Barbarossa
Germaniam intrauit? Brandenburgij item, qui nunc vi-
uunt, Marchiones Electores, qui à Zollerijs Comitibus
originem ducunt, nonne & ipsi à Petro Columna Domi-
cello Romano anno circiter 1080. se progenitos glorian-
tur? Austrios quoque Principes, à Comitibus Habsbur-
gij Perleionibus Romanis exortos, confirmare solebat
Maximilianus Caesar, Caroli V. Imp. auus. Et mul-
tae aliae Familiae in Germania illustres referuntur, quae
ab Italiae nobilibus Familijs lineam consanguinitatis du-
cunt: quod non ita euenit Germanis in Italia, ex qui-
bus nullae aliae, quae Illustrēs sint dico, praedicantur, prae-
ter

ter Allobroga, & Mantuana, licet de ea quoque à non-
nullis controuertatur, sicut & de Montferratensi, quam
quidem Germani Saxonibus tribuunt, sed ab Italis de-
scendere egregie prodit Thomas Porcacchius in Historia
Familie Malaspinæ. Nec miretur quis, quod ego in na-
tiuitatis origine nihil commune cum Italis habens, hanc
pugnam pro eius nobilitate tuenda susceperim, gratitudi-
nis enim ratio id exigebat, ut pro caritate quā mihi pro
fide Christi exuli in habitatione & alimentatione huma-
niter exhibet, hanc palestram pro eius defendenda cau-
sa, contra tam inuidum æmulum non detrectarem. Et hæc
pro primo Spiegelij argumento. Ad secundum, genealo-
giam eius videlicet, unico verbo respondendum foret ip-
sum nescire quid dicat: Historicos enim nescit, ordinem
nature confundit, ipsos Franciæ Reges ignorat, & alios
qui nunquam fuerunt nobis obtrudit, ut varietate sua
Lectoris ingenium confundens, solus ipse verum dicere
videatur. Theodoricum enim Burgundiæ Regem, Chil-
deberti Austrasiæ Regis filium, Sigeberti Regis Austrasiæ
nepotem, & Clotharij I. Regis Franciæ pronepotem; Chilpe-
rici Franciæ Regis ex Andouera matre filium confingit,
& Dagoberti Franciæ Regis, ex Berthrada uxore, pa-
trem, qui tamen Clotharij II. ex præfata Berthrada fi-
lius fuit. Clotharium item III. eiusdem Theodorici, ex
Batilda Saxona filium facit, cum ipse à Clodoueo II. ex
Batilda prædicta fuerit progenitus. Othobertum quen-
dam, Prouinciæ Regem, eiusdem Theodorici filium ex
præfata Batilda scribit, eumq; alterius Othoberti primi
Habf-

Habsburgij Comitum patrem: cum tamen de eiusmodi
 Othoberto Prouinciæ Rege historia muta sit. Et ut
 unico exemplo hæc eius techna conspiciatur, verum
 Regum Franciæ prototypum omnium historicorum con-
 sensu comprobatum hic subiungemus, ut qua veritate
 Spiegelius scripserit agnoscatur.

His ita distinctis & declaratis , intelligi non difficulter potest in praesenti controuersia , quid peculiaris Lazij , quid plerorumque Germanorum communis error sustineat , quid veritas ipsa dicet de Illustrissima Familia Habsburgica , & eius fundatore Sigiberto exule . Manifestum est namque Lazium , & eius sequaces , non alio tendere , quam ut Habsburgij Franco Germani credantur , eosque antiquissimos Auendi Castri Romarici montis Dominos fuisse doceant ; quo tacite diluant opinionem de aduentu duorum fratrum Perleoniorum ex Roma , de quibus infra ex professo tractabimus , quod proinde , ut obtineant , omnibus modis obscurare ac tollere nituntur notitiam castri Habsburgij Ergouiani . Sed cum sine ratione , sine teste , figuli hisce noui , id dicant , pari facilitate contemni debent , qua quiduis negare , quiduis affirmare , addo etiam & confingere ausi sunt .

AB HABSBURGII CASTRI DOMI-
nato, Habsburgios Austrios non
recte probari.

§. v.

REMOTA igitur Lazij opinione priua-
ta, & aliorum quæ nobis obstabant, de
primo stirpis Habsburgicæ conditore,
recta iam hinc procedere poteramus ad
pertexendam lineam nostram de origine
gentis Austriacæ, ex Anicia Perleonia Habsburgica:
sed cum animaduertamus communem illam de castro A-
uendo opinionem, si non ad originem integram, sal-
tem ad incrementum gentis Habsburgicæ, longè plus ha-
bere momenti apud Eysingerum, & alios auctores, quam
illam priuatam Lazij, operæpretium mihi facturus vi-
deor, si discussis nebulis, ex historicorum scriptis hic ali-
quid lucis infundam, cum omnium intersit, errore dete-
cto, conspiciendam dari veritatem. Variam olim fuisse
apud Geographos, vocis Assiburgij usurpationem con-
stat. Corruptè siquidem idiomate Germanico, Asburg,
Ausburg, Habsburg, & Habisburg effertur, quæ no-
mina multiplicem habent significationem. Asburg enim
Assiburgium est Germaniæ oppidum Rheno proximum,
ac cis eum inter Geldubam, & vetera castra situm,
Nussia, Cliuensique Ducatui finitimum, quod Ger-
manicè Asburgum nominatur. Ausburg, Latine Au-
gusta, prioris Rhetici ciuitas, totius Imperij Germani-

ci potissima, nobilitate, antiquitate, ac diuitijs nulli
secunda. Hasburg, Latine Hasburgium, castrum est
Heluetiorum non longè à Rinchfeld constructum, iux-
ta quod Albertus Romanorum Rex quondam sepultus
fuit. Non procul etiam à Bruch distat, idque à Ra-
patone Comite conditum fuisse fertur. Alij dicunt il-
lud esse quod nunc Aienburgum dicitur, edificatum à
Comitibus montis Auentini Romanis Perleomibus, quasi
diceret Auentini burgum, siue oppidum, unde Archi-
ducum Austriae clarissima Familia suam cepit origi-
nem. Habisburg vero, Latine Auendum castrum,
est hodie in Vosagis Lotharingiae montibus, quod Ro-
maricum montem appellamus; & vulgari Germanica
lingua Auendperg, corruptè vero Absburg pronuncia-
tur. Et in his tota disputationis nostrae summa consi-
stit, à quo videlicet horum, clarissimum Habsburgio-
rum nomen deriuarit. Ab Assiburgio, & Absburgo
non deriuare clarum est. Ab Hasburgo vero siue A-
uenburgo sic, non solum Itali, sed & Germanorum
multi graues & insignes historici testantur. Obstant
tamen Eysingerus, & sequaces, qui illos ab Habis-
burg, siue Auendi Romarici montis castro, sic cogno-
minatos volunt. His ego, & mihi simul satisfacisse
arbitrabor, si unica Francisci Rosierij Viri Galli, &
ab omni passione alieni, auctoritate eos longè à via
recta aberrare demonstrauero; sic enim inquit tomo
quinto Stemmaturum Ducum Lotharingiae, historia capi-
tali septuagesimanona.

Nec

Nec certè hic subticere possum, & Austriæ & Belgaurm Historicos longè hallucinatos esse, cum Habsburgensium Comitum primariam referunt originem ad nonnullos Austrasiæ Reges, illoqsue prædicant Auendi castrum in Vosagis montibus occupasse, haud procul à Mosellæ fluminis continenti, qui locus hodie Romarici mons vocatur. Etenim multi assentationis potius, quam veritatis imaginè ducti, ex Theodeberti Austrasiæ Regis coniugio Sigebertum, seu Sigisbertum, manasse scribunt, atque ex hoc cæteros Austriæ Duces: Imo Theodebertum & Siguberrum Auendi castrum in bonis habuisse. Quantum ad primum attinet, certum est ex Annalibus Theodebertum Austrasiæ Regem Brunehildis consilio Theodoricæ fratris manu nefaria perijisse iuxta Leucos, tandemq; ipsum Theodoricum victorem Theodeberti liberos extinxisse, quamuis plerique Sigubertum euasisse scribant. Quod an verum sit, alij iudicent. Quod si etiam veritate subnitatur, hoc unum tamen falsum est, Theodebertum, eiusque filium Sigubertum Auendi castrum, & Comitatum obtinuisse. Nam ex historijs claret Theodoricum præmissum, Theodeberto, liberisque occisis, recta Metim profectum fuisse, ibique Romulphum Romarici Auendi Comitæ patrem interfecisse, bonaque fisco applicuisse. Hic quoq; Romulindam habebat matrem, cuius non fit alia

mentio apud Chronographos. Non igitur Theodebertus & Sigubertus, iam interempti, Auendi Comites extitere. Quinimo Theodorico caeso, Andij Episcopi cum cura tum etiam gliscere morbo, Brunehildis Romanico inique bona rapta restituit. Vno igitur, eodemque tempore, non fuerunt Auendi Comites Theodebertus, Sigubertus, Theodoricus, Romulphus, & Romanicus. Siquidem erant coetanei, ut ex datis Aultrasie Regum superius descriptorum, ac sequenti diploma videte est, cuius tenorem subiicio. *In nomine Patris, & Filij, & Spiritus Sancti. Amen.* Quoniam mundus in maligno positus legitimas fidelium donationes impie conatur infringere, idcirco ratio postulat, ut ea, quæ pro augmento Ecclesiarum donata sunt, nos quoque rationabiliter confirmare curemus. Nouerit igitur omnium Catholicorum tam presentium, quam futurorum vniuersitas, Quod ego Romanicus Auendi Comes videns viros virtutis voluntaria paupertate, pauperis IESU stigmata in suis corporibus circumferre, Et cetera quæ sequuntur ibidem. Et infra: Factum est hoc donum. Non Martij anno ab incarnatione Domini 620. Clothario glorioso Francorum Rege regnante. Haec Roserius, cuius testimonium adeo clarum est, & perspicuum, ut nullus amplius minus verum esse putare debet, quod supra diximas de castro Habsbur.

go, quod non modo Albertus Argentinensis, & Volaterranus, sed & alij complures asserunt. Nec obstat quod Eysingerus dicat mentionem de castro Habsburgi fieri à Gaguino in Vita Ludouici Pij Imp. cum de hoc nulla sit inter nos controuersia: Non enim dicimus Auentum castrum, quod erat in monte Romarico, à quibusdam Historicis Habsburgum non nominari; sed tantummodo Comites Habsburgenses, unde Austriaci Principes, illud non habitasse: neque cognomen Habsburgij ab illo accepisse, sed ab alio quod erat in Ergouia, iuxta Lucerne lacum, à Perleonibus Romanis, aut de nouo fabricatum, vel certè in eodem loco ubi fuerat illud Rapatonis reedificatum, & ob memoriam tum primi nominis, tum etiam Auentini montis, Auentburgum appellatum, quod postea, uti usu caenire solet, ex corrupto loquendi more in Habsburgum transmutatum, clarissima Familia nomen reliquit.

HABSBURGIOS AVSTRIOS

ex Historicorum testimonijs à Perleonibus

Anicijs Romanis originem ducere.

S. VI.

Emonstratis de familia Habsburgica, qui hactenus pro veris reputati sunt, erroribus, & illustratis ad hunc, quem diximus modum, Austriacis, ordo postulat, ut consequenter nunc prefatos Comites Habsburgios,

Austriacosque Principes, à Perleonibus Romanis, qui
ex Anicijs descendebant, originem duxisse comprobemus.
In quo comprobando testimonium nobis ferent probati
scriptores tum Germani, tum etiam Itali, qui singuli qua-
les sint Lector cognoscere poterit ex eorum operibus, quæ
per manus omnium circumferuntur. Et ex Germanis
quidem, qui à nobis nec visi sunt, nec lecti, qui de hac
veritate libros integros scripserunt, à Laxio lib. 1. c. 1.
commentariorum in Austriacam familiam, hi feruntur:

Vuichardus Baro à Polheym, Decanus Salis-
burgensis,

Ioannes Ennyckel, Eques Austriacus: &

Ottocarus ab Orneck, Styria Regulus.

Alios etiam recitat Raphael Volaterranus Antropolo-
gia, lib. 23. in fine: videlicet,

Matthæum quendam de origine Primorum
Ducum Austriæ.

Otthonem Frisingensem Episcopum in com-
mentarijs:

Iordanum Osnaburgium de irruptione Gothi-
ca in Urbem:

Hermannum de Sülgon, in Chronographia: &
Henricum Constantiensem.

Adferuntur & à R. P. D. Hieronymo Bardi Florenti-
no, Ordinis Camaldulensis Monacho, & alijs, in tractatu
Italico MS. quem de hac Familia Habsburgica Perleo-
nia composuit, eorumque auctoritates verbaliter citan-
tur, quas equidem omnes, ut ibidem descriptæ erant, li-

cet

cet fontes ipsos nondum inspicere contigerit, hic infere-
mus, ut ex ipsorum etiam Germanorum testimonijs, quid
de nostra hac, quid de Lagij, & aliorum opinione, sen-
tiendum, lector agnoscat. Primus autem à R. Bardi ci-
tatus est quidam incertus auctor in Historia Bauariae &
Sueuiae, lib. 4. cuius verba sunt: Austria nunc Mo-
derni Duces, originem habuerunt à Petris Leo-
nibus Romanis, Comitibus montis Auentini, cu-
ius familiae domus sunt in Auentino propè Sa-
bellorum aedes, quae prius Perleonum fuere.
Hunc sequitur quidam Selestadiensis, lib. 2. sic inquiens:
Ducibus Austriae Perleones Comites Romani ori-
ginem dederunt. Haec confirmabat Iacobus Vuim-
pelengius in epitome, sic; Carolus V. Imperator,
progenitores habuit Romanos Perleones, in mō-
te Auentino habitantes. Subscribit, & his Richar-
dus Rantchinus, lib. 2. cum dicit: Austriae Duces ini-
tium habuerunt à Perleonibus, Romani Imperij
Patritijs. Adiungebatur, & coronidis loco Vuolfgangi
Slesij in Austria sua MS. sententia, quae talis erat:
Perleones originem tuis progenitoribus inuictis-
sime Caesar dederunt. Et hi fuere omnes Germa-
ni, quibus est connumerandus M. Albertus Argentinē-
sis, temporibus Rodulphi Imperatoris omnium Histori-
corum vicinior, & si ita dicere liceat oculatus quodam-
modo huius rei testis, nam octoginta tantum annis Rodul-
pho fuit posterior; cuius auctoritas tanta est, quod eam
negare non valentes, Lagius, & eius sequaces, quasi il-
lam

lam ignorarent callide eam dissimularint, omnemq; con-
trouersiam in unum Volaterranum verterint, quasi ip-
se eius rei auctor esset. Et non potius Germani, ut ex
verbis huius auctoris manifestè colligitur, qui hoc modo
Chronicon suum exorsus est. Rodolphus Comes de
Habsburg, ex antiquis progenitoribus ab Vrbe
Roma traxit originem. Olim namq; duobus fra-
tribus, propter potentis Romani occisionem, eli-
minatis ab vrbe: pater eorum nobilior Roma-
nus, dans cuilibet eorum immensam pecuniam
ipso iussit in partes abire remotas. Qui se in su-
periori Alemannia receperunt. Antiquior au-
tem ad emptionem prädiorum, & munitionum,
iunior verò ad habendum vasallorum multitudi-
nem contendebat. Patre autem in Vrbe existen-
te post aliquot annis cum intellexisset, filios cum
pace stare in Alemannia, ipsos visitabat. Et cum
vidisset senioris empta prädia, eius prudentiam
nimium commendauit. Requirens autem à iu-
niore, quid cum sua substantia egerit, ille se om-
nem in vnam munitionem fortissimam collocas-
se, respondit: & iussis omnibus vasallis suis, cum
eorum liberis masculis optimè armatis ad muni-
tionem pertinentibus, & ab eo infeodatis venire
ad montem, vbi castrum Habesburg est colloca-
tum, illuc patrem traducens, illam fortium mul-
titudinem, quos & omnes eorum posteros mascu-
lini sexus suos, & posteritatis suae fideles vasallos
illis

illis confiteantibus patri, probauit. Quo viso, pater in illius animosa nobilitate gauisus reuersus ad Urbem, magnum Thesaurum destinauit eidē. Ex quibus duob. fratribus omnes de Habesburg postea processerunt. Hæc Albertus, cuius irrefragabilem auctoritatem, quippe quod uti supra diximus, homo Germanus, et temporibus Rodulphi Imp. omnium vicinior, aliter scribere non potuit quam veritas ipsa se haberet, constabiliunt ex Italis multi, inter quos primus occurrit nobis Raphael Volaterranus lib. 23. Antropologiae supracitato circa finem, sic inquires: Apparet enim Maximilianum Romanos habuisse progenitores, olim Perleones Comites montis Auentini, cuius familie nonnullę sunt Romę reliquię propè Sabellorum ædes; quę prius Perleonum fuere, quibus cognomen dedit Petrus, Leonis filius, Stephanus nepos, Maximus pronepos, quorum memoria sepulchri pro foribus templi S. Alexij adhuc cernitur. Is anno 1118. magna in Vrbe potentia, auctoritateq; sub Paschale II. fuerat. Cuius duo nepotes per seditionem ex vrbe profugij ad Alpes venerunt: vbi circa Lucernę lacum prædia ac tetras mercati sunt: castrumque in eo loco Auemburgum deinde excitarunt, quasi Auentini oppidum: licet nonnulli Abesburgum dicant, quod lingua Germanica Abec, accipitrē significet, qui olim ab eis dimissus cum præda capta in eo monte constitit, vbi ex auspicio,

cio, ipsi postea oppidum condidere. Alter ex his
Præsul Argentinenſis fuit. Ex altero qui nobi-
lem in ea regione duxit vxorem, natus est Alber-
tus, qui Albertum & Rodolphum Imperatorem,
primū ex Comitibus Abeshurgenſib. genuit, &c.
*que ſequuntur uſque ad finem. Confirmat, &
eius ſententiam Paulus Iouius Novocomenſis, Episco-
pus Nucerinus in elogijs virorum bellica virtute illu-
ſtrium, li. 5. de Maximiliano I. Imperatore loquens, ubi
ſic ait: Ferunt Auftriacæ domus nobilitatem Ro-
mani ſanguinis ſtirpem reſpicere, perducto ſtem-
mate à Perlconum familia, ex qua fuerunt cele-
berrimi olim Comites ex Tribu montis Auenti-
ni. Hos enim ad Auſpurgum conſediſſe conſtat,
inter Rhetos, Noricos, & Vindelicos, non longè
ab Heluetijs, coaleſcenteque ſenſim potentia
Auſtriaci principatus, uti ipſe Cæſar ſuæ originis
religioſus indagator aſſeuerabat, iura & titulos
condidiſſe: eiusque dominatus claritudinem bel-
lica quæſitam virtute, & longa vetuſtate conſtitu-
tam propagari. Hinc euenit ut facile credamus
Auguſtam hanc Romani Imperij dignitatem, ad
Auſtriacos Principes, quod Romani ſint generis,
fatali quodam iure perueniſſe. Quando iam
pridem abolita ſit militaris acclamationis con-
ſuetudo, qua Imperatores olim apud exercitum
in caſtris fiebant, & ipſa etiam ſeptem Germaniæ
procerum ſuffragatio penitus obſoleſcat, toto ſci-
licet*

licet hoc honore per manus præpotentium Cæsa-
rum legitimè tradito, confirmatoque qui iam al-
tas iecerit radices, vt in vna familia non dubiæ
hæreditatis nihil intercisa serie, decentius atque
stabilius reflorescat. *Hæc ille Iouius. Accedit &
doctissimi Hieronymi Rubi Rauennatis testimonium
clarissimum, quod est lib. 5. historie Rauennatis ad an-
num 824. his verbis: Siquidem Perleonia fami-
lia inter Romanas nobilissima: illa est, è qua cla-
rissimi Comites montis Auentini, & Austriæ do-
mus Principes prodire. Reperitur enim ex Per-
leonijs quosdam Spruchum, Oenipontem appel-
lant, ad habitandum profectos, inter Austriæ, ac
Baioariæ populos, ab Heluetijs haud procul.
Paulatim verò dignitate eorum in dies crescente,
Principatus Austriæ iura, titulumque fundarunt,
vti Maximianus Cæsar, Caroli Quinti auus affir-
mare consueuerat. Sic Rubeus. Non omittenda
etiam mihi visa est hoc loco Ioannis Naucleri Tubingen-
sis Sueui sententia, quæ licet sit ambigua, multum ta-
men nostro proposito fauere videtur; adfertur autem
illa Tomo 2. Chronographiæ generatione 43. hunc in
modum. De Rodulphi Regis genealogia modo
dicendum esset, cum & magnifica eius gesta de-
scribuntur. Sed de tam varia Scriptorum opi-
nionem non est quod iudicem, Summi Principis
authoritatem à gestis rebus petere licet, non à na-
tione, quanquam & hæc fortassis est quædam vir-
tutis*

tutis imago . Originem Comitibus de Habi-
spurg, à Perleonibus Comitibus, Romanis Ci-
uibus deducunt, ex Auentino monte splendida
nobilitate, freti (opinor) non omnino malis au-
thoribus, apud quod eius rei fides esto . Nos
qui vir Rudolphus fuerit, tanti hæres Imperij,
studiosius exequemur. *Hæcille. Familiam autem
hanc Austriacam ex Frangipania, Perleonia scilicet,
quæ ante Anicia antiquissima, & Illustrissima Romana
fuerat, originis suæ lineam ducere, scribit etiam Phi-
lippus Gothus Siculus, Messanensis Eques, in tractatu
vulgarì Italico, quem de Inuentione SS. Placidi Ani-
cij Abbatis, & sociorum, ac de triumphis in illa cele-
bratis, composuit. Et primo in epistola dedicatoria,
quæ est ad Philippum Principem, sic inquit: Ilche
possiamo fermamente sperarlo, già che non sì
tosto è stata intromessa nel gouerno de' Regni
del suo Inuitissimo Padre, che Dio N. Signore
per donarli particolari protettori nel Cielo, ac-
ciò guidino l'attioni sue felicemente in terra, gli
ha scoperti miracolosamente questi XXXVII.
gloriosi Santi, mille quarantasette anni fà marti-
rizati; tra i quali Placido, Eutichio, Vittorino, &
Flauia fratelli, & sorella, sono dell'istesso, & an-
tichissimo Sanguè Anicio, donde tiene origine
la Serenissima Casa d'Austria. Quando è pur
certo, che gli antecessori di V. A. i quali dallo
acquisto dell'Austria procreorno da se il cogno-
me*

me d'Austria (Come Scipione dall'acquisto del-
l'Africa, l'Africano) discendono per legitima
successione dalli Fregepani, & questi da gli Ani-
cij, paterni maggiori di San Placido. *Item, &*
circa medium ipsius tractatus, sic item confirmat:

In questa Città ne gli anni del Signore 536. ven-
ne il glorioso Martire Placido, con Gordiano,
& Donato suoi compagni, figliuolo di Tertullo,
Prencipe de Patritij Romani, Padre della Patria,
Nipote di Giustiniano Anicio Imperatore, &
doppo quello à null'altro secondo. Fù Tertullo
dell'inuito sangue de gli Anicij, dalquale (come
affermano M. Antonio Marfilio Colonna, Ar-
chiuescouo di Salerno, & Onofrio Panuino) so-
no discesi i Fregepani, & da questi gli Serenissi-
mi d'Austria, iquali (si come tutti gli autori con-
uengono, & ultimamente Luca Contile) dal con-
quisto dell'Austria ne' tempi di Rodolfo, & di
Alberto Imperatori, procreorono da se il chia-
rissimo cognome d'Austria: hebbe costui per
moglie vna Signora di Casa Ottauia quanto al
Padre, & della Flauia quanto alla Madre, dalla
quale nacquero per ordine Placido, Eutichio,
Vittorino, & Flauia. *Et in fine tractatus sic conclu-*
dit: Et all'Altezza V. con tutta la felicissima Ca-
sa d'Austria, congiunta di sangue con questi fan-
ti Martiri lunghi, & prosperissimi giorni: *& pau-*
lò

lo post: Et parendo à me degno di rappresentarlo all'Alt.V. l'ho fatto così,perche le cose grandi si deuono à i grandi; come, perche quei inuitti guerrieri di Christo sono dell'istesso sangue Anicio, dalquale la Serenissima Casa Austria degnissima profapia dell'A.V. trahe l'origine (benche soggetto di sì alta materia ricercasse huomo più esercitato, ch'io non sono per trattarlo) desideroso dall'altra parte, ch'ella conosca l'obedientissima affettione, & prontezza che ho hauuto sempre, & hò da seruir il mio natural Padrone.

Hæc Gothus, quod autem attinet ad auctores per eum allegatos, uidelicet: Antonium Columnā, li. de Ecclesiasticis redditibus; & Lucam Contilē in commentario super Symbolum Philippi II. Regis Hispaniarum nullam eorum uidi Panuinij vero nonnulla Fragmenta MS. ad manus meas quidem peruenerunt, sed multum imperfecta. Nec mihi succenseat quis quæso, quod ex huius auctoris uerbis Austriam Familiam ex Frangipania, & in meis probationibus ex Perleonia descendere affirmem: cum uti in sequentibus uidebitur in annotationibus monumentorum huius Familie Illustrissime, Perleones, & Frangipani una eademque fuerint familia; ut rectè etiam prodidit Illustris Marchio Petrus Villa de Camibus in Tractatu suo de Inuentione, siue Familia S. Placidi, hac Periodo: Essi Perleoni confessano con li Frangipani essere vna, & istessa famiglia, facendo lo Leone Frangipanato, seu Fragmentato

tato di pani, si come appare in piu luoghi, & il
Panuino lo afferma, in Papa Anacleto II. & li
Conti di Segna descendendo da Frangipani,
fanno l'Aquile loro Paterne Frangipanate, &
fragmentate di pani. *His igitur auctoritatibus tan-*
torum virorum, eorumque rationibus, necnon & tradi-
tione perueteri iam quasi ab omnibus recepta, motus, ve-
rum esse existimo, quod supra explicandum proposui,
Gentem scilicet Austriam Habsburgiam, eandem cum
antiqua Perleonia Frangipania, Olybria, Proba, Ani-
cia fuisse: quod si aliorum iudicio fuerim assecutus,
mihī id gratissimum erit, tum ob clarissimā gentis, quam
illustrandam proposui, splendorem, & decus, quod ei
hac nominum coniunctione me praeuisse credo; sin ta-
men minus, id tamen hoc prae-textu à me factum lau-
dabunt omnes, quod nobilissima, & antiquissima fa-
milie Aniciae, cuius iam memoria deperierat, maxima
cum diligentia et labore, hanc descriptionem ediderim, qua
ne tot virorum Illustrum gloria, & praeclara facta exo-
lescerent, & omnino funditus interirent, factum est.
Sed iam ne longior tractatus moram Lectori pio ingerat,
ipsam Genealogiam Aniciam Probam, Olybriam, Perleo-
niam, Frangipaniam, Habsburgiam, Austriam, quam ter-
tiam praesentis tractatus partem esse volumus, subiun-
gamus; ut ex eius continuata serie. Quid de Laziana,
& ceterorum, quid de nostra tenendum & sentiendum
sit, intelligatur.

S. Anicius BENEDICTVS à quibus ortus,
& vnde ANICIA Familia orta,
& quare sic dicta sit.

§. vij.

RTVS est igitur Divus Pater noster
BENEDICTVS, ex Anicia Fam-
lia nobilissima Romana, quæ uti supra
diximus, clarissima fuit etiam eo tempo-
re, quo summa Romanæ Reipublicæ au-
toritas penes Consules erat. Anicios vero originem
suam à Troianis traxisse, auctor est quidam Don Ma-
ria, in Epitaphio Leonis, filij Petrileonis; qui de Ser-
gesto Aeneæ socio loquens, ab eodem longo Patrum or-
dine Perleones, qui ante erant Anicij, progenitos refert
sic inquit:

Quos Sergestus acer, patrum longo ordine
fænum,

Illustres animas, perque Ducum genera.

Mite genus hominū, sapiens, insigne, decorū,

Nominis antiqui conspexit tumulus, &c.

Sergestus enim ille, quem hic auctor ob pugne milita-
ris peritiam Acrem appellat, fuit Aeneæ socius, de quo
Virgilius 1. Aeneidos sic loquitur:

Mnesthea, Sergestumque vocat.

Huius Don Mariæ opinionem confirmare videtur, &
constabilire Imperator Iustinianus, qui ex eodem san-
guine Anicio lineam ducons, ubique Aeneidam se appel-
lat

lat, ut videre est in eius epistolis in fine Chronici Cas-
nensis excusis, & primo in illa quæ est ad Vigilium Pa-
pam, quæ sic incipit: In nomine D. N. I. C. Impe-
rator Cæsar Flavius Iustinianus Aeneida, &c.
Item in alia ad Placidum nepotem suum: In nomi-
ne D. N. I. C. Imperator Cæsar Flavius Iustinia-
nus Aeneida, &c. repetuntur eadem verba & in pri-
vilegio eius, monasterio Casinensi dato, quod est fol. 205.
Cui & consentit ipse Vigilius Papa, sic ad eum scribens:
Pijssimo & Serenissimo victori, triumphatori, Fla-
uio, Iustiniano, Constantino, Imperatori Augu-
sto, Aeneidæ, Vigilius Episcopus sedis Aposto-
licæ senioris Romæ: &c. At Illustris D. Ioannes
Petrus Villa de Canibus Messanensis Marchio, in tra-
ctatu suo quem de Inventione corporum S. Placidi Ab-
batis & Martyris, ac sociorum scripsit, non solum con-
tendit Anicios ab Anyfi Aegypti Rege, qui regnavit tem-
pore Ozie Regis Iudæ, lineam consanguinitatis ducere,
verum etiam sic ab eo cognominatos, & ex Anycijs, eu-
phonie causa, in Anicios tandem commutatos fuisse.
Alij, Anicios casu dictos existimant, quod Anu matre na-
tus referatur, qui primus familie nomen dedit. Eius
opinionis est F. Onuphrius Panuinus in primo lib. Anicia
Frangipaniæ MS. & nondum excuso, cap. 2. ubi dicit:
Vetustissimi in Italia familiarum auctores, ab euen-
tis nomina propria, & appellationes sibi assume-
re consueverunt, eademque postea posteris suis
tanquam propria, & gentilitia relinquebant; ab

Anicio itaque Anicij. Isq; Anicius ita forte fuit
appellatus, quod matre Anu, ortus esset, id est,
Vetula. Hæc Panvinus, cuius sententia si vera esset,
Anucij dicendi forent, & non Anicij. Ideo libentius ego
illorum teneo sententiam, qui licet à quibus processerint
Anicij non exprimant, certo tamen consilio nomen illis
inditum asserunt, ut nimirum propter animi magni-
tudinem insuperabilem, aliasque virtutes & in bello,
& in toga spectatas, ac cognitæ invincibiles, accepto
à Græcis vocabulo, Anicij, id est, Inuicti, dicerentur.
Vnde & S. Gaudentius Brixie Episcopus, cum in prin-
cipio sermonis qui inscribitur de Macabeis, ipsos Sanctos
Macabeos cum Anicijs contulisset, infra subiungit:
Nemini absurdum videatur, quod eos paulò an-
te Anicijs comparavi, Anicij quippe ex Græco
sermone, à nobis nuncupantur, Inuicti. Ab illo
autem Anicio primo Familie auctore, instituti Milites
illi Legionarij, qui ab eius nomine in Occidente inter Pe-
dites, Milites Anicij, siue Inuicti Seniores: in Oriente
vero inter Auxiliares Palatinos Equites, Anicij, seu
Inuicti Iuniores nuncupabantur. De quorum numero
fertur fuisse S. Georgius Cappadox, & Martyr, ut in
eius vita legitur statim in principio: Eo vero tem-
pore quo talia gerebatur, erat vir quidam nobilis
genere in eadem prouincia Cappadociæ, nomi-
ne Georgius, ex ciuitate Mellena, Tribunatus of-
ficiū gerens, ex numero, scilicet, Illustrium pro-
ugnatorum, qui Græco vocabulo Anicij, Latine
autem

autem Inuicti, siue Insuperabiles, dicebantur.
Qui Inuicti seniores erant, ut auctor est doctissimus
Guido Pancirolus I. V. C. commentariorum in Notitiam
Imp. Occident. lib. 2. c. 22. ipsi in rubra parma, album
cippum praeferebant, cui humanum caput prassini colo-
ris, iubis Leoninis circumdatum praefigebatur, tribusq; cir-
culis, albo, luteo, et rubro, margo umbonis erat circumdu-
ctus. Qui autem Inuicti Iuniores, ut idem asserit cōment.
in Notitiam Imp. Orientis, lib. 1. c. 56. in rubra parmae
umbone caeruleum orbem, luteo circulo circumdatum ge-
rebant: cuius marginem duo circuli, caeruleus, viridisq;
ambiebant. Quo vero temporis interuallo hoc nomen
Anicij sibi promeruerint, non facile est peruestigare.
Primus autem, qui in historijs reperitur Anicij cogno-
mento condecoratus, fuit Quintus Anicius Prænestinus,
qui testè Plinio lib. 33. c. 1. tantæ potentia fuisse perhi-
betur, ut etiam illo tempore, qui erat ab Vrbe condita
440. vel circiter, Romanis formidini fuerit: unde
& ea de causa Reipublicæ hostis adiudicatus, in exilium
actus sit. Sed reuocatus postmodum in Urbem, Aedi-
lis Curulis, cum Cn. Flauio creatus est anno ab Vrbe
condita 450. Huius filij, nepotes, ac posteri, à maioribus
acceptum decus ita conseruauerunt, & amplificauerunt, ut
ex Anicia Familia amplius quadraginta Consules crea-
tilegantur. Quorum omnium nomina, antequam ad ge-
nealogiam texendam accedamus, ex Fastis, Capitolinis,
Cassiodori, Panuini, Sigonij, Golzi, R. P. D. Hierony-
mi Bardi Florentini, Monachi Camaldulensis, & præ-

tipui nostri temporis historici, & antiquarij, R. P. Ca-
saris Baronij, & alijs instrumentis MSS. desumpta,
visum fuit hic adscribere, ut quoniam genealogiæ, ab
ipso suo exordio, seriem continuatam huius familiæ,
usque ad præfatum Quintum Anicium Prænestinum
in Scriptoribus non reperimus, ea ipsa genealogiæ vice
referantur.

ANICIANÆ FAMILIÆ CON- sules Romani, & Prætores Urbis.

§. viij.

Anni Urbis. Christi.

450.	Quintus Anicius Prænestinus, Ædilis Curulis.
584.	Lucius Anicius, L. F. M. N. Gallus; Prætor Urbis.
594.	Lucius Anicius, L. F. L. N. Gallus; Consul.
818. 66.	Anicius Cerealis Gallus; Cos. suffectus.
859. 107.	L. Turtius Anicius Cerealis; Cos.
919. 167.	T. Vibrafius Anicius Pollio; Cos.
929. 177.	T. Vibrafius, Anicius, Pollio. II. Cos.
968. 216.	Anicius Cerealis, Cos.
1029. 277.	Anicius Paullinus Q. F. Cos. suffectus.
1050. 298.	Anicius Faustus I. Cos.
1051. 299.	Anicius Faustus, Prætor Urbis.
1052. 300.	Anicius Faustus, Prætor Urbis.
1074. 322.	Anicius Iulianus, Cos. Primus Christianus.
1077. 325.	M. Iunius Cæsonius Nicomachus, Anicius Faustus Paul-
linus, Cos.
1078. 326.	Anicius Iulianus, Prætor Urbis.
1079. 327.	Anicius Iulianus, Prætor Urbis.
1080. 328.	Anicius Iulianus, Prætor Urbis.
1083. 331.	Anicius Paullinus, Prætor Urbis.
1084. 332.	Anicius Paullinus, Prætor Urbis.
1086. 334.	Anicius Paullinus Iunior, Cos.
1086. 334.	Anicius Paullinus, Prætor Urbis.
1111. 359.	Anicius Tertullus, Prætor Urbis.

Anicius

- 1112.360. Anicius Tertullus, Prætor Urbis.
 1113.361. Anicius Tertullus, Prætor Urbis: in eius locum.
 Anicius Maximus, Prætor Urbis, hoc anno successit.
 1114.362. Anicius Maximus, Prætor Urbis.
 1123.371. Sextus Anicius, Sex. F. Petronius Probus V.C. Cos.
 1127.375. Anicius Pontius Paullinus V.C. Cos. post Eps Nolanus.
 5 Sext. Anicius, Sex. F. Hermogenianus Olybrius, Cos.
 1147.395. 2 Sextus Anicius, Sex. F. Probinus; Cos.
 1156.406. Sextus Anicius, Sex. F. Sex. N. Petronius, Probus, Cos.
 1158.408. Anicius Bassus, Cos.
 1183.431. Anicius Bassus, Cos.
 1185.433. Flavius Anicius Maximus, Cos. qui postea Imperator.
 1190.438. Anicius Acilius Glabrio Faustus, Cos.
 1195.443. Flavius Anicius Maximus H. Cos. post Imperat. an. 455.
 1216.464. Flavius Anicius Olybrius, Cos. post Imperator an. 472.
 1235.483. Anicius Faustus Iunior V.C. Cos. sine collega.
 1239.487. Anicius Manlius, Seuerinus, Boetius, V.C. Cos.
 1241.489. Anicius Probinus, V. C. & Illustris Cos.
 1242.490. Auienus Anicius Faustus Iunior, II. V.C. Cos.
 1243.491. Flavius Anicius Olybrius Iunior V.C. Cos.
 1254.502. Flavius Anicius Tertullus Probus, V.C. Cos.
 1262.510. Anicius Manlius Seuerinus Boetius, V.C. Cos.
 1265.513. Anicius Probus, V.C. Cos.
 1271.519. Imp. Cæsar, Flavius Anicius Iustinus, P. F. Augustus Cos.
 1273.521. Flavius Anicius Iustinianus, qui post Imp. Cæf. Augustus.
 1274.522. Q. Aurelius Anicius Symmachus, V. C. Cos.
 1274.522. Anicius Manlius Seuerinus, Boetius, V.C. II. Cos.
 1275.523. Flavius Anicius Maximus, V.C. Cos. sine collega.
 1276.524. Imp. Cæsar, Fl. Anicius Iustinus, P. F. Augustus II. Cos.
 1277.525. Anicius Probus Tertullus V. C. Cos.
 1278.526. Anicius Olybrius Tertullus Iunior Leonicus, V.C. Cos.
 1280.528. Imp. Cæf. Fl. Anicius Iustinianus, P. F. Augustus II. Cos.
 1285.533. Imp. Cæf. Fl. Anicius Iustinianus P. F. Augustus III. Cos.
 1286.534. Imp. Cæf. Fl. Anicius Iustinianus. P. F. Aug. III. Cos.
 1292.540. Flavius Iustinus, Germani F. Anicius V.C. Cos. sine coll.
 1319.567. Imp. Cæsar Fl. Anicius Iustinus Iunior. P. F. Aug. Cos.

CONSVLES ANICIAE FAMILIAE,
quorum anni Consulatus ignorantur.

Anicius Vitalianus, V. C. Cos.

Anicius Gordianus, V. C. Cos.

Anicius Gregorius Gord. F. V. C. Cos.

Anicius Gordianus Greg. F. Gord. N. V. C. Cos.

Anicius Gregorius Gord. F. Greg. N. V. C. Cos.

Anicius Dorotheus V. C. Cos. nouæ Romæ.

Anicius Æquitius V. C. Cos. nouæ Romæ.

STIRPS ANICIA,
ROMANA NOBILISSIMA,

Stemma Primum.

A N I C I V M.

§. ix.

Quintus Anicius Prænестinus, pri-
mus in Historijs Anicij condecora-
tus nomine, vir magna potentie, ob quam
à S. P. Q. R. Reipub. hostis adiudicatus
fuit. Sed inde postmodum facultatibus
restitutus, ab exilio reuocatus, etiam Aedilis Curu-
lis dignitate donatus est, una cum Cneio Flauio, Annij
filio, anno ab Vrbe condita 450. secundum Varronia-
nam computationem, quam hic sequi proponimus, P. Sem-
pronio Longo, siue Sopho; & L. siue P. Sulpicio Sauer-
rione Coss. Plin. lib. 33. cap. 1. Ex uxore cuius nomen
igno-

ignoratur, genitus filius Marcus. Gessit pro insigni
Turrim argenteam, in campo rubro.

Gradus 2.

Marcus Anicius, Quinti Praenestini filius, nulla re
alia memorabilis, nisi quod in triumpho nepotis sui praenotatus inuenitur in Fastis Capitolinis Parastata tertia,
genuit filium Lucium.

Gradus 3.

Lucius Anicius, Marci filius, in eadem conditione
inuenitur qua pater eius, filium sibi equiuocum Lucium
reliquit.

Gradus 4.

Lucius Anicius Gallus, Lucij filius, vir bellica lau-
de clarissimus, qui ut affirmat Titus Livius lib. 4. dec. 5.
Praetor Urbis creatus est, anno ab Urbe condita 584.
& anno 586. triumphauit de Rege Gentio & Illyrijs,
ut produnt Fasti Triumphorum, & Ouationum Capi-
tolini Parastata tertia, in quibus haec inscriptio legitur:

L. Anicius. L. F. M. N. Gallus, Anno DXXCVI.

Pro Pr. de Rege Gentio, & Illurieiis
Quirinalibus.

Eius meminit & Plutarchus in vita Pauli Aemilij,
& Velleius Paterculus lib. 1. hist. Rom. Apud Huber-
tum Golzium in li. de Fastis Magistratuum, & Trium-
phorum Romanorum, huius Anicij Nummus reperitur,

in cuius priori parte visitur Mulier alata, per quam
Anicij fama denotabatur, quæ Bigæ, siue currui dua-
rum rotarum imposita, & in pedes erecta flagello duos
Equos velocissimos, quasi Anicij famæ nuncios, & cur-
sores, agebat. Sub curru hæc inscriptio legebatur:

L. Anicij, L.F.

In posteriori vero parte, circum circa Nummum,
de reliquo vacuum, hæc erant:

Salus Pro Pr. Ex S. C.

Genuit ex uxore quam habuit filium sibi æquiuo-
cum, Lucium.

Gradus 5.

LVCIVS Gallus, L. Anicij Galli filius, cuius
Consulatus, quem cum M. Cornelio Cethego gessit anno
Urbis 594. in Fastis Verrij Flacci, Cassiodori, & alio-
rum, sic notatus reperitur: L. Anicius L.F. L. N.
Gallus, filium habuit N.

Gradus 6.

N. Anicius, Lucij Anicij Galli filius: L. Anicij Galli
nepos; liberos genuit, sed ignorantur.

Gradus 7.

N. Anicius, N. Anicij filius: Lucij Anicii Galli,
nepos: & L. Anicii Galli pronepos: de reliquo nec ip-
se, nec filius qui ei successit agnoscuntur.

Gradus 8.

N. Anicius. N. Anicij filius: N. Anicii nepos: Lu-
cij Anicii Galli pronepos: & L. Anicii Galli abnepos,
filium genuit Cerealem.

Gra-

Gradus 9.

Lucius Anicius Cerealis, sic à Cerere dictus, Gallus, N. Anicii filius; N. Anicii nepos: N. Anicii pronepos. Lucii Anicii Galli abnepos, & L. Anicii Galli atnepos, uti edocti sumus ex quodam indice Consulum Romanorum Anicie familiae, à R. D. Hieronymo Brugia Abbate Casinensi nobis à Roma transmissio, ex quo prænomen item Lucij, quod à Panuino tacetur, & Galli agnomen, hucusque ab aliis ignoratum accepimus. Consul suffectus est, ut recitat Corn. Tacitus lib. 15. Aug. hist. in fine, in locum Plautii Laterani in Magistratu occisi, an. ab Urbe condita 818. Christi vero 66. eius filius fuisse perhibetur L. Tutius Cerealis.

Gradus 10.

Lucius Tutius Anicius Cerealis, Anicii Cerealis Galli filius, Consularem dignitatem adeptus est an. Urbis 859. Christi 107. Una cum Commodo Vero, ut Fasti Græci edunt. Eius meminit Plinius lib. 2. epist. ad Adrianum. Genuit filium Anicium Tutium.

Gradus 11.

Anicius Tutius, L. Anicii Tutii Cerealis filius, nulla alia re clarus, præter quam quod filium genuerit sibi æquiucum Tutium, qui Consulatum promeruerit.

Gradus 12.

Anicius Tutius, Tutii filius, Vitrasius, Pollio, cum Seruilio Pudente Consul designatus an. Urbis 919. Christi 167. iterumq; cum M. Flavio Apro II. an. 929. Urbis,

Vrbis, Christi 177. cuius Consulatus in Fastis Capito-
linis, & aliorum sic legitur notatus.

T. Vitrasius. T. F. L. N. Pollio. II.
Eius meminerunt Lampridius in Commodo. & Iul.
Capitolinus in Marco. Nomen Aui illi appositum, vi-
delicet: L. N. communicauit nobis R. P. Hieronymus
Bardi. Filium Genuit Anicium Cerealem.

Gradus 13.
Anicius Cerealis, Anicij T. Pollionis filius, cu-
ius meminerunt Dio, & Spartianus in Caracalla, cum
Aimilio Lato. II. anno Urbis 968. Christi 216. Con-
sulatum adeptus est. Horum exstat memoria in hanc an-
tiqua inscriptione.

Terentiae Flauolae V.V. Max. Ti. Iulius Bal-
billus, Sac. Solis, ob plura eius in se meri-
ta DD. Prid. Non. April. Lato II. & Ce-
reale Cos.
Eius filius fuisse praedicatur Balista.

GENS ANICIA MAXIMA.

Qualis fuerit olim Familia Maxima ex Anicijs Romae, quam
clara, & illustris, satis superque aperit Aurelius Cassiodo-
rus, lib. 10. Variarum epistol. 11. & 12. quae sunt Theodahadi Regis
ad Maximum Anicium Domesticum V. I. & Senatum Urbis Romae,
qui inter caetera sic loquitur: *Anicios quidem penè Principibus pa-*
res aetas prisca progeniuit; quorum nominis dignitas ad te sanguinis fon-
te perducta, collectis viribus hilarior instaurata rutilauit. Quis ergo re-
linqueret in posteris minus honoris, quos tam diu constat fuisse preci-
pitos? Accusarentur secula, si talis potuisset latere familia, &c.
Et paulo infra in eadem ad Maximum epistola, conferens illi Pri-
miceriatus

miceriatu qui & Domesticatus honorem, ait : *Hic honor, quamuis tantis natalibus videatur inferior, cunctis tamen fascibus tuis videtur esse felicior, cuius tempore meruisti coniugem Regiæ stirpis accipere, &c.* In ea vero, quæ est ad Senatum Romanum inquit : *Neque enim fas est humile dici, quod gerit Anicius, Familia toto Orbe prædicata, quæ verè dicitur nobilis, quando ab ea actionis probitas non recedit, &c.*

Ex hac familia ferunt quendam Anicium Maximum (vtrum tamen nomen eius id fuerit, an cognomen explicare nequeo) huius Anicij Cerealis ætate in Britanniam adnauigasse, cum alijs Legionibus militum Romanorum, tam gregariorum peditum, quàm phaleratorum equitum, qui accepta in vxorem puella illius Regni nobilissima, quatuor ex ea liberos sustulit; sicque factum est vt Anicia Familia propaginibus suis vltra mare Britannicum emissis, etiam Regni illius fasces moderata sit. Huius verò liberos nemo ideo minus Anicios fuisse putare debet, quod in alieno solo nati sint; pluribus nanque Romanis contigisse in prouincijs diuersis occasionibus nasci, multa exempla suppetunt, ut de S. Ambrosio legimus, qui natus est in Gallijs, cum parens eius in Gallijs gereret præfecturam: Sanctus Paulinus Anicius Burdigalæ in Aquitania, Imp. Iustinianus Anicius in ciuitate Bederina, quæ nunc Iustinopolis uocatur in Illyrico: & alij in alijs, ut hi Maximi in Britannia, quamuis origine Romani forent.

Eorum uero nomina fuerunt

Anicius Trahe- rus Ma- ximu Britan- niæ rex.	Anicius Marius Maximus, Rex Britanniæ.	Anicius Ioelinus, si- ue Leoninus Maxi- mus, Britannia e- gressus, Romæ cum Fl. Constâtio Chlo- ro Imper. cognato suo perrexit, ducta- que nobilissima Ro- mana fauore Impe- ratoris (fortassis ex Anicia Familia, de qua ipse originem ha- bebat) & in Britanniam postmodum abducta, ut auctor est Galfridus rer. Brit. lib. 5. c. 9. ex ea filium procreauit, qui postea Imperator acclamatus est.	Anicia N. vxor Coylli, Ducis Clocestriæ, & post Britanniæ Regis: ex cuius coniugio nata. S. Helena, quæ Imp. Constantio Chlo- ro nup- ta, ex eo ma- ter effecta est filij cuius nomē Constantinus Im- perator oīum Im- peratorum primus Christianus.
--	--	--	---

Hi duo Regnum Britan-
niæ aliquot annis gubernar-
unt, ut cum Galfrido Mo-
numetensi, affirmant Vin-
centius in Speculo, & alij.

habebat) & in Britanniam postmodum abducta, ut
auctor est Galfridus rer. Brit. lib. 5. c. 9. ex ea filium
procreauit, qui postea Imperator acclamatus est.

Constantinus Im-
perator oīum Im-
peratorum primus
Christianus.

Flavius Anicius, Magnentius Maximus, in Britannia natus, qui Flaviis Merobaude. II. & Saturnino VV. CC. Coss. an. Urbis conditæ 1135. Christi 383. à militibus in Britannijs, ex Duce exercitus contra Gratianum Imp. appellatus est: eodem anno imperare cœpit Lugduni occiso Gratiano octavo calend. Septembris: & imperauit in Galliis, contra Valentinianum Iuniorem, annos 5. & dies 11. Prælio uictus à Theodosio Imp. Aquileiæ, occisus est 6. calend. Septembris, anno Christi 388. Urbis conditæ 1140. Eius uxor N. filia Octauii Britanniae Regis, siue Ducis, ex qua nati. *Galfredus, lib. 5. c. 9. & alij.*

Flavius Anicius Victor, à patre in Galliis Augustus appellatus, eisdemque prouincijs Præpositus, iisdem Coss. quibus pater Imperium cœpit; eodemque anno quo pater cæsus est, & ipse iussu Theodosii in Galliis est interfectus. Ex uxore N. genitus: *Panuinus, ibidem.*

Anicius Maximus, patri superstes. *Panuinus, Rom. Principi, lib. 1.*

Utrum filios habuerit incertum.

Flavius Anicius Maximus, Romæ natus, Consulatum egit prima uice anno Urbis 1185. Christi 433. cum Imp. Theodosio Iun. XIII. secundo anno Urbis 1195. Christi 443. cum Flauio Paterno. Et mortuo Flauio Placidio Valentiniano Imp. III. ex Patricio, & Senatore Imperator creatus est anno Christi 455. die 16. cal. Aprilis: & imperauit Romæ menses 2. & dies 27. Occisus eodem anno à Vandalis, qui Duce Genfericho eorum Rege Romam inuaserant, pridie Idus Iunii, & in Tiberim proiectus est. Ex uxore N. geniti: *Panuinus ibidem.*

N.

N.

N.

Ex horum aliquo progenitus fertur.

Flavius Anicius Maximus. V. C. qui anno Urbis 1275. Christi uero 523. Consulatum sine collega strenuè gessit: & Primiceriatus, seu Domesticatus honore à Theodahato Rege, cuius consanguineam, Regiæ stirpis uirginem uxorem duxerat, condecoratus est: ut uidere est apud Cassiodorum, uariarum lectionum, lib. 10. epist. 11. quæ est ipsius Regis, ad Maximum.

Gra-

Gradus 14.

Sergius Anicius Balista, Anicij Cerealis filius, ut nobis reliquit R. Bardi, cuius duo priora prænomena ex Golzio accepimus: cum in Asia Præfectum ageret sub Macriano, qui se pro Imperatore gerebat, Imperium & ipse contra Gallienum arripuit anno Urbis 1014. Christi 262. quod cum vix duobus annis tenuisset, factione Aureoli Imp. tyranni occisus est; relicto filio Anicio Iuliano, totius Anicianæ Familiæ illustratore.

GENS ANICIA PAULLINA,

BASSA, ET FAUSTA.

Gentem Aniciam Illustrissimam, in plures Ramos fuisse diuisam, ita ut nonnulli eorum uocarentur Paullini, alii Bassi, quidam Fausti, cæteri Maximi, Symmachi, Boetii, de quibus partim diximus, partim dicemus suo loco, ex historiis clarum est. Et Paulinos quidem, & Bassos, Anicianæ Familiæ germina fuisse, produnt tum antiquæ inscriptiones, tum Consulares Fasti: qui quam celebres inter Senatores Christianos in Vrbe fuerint, ab Aurelio Prudentio aduersus Symmachum lib. 1. recensetur his uersibus:

*Non Paullinorum, non Bassorum dubitauit
Prompta fides dare se Christo, stirpemq; superbam
Gentis Patriciæ venturo attollere sæclo.*

Quo uero temporis interuallo ex Anicia, Paullina, Bassa, uel Fausta dicta fuerit hæc Familia, non facile est peruestigare. Paullinam autem à Paulo, Bassam à Basio cognomine noto, & Faustam à fauore, quod prosperam, & felicem significat, cui omnes fauent, sic dici, contendit Panuius de Familia Frangipania, lib. 1. cap. 4. Primus autem Familiæ Paullinæ, cuius in Vrbe mentionem factam inuenimus, est

N. Anicius Paullinus, ex sententia Huberti Golzii, Quinti filius, Cōsul successus est anno Urbis 1029. Christi 277. unā cum Imp. Probo
Augu-

Augusto; agnoscitur tamen pro uero Consule à Cassiodoro, Fastis Græcis, & aliis quibusdam. Eius filius fuisse putatur.

N. Anicius Faustus, qui secundum Fastos Græcos, Consulatum II. gessit cum Seuero Gallo, anno Urbis 1050. Christi 298. Eius filius.

M. Iunius, Cæsonius, Nicomachus, Anicius, Faustus, Paullinus, Consul factus est cum P. Publilio Cæsonio, Iuliano, an. Urbis 1077. Christi Domini 325. eo ipso anno quo Nicænum Concilium celebratum est. Cuius extat hæc inscriptio antiqua, cum adhuc gentilitate detineretur.

Herculi inuicto, M. Iunius, Cæsonius, Nicomachus, Anicius, Faustus, Paullinus.

Eius filius fuit:

Anicius Paullinus iunior, Consulatum ordinarium egit cum L. Rationio Acontio Optato anno Urbis 1086. Christi 334. ut edunt Fasti Græci, & Baronius; de hoc cum aurea statua donatus est, eiusmodi extat egregium antiquitatis monumentum.

Anicii Iun.

Anicio Paullino Jun. C. V. Pro. Cos. Asia, & Hellepontis, Consuli ordinario, Præf. Urbis, Vice sacra iudicanti, ob meritum nobilitatis, eloquij, iustitiæ, atque censure, quibus priuatum, ac publicè clarus est: petitu. Pop. Rom. testimonio Senatus, iudicio D. D. N. N. Triumphatoris Aug. Cæsarumq; florentium, Statuam secundam auro supersusam locari sumptu publico, Placuit.

Eius fortassis filius fuit:

Anicius Pontius Paullinus, V. C. qui ex R. Baronii sententia, natus est Burdegale in Aquitania, & Consul ordinarius factus est an. Christi 375. licet eius nomen in Fastis non reperiatur. Post sacris additus Nolanum Episcopatum adeptus est, & miraculis, ac sanctitate clarus migravit ad Dominum, anno salutis 431. die 22. Iunii, cuius laudes refert R. Baronius, tum in notis Martyrologij Romani, tum etiam tomo 4. Annal. Eccles. ad annos 375. & 394. ad quos Lectorem remitto. Eius uxor fuit S. Tarasia, ex qua filiam unam sustulisse fertur, sed quod eius nomen fuerit, hæcenus ignoro.

ANI-

ANICIA BASSA GENS.

B Assorum Aniciorum clarissimam Familiam Romæ etiam extitisse testantur cum Aurelio Prudentio, & alii Historici; eorum primus in Fastis Consularibus nominatur, Anicius Bassus, qui anno Urbis 1158. Christi uero 408. Consulatum cum Fl. Philippo meruit: quem per manus quasi acceptum, eius etiam filius:

Anicius Bassus, in Occidente gessit, cum Fl. Antiocho Orientis Cos. anno Urbis 1183. Christi 431. De eo agens Panuinus lib. 3. comment. in Fastos, sic inter cætera inquit: *Est enim Aniciorum* (Bassorum videlicet) *gens, Romæ per hæc tempora nota.*

ANICIA FAVSTA GENS.

EX Aniciorum etiam sanguine, & ut ego suspicor, ex eadem quoque Paullinorum Familia, fuit Anicius, Acilius, Glabrio Faustus, V. C. qui anno Christi 438. una cum Imp. Theodosio XVI. in Occidente Consulatum administravit: qui in antiqua tabula marmorea Romæ etiam Præfectus Urbis appellatur, ita:

DD. NN. Aeternis Principibus, Honorio, & Theodosio Anicius, Acilius, Glabrio. Faustus, V. C. Præf. Urb.

Fatali casu subuersam, in formam prisce usus restituit.

Eius filius creditur fuisse,

Auienus Anicius Faustus Iunior V. C. cuius Consulatus primum notatur in Fastis Consularibus anno 483. sine collega: & II. an. 490. cum Fl. Longino. Eius meminit Cassiodorus in epistolis, & Sidonius Apollinaris.

Grædus 15.

Anicius Iulianus, Anicij Baliste filius, gessit Consulatum, R. Baronio attestante, tomo 3. annal. Eccles. cum Petronio Probianus, anno Urbis 964. Christi 322. quorum Consulatum vetus extat memoria sic habens:

g Pe-

Petronio Probiano , & Anicio Iuliano
Coss. Pridie Calendas Apriles, Coloni,
& Coloniae Aeliae Hadrianae .

Hunc Petronium Probianum familia quoq; Anicia fuisse non leui coniectura ducor . Iulianus vero primus omnium Senatorum Romanorum Christi fidem est amplexus, & fidei lumine clarissimam familiam, multo clariorem reddidit, de quo putatur dictum illud Prudentii, lib. 1. aduersus Symmachum .

Fertur enim ante alios generosus Anicius
Vrbis

Illustrasse caput: sic se Roma inclyta iactat. Tempore huius Iuliani, vita scilicet eius, non autem consulatus, passi sunt Aquileia sub Diocletiano Imperatore, tres gloriosissimi fratres Cantius, Cantianus, & Cantianilla, ex hoc Illustri Aniciorum genere sanguinis lineam ducentes, quo autem consanguinitatis gradu Iulianum attingerent explicare non valemus. Sepulti sunt primum Aquileia, cum pedagogo suo Proto, qui cum eis capite plexus est; de quibus & Venantius Fortunatus sic concinit,

*Aut Aquileiensem si forte accesseris urbem,
Cantianos Domini nimirum veneris amicos,&c.
Ab hoc Iuliano in posterum reliqua erunt clariora, cum auctoribus probatae fidei non modicum adiuti fuerimus, uti in subsequentiis patebit: quod non ita euenit à Quinto Anicio Praenestino, usque ad Iulianum: Licet namq; nullum ex industria, aut propria sententia nostra apposuerimus,*

suerimus, quem non suppetierint nobis aliqui ex supracitatis historicis, aut Fastis; attamen cum ob immaturam R. D. Bardi mortem, unde sententiam suam confirmaret inuestigare ab ipso non potuerimus, non sine rationabili causa de quibusdam eorum à nobis dubitatum: quod Lectorem prae monere volumus, ne nos falsitatis, aut impositionis nota arguat. Urbis insuper Praetorium gessit Iulianus tribus annis continuis, videlicet annis Christi 326. 327. & 328. Et relicto unico filio, Sexto Anicio, obiit.

Gradus 16.

Sextus Anicius, Iuliani filius, à patris sui fide, ac probitate filij non modicum nobilitatus, cuius memoria extat in Consulatibus tam filij, quàm nepotis, in Fastis Consularibus in quibus sic eius nomen legitur:

Sextus Anicius, Sex. F. Sexti N. Petronius Probus.

Opum suarum duos filios reliquit heredes, Sextum Petronium Probum, & Anicium Tertullum.

STIRPIS ANICIAE

Stemma Secundum.

P R O B V M.

§. X.

Gradus I. Qui est Anicianus XVII.

Extus Anicius, Petronius, Probus, sic à probitate cognominatus, unde postmodum Familiae nouæ Proba cognomen, Sexti Anicij filius, vir omnium priuatorum maximus, atque post ipsos Augustos primus, qui tantæ famæ fuisse perhibetur, ut ad eius amplitudinem spectandam, è Perside sapientes Romam uenisse Baronius testetur. Eius frequenter meminit Ammianus, eiusque nobilissimi Magistratus Præfecturæ Prætorij sæpius iterata, necnon Ausonius, Symmachus, & alij, ut Paulinus in Vita S. Ambrosij, qui ambo ex Anicia etiam Familia fuisse feruntur. Gessit Probus Consulatum una cum Gratiano Imp. anno Domini 371. qui erat Urbis conditæ 1123. delegauitque Ambrosio prouincias Aemiliam, atque Liguriam, cum ipse Prætorij Præfecturam administraret. Et quod maius existimari debet, una cū nobilitate, opum affluentia, atque amplissimorum Magistratuum splendore, egregias coniunctas habuit cum Christiana Religione

gione virtutes, quod tum alij testantur, tum maxime Aurelius Prudentius, Claudianus, Marcellinus, & Ausonius, qui frequentem Probi mentionem faciunt. De hoc autem Probo in Antiquis duabus basibus, quæ adhuc Romæ in domo Cæsia extant, sic legitur in prima à filijs duobus posita:

Sexto. Petronio. Probo. V. C., Proconsuli. Africae. Praefecto. Praetorio. Quater. Italiae. Illyrici. Africae. Galliarum. Consuli. Ordinario. Patri. Consul. Anicius. Probinus. V. C. Consul. Ordinarius. Et. Anicius. Probus. V. C. Quæstor. Candidatus. Filij. Munus. Singulari. Religioni. Debitum. Dedicarunt.

Secundæ verò, quam alij duo eius filij posuerunt inscriptio talis est:

Sexto. Petronio. Probo. Anicianæ. Domus. Culmini. Proconsuli. Africae. Praefecto. Praetorio. Quater. Italiae. Illyrici. Africae. Galliarum. Consuli. Ordinario. Consul. Patri. Anicius. Hermogenianus. Olybrius. V. C. Consul. Ordinarius. Et. Anicia. Iuliana. C. F. Eius. Deuotissimi. Filij. Dedicarunt.

In fine vitæ suæ ad fidem Christi conuersus, in omni pietate, & sanctitate vitæ reliquum peregit, & tandem deficiens in Vaticano post apsidem Basilicæ S. Petri sepultus est, ad cuius sepulchrū hoc olim Epitaphiū legebatur.

Eximii resolutus in ætheris æquore tantum
 Curris iter cunctis integer à uitiis,
 Nomine quod resonas imitatus moribus æque,
 Iordane ablutus nunc Probus es melior.
 Dures opum, clarusque genus, præclarus honore.
 Fascibus Inlustris Consule, dignus Auo.
 Bis gemina populos Præfectus sede gubernans,
 Has mundi phaleras, hos procerum titulos,
 Transcendis senior donatus munere Christi,
 Hic est uetus honos, hæc tua Nobilitas.
 Lætare prius mensæ regalis honore,
 Principis alloquio, Regis amicitia.
 Nunc propior Christo Sanctorum sede potitus,
 Luce noua frueris, lux tibi Christus adest.
 O numquam desce de tuis cum uita maneret,
 Corporis atque artus spiritus hos regeret.
 Primus eras, nullique Patrum uirtute secundus,
 Nunc renouatus habes perpetuam requiem.
 Candida fulcatus nulla uelamina culpa
 Et nouus insuetis iacula liminibus.
 His solare tuos, quamquam solatia mæsta e
 Gratia non quærat, gratia Christe tua.
 Viuit in æterna Paradisi sede beatus;
 Qui nona decedens, muneris ætherii
 Vestimenta tulit, quo demigrante Belial
 Cessit & ingemuit hic nihil esse suum,
 Hunc tu Christe choris iungas cœlestibus oro,
 Te canat, & placidum iugiter aspiciat.
 Quique tuo semper dilectus pendet ab ore,
 Auxilium soboli, coniungi oque ferat.

*Vxor ei fuit Anicia Faltonia Proba, Sanctissima vite
 fœmina, & Centonis de Christo, ex Virgilianis versi-
 bus coaptati, inuentrix, cuius laudes susus prosequitur
 R. Caesar Baronius, in quarto, & quinto Annalium suo-
 rum Ecclesiasticorum voluminibus, De hac vero sic in
 quadam Basi veteri domus Casia legitur;*

Con-

Consimiles fratrum trabeis gestamina honorum
Tertia, quæ dederant, addidimus titulis,
Dilectæ Probus, hæc persoluit munera Matri,
Restituens statuis præmia quæ dederat: Et infra.

Aniciæ. Faltoniæ. Probæ. Annios. Pincios.
Aniciosque. Decoranti. Consul. Vxor.
Consul. Filiæ. Consul. Matri. Anicius.
Probinus V. C. Consul. Ordinarius. Et.
Anicius. Probus. V. C. Quæstor. Candida-
tus. Filij. Deuincti. Maternis. Meritis.
Dedicauerunt.

Item ibidem in altera basi Statue collocata.

Aniciæ. Faltoniæ. Probæ. Fidei. Nobili-
tatis. Antiquæ. Ornamento. Anicianæ.
Familia. Seruandæ. & Docendæ. Casti-
tatis. Exemplo. Consul. Proli, Con-
sul. Matri. Anicius. Hermogenianus.
Olybrius. V. C. Consul. Ordinarius. Et.
Anicia. Iuliana. C. F. Eius. Deuotissimi.
Filij. Dedicauerunt.

Insuper hæc in alia basi ibidem posita.

Aniciæ. Faltoniæ. Illustrissimæ. Et. San-
ctissimæ. Castissimæ. Fœminæ. Hermoge-
nianus. Olybrius. V. C. Consul. Ordina-
rius. Et. Anicia. Iuliana. C. F. D. D.

*Viro suo aliquot annis superuiuens, apud eundem se-
peliri moriens, voluit, & tam sibi, quam illi sequens
Epitaphium aptari:*

Sublimes quisquis tumulis miraberis arcēs,
Dices quantus erat, qui Probus, hic situs est.
Consulibus proavis, focerisque, & Consule maior,
Quod geminas Consul reddidit ipse domos.
Præfectus quartum toto dilectus in Orbe,
Sed fama emensus quidquid in Orbe hominum est.
Æternos heu Roma tibi, qui posceret annos,
Cur non uota tua uixit adusque boni.
Nam cum sexdenos mensis suspenderet annos,
Dilectæ gremio raptus in æthra Probæ.
Sed periisse Probum meritis pro talibus ablit,
Credas Roma tuum, uiuit & astra tenet.
Virtutis, fidei, pietatis, honoris amicus,
Parcus opum nulli, largus ac ipse fuit.
Solamen tanti coniux tamen optima luctus,
Hoc Proba fortita est, iungat ut urna pares.
Felix heu nimium, felix dum vita maneret,
Digna iuncta viro, digna simul tumulo. *Versus uero ille:*

Quod geminas Consul reddidit ipse domos,
Alludit ad duas Familias Anicianas, Proborum videlicet, & Olybriorum, quarum prima ab ipsomet Sex. Anicio Probo propagata, S. P. N. Benedictum protulit. Secunda uero ab Hermogeniano Olybrio eius filio derivata, Perleontos Romanos, à quib. Principes Austriaci originē ducūt, uti in sequentibus uidebimus, propagauit. Genuit ex uxore sua S. Anicia Faltonia Proba quatuor liberos, tres mares, & unam fœminam, uidelicet: Hermogenianum Olybrium Probinum, Probum, & Iulianam, ex nomine aui sui Iuliani sic vocatam. Primum autem, in subsequenti gradu, Sexti Anicij Probi, & fratris Probinij, Iulianæque sororis Familiam pertractabo: post fratris eius Sexti Anicij Hermogeniani Olybrij, historiam, ac posteritatem subiecturus. Quo anno obierint Probus,

bus & Proba ex historijs non liquet.

Anicius Tertullus, Sexti Anicij filius, ex R. Hieronymi Bardi sententia, Pratorij praefecturam administravit annis Christi 359, 360. & 361. Ut diligenter annotatum reliquit Panvinus, commentar. in Fastos. lib. 3. Eius filius legitur fuisse Anicius Felix.

Gradus II. Anicianus XVIII.

Sextus Anicius, Petronius Probus iunior, Anicij Probi & Probae filius, Urbis Quaestor fuit, deinde Consulatus summum Magistratum gessit cum Imp. Arcadio iam VI. an. Domini 406. qui notatur à Panuino lib. 3. Fastorum hoc modo:

Sex. Anicius, Sex. F. Sex. N. Petronius Probus.

Agit de eo plura R. Baronius tom. 4. & 5. Annal. Eccl. ad annos 395. & 406. eiusque memoria habetur in prima antiqua inscriptione, quae est ad eius matrem, sic:

Et Anicius Probus V. C. Quaestor Candidatus.

Filius ei fuit, Iustinianus, & alius N. Anonymus.

Sextus Anicius Probinus, Anicij Probi, et Probae filius, probitatis parentum suorum amulus, Consul designatur una cum fratre suo Hermogeniano, Urbe ipsa rem insolitam admirante, anno Christi 395. Ut Fasti Consulares produnt, confirmantque Panvinus, Baronius, & alij: in cuius & fratris Consulatus initijs carmen Panegyricum cecinit Claudianus, ubi haec inter alia.

Iam

Iam noua Germanis vestigia torqueat annus
Consulibus, lætique petant exordia menses.

Et ad finem:

Omni nobilior lustro tibi gloria soli
Contigit, exactum nunquam memorata per
æuum,

Germanos habuisse Duces.

Plura de eodem videto apud Baronium.

*S. Anicia Iuliana, Sexti Anicii Probi, ex Proba filia,
& Hermogeniani Olybrii V.C. & Consulis uxor, qui
Consulatum gessit anno Urbis 1131. Christi 379. una
cum Ausonio Gallo, de quo, & uxore eius Iuliana
legitur hæc inscriptio:*

Tyrraniæ, Anicię, Iulianę, C. F. Coniugiq;
Clodi Hermogeniani Olybrij V.C. Confu-
laris, Campanię, Proconsulis Africę, Pręfe-
cti Urbis, Pręf. Pręf. Illyrici. Pręfecti, Pręf.
Orientis, Consulis Ordinarij. Fl. Clodius
Rufus V. P. Patronę Perpetuę.

*Ad hanc ipsam Iulianam extant Innocentii I. Papę,
Alpyii, Augustini, Ioannis Chrysostomi, & S. Hiero-
nymi epistolę multę, de cuius laudibus, & sanctitate,
plura adfert R. Baronius tomis 4. & 5. annal. Eccles. uti
& de filia eius S. Demetriade, quam ex Hermogenia-
no habuerat; vitam, & seculi abdicationem, ceterasq;
eius virtutes, quas ante explicarat S. Hieronymus in
epist. 8. agens de immatura patris sui morte, ad annum*

413. tomo 4. egregiè commemorans. Huius item De-
metriadis vitam, adfert Antonius Gallonius in vitis
SS. virginum Romanarum.

Flavius Anicius Felix, Anicii Tertulli filius, vir
sanctissimus, & per omnia religiosus; Uxore sua de-
functa, sacris addictus factus est S. R. E. Card. SS. Ne-
rei & Archilei, Tituli Fasciolæ, ut auctor est Panuinus
in epitome Pontif. Rom. in fol. ad Felicem III. qui, ut
idem Panuinus ait in libris de Familia Frangipania, ful-
gebat in Ecclesia Romana, anno Dom. circiter 430. Felix
non solum ob sanctitatem, doctrinam, religionem, ve-
rumetiam, & clarissimam prolem, nã filium genuit Ani-
cium Felicem, qui postea Romanus Pontifex creatus est.

Gradus III. Anicianus XIX.

Anicius Iustinianus Probus, Sexti Anicii Probi in-
nioris filius, cuius res gestæ hætenus in tenebris ita la-
tuerunt, ut vix inueniamus, quid de eo proferamus.
Clarus tamen fuit non solum ob patris sui Probi Con-
sulatam, verumetiam ob clarissimam quam genuit pro-
lem, fuerunt enim ei filii tres Germanus, Eupropius,
& Tertullus. De eo tamen meminerunt Petrus Dia-
conus libris de viris ill. & Sanctis Montis Casini, cap. 1.
Anastasius Bibliothecarius in historia parua statim in
principio; Trittemius noster de vir. ill. S. Ben. lib. 1. c. 1.
confundit tamen eum cum Iustiniano Imperatore, cuius
ratio.

rationem reddimus in notis nostri Martyrologii, ad diem
21. Martii, Index Consulium Romanorum nobis à Roma
transmissus; & R. Bardi in fastis suis MSS. & aliis
tractatibus de Familia Anicia Perleonia: Chronicon
quoque ciuitatis Nursiæ, & alii nonnulli.

N. Anicius . . . Probus, Sexti Anicii Petronii Pro-
bi iunioris filius, V. C. filium habuit Probinum V. C.
cuius solius causa, à R. Hieronymo Bardi in catalogo
Consulium Anicianæ Familiæ, & quibusdam aliis me-
moriæ posteritatis meruit.

Sanctus Flavius Anicius Felix, Anicii Felicis filius,
quem Attatum sum fuisse testatur S. Gregorius Ma-
gnus Papa homil. 38. in Euang. & lib. 4. dialog. c. 16.
post uxoris suæ mortem, ex qua natus ei fuerat filius
Felix, uni Deo seruire cupiens in sortem Domini in-
trauit, & non multo post ob insignem sanctitatem,
Summus Pontifex renunciatus, anno Christi 482. se-
ptimo Idus Martii, Felix I II. aliàs II. dictus est. Or-
dinationes duas Mense Decembri fecit, Episcoporum
30. Presbyterorum 29. & Diaconorum 5. Sedit an-
nos 11. menses 11. dies 17. Obiit quinto Calend. Mar-
tii anno 494. sepultus in Basilica S. Pauli via Ostiensi.
Vacauit sedes eo mortuo dies quinque.

Gradus I III. Anicianus XX.

Anicius Germanus, Probus, Anicij Iustiniani Probi fi-
lius,

lius, V. C. nulla alia re clarus memoratur, nisi quod ex
 . . . Anicia, sorore Anicij Iustini Imperatoris, quæ
 ei uxor fuit filios tulerit Vitalianum, Germanum, &
 Iustinianum Imperatorem, & filiam Bliglentiam. No-
 men eius in Historijs quidem non reperitur, addidimus
 tamen illud nos, tum filij Germani coniectura, tum
 etiam quod omnino arbitremur illum Germanum esse ad
 quem exstat Hormisdæ Papæ epistola 54. tomo 1. epist.
 Decret. in qua Illustrissimus vocatur, hortaturque ad
 defensionem tam Ecclesiæ, quàm aliquot etiam Episco-
 porum. Siquis tamen aliter repererit, contentioni cado.

Anicius Eupropius, Probus, Riguardatus, Anicij Iustiniani Probi filius.
 V. C. & Nursiæ Comes, de quo me-
 minerunt auctores omnes in eius pa-
 tre annotati, iisdem locis, & nos item
 loco citato nostri Martyrologij, ubi
 de eius nominibus, & eorum varia lectione egimus.
 Restabat agnomen, Riguardatus, cuius quidem aliquem
 coniecturam ibidem dedimus, sed cum nobis ipsis illa
 omnino non satisfaciat, licet verisimilis videatur,
 aliam hic addimus, videlicet: quodcum uxor ei fue-
 rit Abundantia Nursiæ Comitissa, ex Riguardatorum
 Familia nobilissima, cuius causa Comes ipsa Nursiæ fa-
 ctus est, ne tam nobilis familia interiret, erat enim A-
 bundantia unica Patris sui filia, & sola tam faculta-
 tum, quàm cognominis hæres, nonnullarum aliarum na-
 tionum

tionum more, Probitamen cognomine sibi retento, quod
erat familie sue proprium, Riguardati sibi agnomen
accepit, & sic in familiam uxoris sue Abundantia
transiens, familiam iam extinctam ex cognomine nouo
sibi assumpto, quod postea in Familie cognomen transijt,
resuscitauit: quod ab eo sic acceptum, eius posterius Nur-
sia ad hæc usque nostra tempora honorabiliter conser-
uarunt. Huius autem perueteris moris, plurima in hi-
storijis tam antiquorum, quàm recentiorum suppetunt
exempla; & etiamnum hodie in multis prouincijs ob-
seruatur: ut uidere est maximè apud Franciscum Bel-
forestium in magnis annalibus Francie multis in locis,
& præcipuè lib. 3. c. 45. ubi agit de Roberto, Druidum,
& Philippo Tanlaorū Comitibus, Ludouici Crassi Fran-
cie Regis filijs: qui non solum uxorum suarum cogno-
mina, proprio relicto, verum etiam & familiarum in-
signia, ad familie in quam intrabant conseruationem, ar-
mis auitis relictis, usurpare sunt coacti. Hoc fecit &
Hugo III. Rex Cypri, qui cum esset Princeps Tarenti-
nus ex nobilissima Familia de Brene, in assumptione sua
ad Regnum, ob mortem Hugonis II. qui sine liberis de-
cesserat, matris sue Isabelle Lusignane, cui Regnum de-
beatur, cognomentum sibi sumpsit, ut Familia Lusigna-
na integra conseruaretur, sicut tradidit nobis F. Stepha-
nus Lusignanus in Historia Regni Cypri. Familijs enim
suis maiores nostri providere uolentes, nullum efficacius
remediū ad eas sartate ætas conseruandas excogitare potue-
runt. Vxor eius fuit Abundantia Riguardata prædicta,

ex qua S. P. N. BENEDICTVM, & S. Schola-
sticam gemellos susulit, qua mortua est in partu anno
D. 480. Alios etiam filios ex eadem Abundantia ante
S. P. Benedictum: vel certe ex alia uxore, post primæ
uxoris mortem habuisse crediderim, si verum est quod
ab Historicis proditur Familias, scilicet Riguardatorū no-
bilem Nursiæ, & Palomecquorum Hispaniæ illustrem,
ab ipso propagatas fuisse: at cum ij in Historijs non re-
citantur, nihil hic de nostro addendum putauimus, quod
auctoritate careret. Gessit pro insigni Leonē argenteū, in
rubro, Auitis armis Anicianis relictis. Flavius Anicius
Probus Tertullus, Anicij Iustiniani filius, V. C. Consulatu
gessit an. Christi 502. cum Rufio Magno Fausto Anieno
Iuniore V. C. Ut produnt Fasti Consulares, tum Panuini
excusi, tum etiam MSS. R. Bardi; & Io. Petri Villa de
Canibus, in tractatu suo de Familia S. Placidi. Genuit ex
uxore N. filium sibi æquinocum Tertullum.

Anicius Probinus, . . . Anicij filius, Sexti Anicij
Proбини nepos, Consulatum egit cum Eusebio Chronio,
anno Do. 490. qui sic in Fastis Consularibus tam Pan-
uini, quàm aliorum, annotatus est:

Anicius Probinus V. C. & Inlustris.

At à R. Bardi sic prenotatum habuimus;

Anicius Probinus V. C. & Inlustris,

... Anicij . . . F. Sex. Anic. Proбини. N.

Ex uxore. N. Anastasij Dicori Imperatoris sorore, ge-
niti referuntur à Procopio filij duo, Hypatius, & Pro-
bus: quibus ego Aequitium adiungo.

ANI-

ANICIORVM BOETIORVM Gens.

CLara fuit etiam hoc tempore Romę Illustris Aniciorum Boetiorum Torquatorum familia, sed qua ratione Anicia dicta fuerit, aut quo consanguinitatis gradu cum his nostris Aniciis iuncta, explicare adhuc minimè valeo, licet super hac re diu multumq; insudauerim; tum ut mihi ipsi satisfacere, tum etiam ut Ill. D. Io. Petro Villa de Canibus Siculo, amicitia mihi iuncto, qui illud à me exposcebat, morem gererem. Primus qui in Historijs reperitur, est Anicius, Manlius, Seuerinus, Boetius, Torquatus, qui Consulatum gessit, sine collega, vt Fasti Consulares produnt, anno Urbis 1239. Christi 487. & præter filium quem sibi æquiuocum genuit, nullam aliam memoriam posteris de se reliquit.

I

Anicius Manlius Torquatus, Seuerinus, Boetius, Consulatum gessit prima vice anno Urbis 1262. Christi 510. cum Eutharico: & post II. Consul. fuit cum Socero suo Symmacho an. Urbis 1274. Christi 522. vir fuit omnium attestacione grauisimus & sanctissimus, omniumq; scientiarum peritissimus, ut eius opera, quę ab alijs recitantur indicant. Tandem ob affectatę libertatis suspensionem, a Theodorico Rege exilio dānatus, deinde custodię traditus; postremò Ticini post Symmachi soceri sui mortem coronā martyrij percepit, anno Christi 526. canonizatus sub nomine S. Seuerini. Apud Cassiodorum in libris uariarum lectionum plures ipsius Regis Theodorici, ad eum leguntur Epistolę. Fuit Sanctissimo P. N. BENEDICTO familiarissimus, & Sublaci, cum Tertullo S. Placidi Patre, aliisque Senatoribus illius mensę accubuit. Eius postmodum, ac soceri Symmachi statuas, ac bona, fisco adiudicata, Regina Amalasuntha, Regis Theodorici filia, hæredibus integra reddidit. Vxores ei duę fuere, harum prima fuit Elpis, Messanensis, Siculo, quam D. Io. Petrus Villa de Canibus, filiam facit T. Annij Placidi V. C. & Cos. ac sororem Faustinae, Vxoris Tertulli Patricij, matris S. Placidi Martyris; nos uero id non audent affirmare, cum testimonia ueterum desint, Lector quod uelit sequatur. Fuit hæc Elpis mulier & sanctissima, ac doctissima, cuius est deuotissimus, & pulcherrimus ille Hymnus, Aurea luce, &c. Qui in natali SS. Apostolorum Petri, & Pauli cantatur. Obijt Ticini uiro suo

ſuo ſuperſtite, ibidemq; ſepulta eſt, & hoc Epitaphio condecorata :

Elpis dicta fui, Sicula regionis alumna,

Quam procul à patria coniugis egiſt amor.

Quo ſine mœſta dies, nox anxia, flebilis hora,

Cumq; viro ſolum ſpiritus unus erat.

Lux mea non clauſa eſt tali remanente marito,

Maioresq; animæ parte ſuperſtes ero.

Porticibusq; ſacris, iam nunc peregrina quieſco,

Iudicis æterni teſtificata thronum.

Neue manus buſtum uiſolet, ne forte iugalis,

Hęc iterum cupiat iungere membra cinis.

Ex hoc Epitaphio aperte colligitur errare eos, inter quos unus eſt Io. Petrus Villa de canibus, qui putant hanc eandem eſſe cum Ruſticiana, Symmachi Filia, ſecunda Boetij vxore, nam conſtat ex Procopio, lib. 1. de bello Gothico, Sigonio, & aliis, Ruſticianam multis annis uixiſſe poſt uiri ſui mortem; hæc uero mortua eſt ante Boetium, ut ipſa fatetur hoc uerſu,

Lux mea non clauſa eſt tali remanente marito,

Maioresq; animæ parte ſuperſtes ero, &c.

Secunda Boetii Vxor fuit Ruſticiana, Symmachi Patricii filia, de qua paulò inferius agemus cum peruenerimus ad Symmachum patrem. Ex prima an filios habuerit incertum: ex ſecunda duos ſuſtulſſe fertur, Boetium uidelicet, & Symmachum. Caſtigatio- ne non modica indiget Venerabilis Bedæ hiſt. Angl. lib. 1. c. 13. qui annum 23. Imperii Theodoſii iunioris, putat fuiſſe annum Conſu- latus Symmachi, & Boetii III. cum illo anno qui erat à Chriſto 446. neuter eorum natus eſſet, & annus ille non Boetio, ſed Aetio III. & Q. Aurelio Symmacho, diuerſo à noſtro, in Faſtis Conſula- ribus annoretur: nec Boetius ter, ſed bis tantum inierit Conſula- tum. Affinitatem nominis Aetii cum Boetio, & Symmachi æqui- uocationem, materiam erroris Bedæ dediſſe manifeſtum eſt. Vt fecit & Ioanni Marmellio in uita Boetii, qui patrem pro filio acci- piens, dicit eum accubuiſſe menſe S. P. BENEDICTI in monte Caſino, quod accidere non potuit, cum Boetius iam duobus annis occiſus fuiſſet, ante quam S. P. N. BENEDICTVS montem Caſinum accederet: & qui ſubſcriptus inuenitur Boetius in fine chron. Caſ. non hic, ſed eius filius fuit:

Anicius Boetius.

Anicius Symmachus.

h

Duos

Duos fuisse filios Boetii ab Historicis quidem proditum, sed quæ eorum nomina fuerint ab iis ignoratum. Hos pater ipse aliquando Consulatu honoratos domo prouchi sub frequentia parentum, & plebis alacritate uidit. Vnde ipse prosa 4. lib. 2. de consol. philos. *Quid dicam liberos Consulares, quorum iam ut in id ætatis pueris, vel paterni, vel auiti specimen elucet ingenij?* Ex his Boetii patris uerbis, uni ex eius filiis Symmachi aui, altero Boetii patris, nomina dedimus. Et huius posterioris nomen inuenitur in duobus priuilegiis montis Casini, an. 529. & 530. datis, in quibus sic subscriptus legitur: *Ego Boetius his Consul subscripsi.* Item & in duabus epistolis, quarum una est Iustiniani Imp. altera Theodoræ Aug. ambabus ad S. Placidum nepotem suum anno 538. scriptis; & hoc modo finientibus; *Consulatu Boetij, & Cethegi anno tertio.* Vtrum liberos habuerint ignoro.

Gradus V. Anicianus XXI.

Fl. Anicius Vitalianus Probus, Germani filius, quem Fratrem suum fuisse testatur ipse Iustinianus in epistola ad Sanctum Hormisdam Papam, sic inquit: Vnde ad Beatitudinem Vestram, & frater noster gloriosissimus Vitalianus, per Paulinum virum sublimē defensorē nostræ Ecclesiæ rescripsit, &c. Reliqua de eodem mihi obscura. Genuit ex uxore N. filium Vitalianum.

Flavius Anicius Iustinianus Probus V. C. & Comes Illustris, Germani filius, Consulatum gessit, anno 521. cum Fl. Valerio. Deinde ab Aun- culo Anicio Iustino Seniore Impe- ratore, Augustus appellatus, impe- rare cœpit anno 528. imperauitq; annos 39. menses 3. dies

dies 13. Obijt Constantinopoli anno 565. Idibus No-
uembris, ubi & sepultus est. Fuit Princeps pace, &
bello inclytus, veteris Romanæ gloriæ instaurator exi-
mius, & proculdubio Imperatorum maximus. Nam
domi consilio, & labore virorum Iuris peritissimorum,
Romanorum legum immensam congeriem in breuiorem
formam, certaque volumina redigens, nouam quasi iu-
ris ciuitatem condidit. Vxorem habuit Theodoram
Augustam, defunctam an. 549. Imperij anno 21. Men-
se 3. ut testatum reliquit Procopius de bello Gothorum
lib. 3. Ex ea genita filia N. Anicia, Anonyma. Gessit
ut Imperator, pro insigni Aquilam bicipitem auream,
auro coronatam, in rubra parma.

Fl. Anicius Germanus, Probus, V.C. Patritius, Ger-
mani filius, Imperatoris Iustiniani frater, ut auctor
est Iornandes Gothorum Episcopus libro de rebus Geticis
in fine, his verbis. Mathasuentam vero iugalem
eius (videlicet Vitigis Gothorum Regis) fratri suo
Germano Patricio coniunxit Imperator (Iusti-
nianus nempe) de quibus postumus patris Germa-
ni natus est filius, item Germanus. In quo con-
iuncta Aniciorum gens cum Amala stirpe, spem
adhuc vtriusque generis Domino præstante pro-
mittit. Hæc Iornandes, qui tamen in principio eiusdem
libri, quem nunc fratrem Imperatoris nominat, tunc fra-
turelem eius appellat. Nepotem vero ex fratre vocat eū
Procopius li. 2. de bello Persico; & de Vandalico lib. item

h 2 ij. lib.

ij.li. 3. de bello Gothorū duob. in locis non amplius ex fra-
tre, sed ex sorore nepotem eum agnoscit, quæ opinionum
diuersitates effecerunt, ut posteriori Iornandis sententia,
qua fratrem Iustiniani fuisse dicit, magis quā priorū alicui
adhereremus. Fratrem enim n. suspicari rectē nō possumus,
cum Eupropius & Tertullus, Iustiniani Imp. Patres
les, alios filios non legantur habuisse, quam supranomina-
tos. Nepotem ex fratre asserere non videtur licere, cum
alij Iustiniani fratres non legantur quam Vitalianus su-
pradiētus, & hic Germanus: & cum Vitaliani filius,
& ipse Vitalianus dictus, dicatur ab Historicis fuisse
huius Germani gener ob filiam quam in uxorem duxe-
rat, omnibus videtur legibus aduersari, ut illo tempo-
re maximē quis fratris filia matrimonio copularetur:
quod necessario sequeretur si Germanus Vitaliā filius, ac
Vitaliani frater crederetur. Nepos autem Iustiniani ex
Bliglentia sorore, fuit Germanus, at non iste sed alius Do-
rothei Anicij filius, in Bederina ciuitate Illyrici, quæ nūc
Iustinopolis uocatur, natus, qui Romanis præfectus bellū
contra Hunnos ad Chersonesum administrauit, alio Ger-
mano Imperatoris fratre iam defuncto, de quo meminit
Agathias lib. v. & ex hac equiuocatione nominis Ger-
mani, cum uterque Iustiniano Imp. sanguine iunctus
esset, tantam diuersitatem in præfatorum libris reperiri
arbitror, quod scilicet unum ab altero secernere non cura-
uerint. Habuit Germanus hic uxores duas, primam
N. anonymam, ex qua Iustinus, Iustinianus; & N. filia
procreati. Secundam Mathasuentam, Vitigis Regis
relictam

relictam, Eucharij, & Amalasunthe Reginae filiam,
quam duxit anno 542. ex qua natus est Germanus Po-
sthumus. Vir fuit strenuus, & belli Imperator egre-
gius, ac militari disciplina clarus; his dotibus accede-
bant liberalitas, & innocentia singularis: quibus ille
virtutibus erat iuxta militibus, populisque optatissi-
mus. Obiit morbo repentino in Dalmatia, cum contra
Gothos, qui in Italia erant bellum pararet, an. Do. 543.
Superstite uxore grauida.

Anicia Bliglentia, Anicii Germani filia, & Iusti-
niani Imp. soror, matrimonio iuncta est illustri viro,
& Consulari Anicio Dorotheo Romano, Tertulli Patri-
cii consanguineo, qui Consulatum Orientis gessisse se per-
hibet in donatione Gordiani, quæ est fol. 197. chro. Casin.
in qua sic subscriptus reperitur: Ego Dorotheus Cōs.
nouæ Romæ Constantinopoleos. Eius, & meminit
Agathias lib. v. non longè à fine, agens de filio eius Germa-
no quem ex uxore Bliglentia sustulit, simul cum filia
Prineta. De Bliglentia agit. Procop. li. 2. de bello Vand.

Sanctus Anicius BENEDICTVS Probus, Eu-
proprii, Probi, Comitis Nursiæ, filius, ex Abundantia
Riguardata matre, vno partu editus cum sorore Scho-
lastica, anno Domini 480. in ciuitate Umbriæ Nur-
sia; cum iam adoleuisset à parentibus, ut bonis litte-
ris informaretur, Romam missus est: sed cum ei omnis
mundana pompa vilesceret, Parentibus, amicis, & am-
plis facultatibus relictis, anno ætatis 14. Christi 494.

h 3 Ere-

Eremum petiit, in qua ita omnis Monastica perfectio-
nis viam arripuit, ut prodentibus miraculis Abbas
mox electus fuerit: quod officium gessit primum in
quodam apud Sublacum cœnobio; Sublaci deinde, ubi
parentes suos SS. Maurum, & Placidum in lege Do-
mini, & Monastica disciplina instituendos suscepit.
Postremò Casini, Tertulli, fratrueis sui Castro, in quo
Monachorum Regulam spiritu dictante Diuino, compo-
suit, ex qua vniuersalis Occidentalium Monachorum
Pater, & Patriarcha nominari, & esse meruit. Eius
vitam composuit S. Gregorius Papa dialog. lib. secundo.
Obijt sanctitate, & miraculis clarus die 21. Mensis Mar-
tij, vel anno D. 542. die Veneris Sancto, Indiēt. 5. vel
543. Sabbato Sancto Paschæ, Indiēt. 6. etatis sue an-
62. vel 63. Et sepultus est Casini in Oratorio S. Ioan-
nis Baptiste, una cum S. Scholastica sorore, in tumulo
sibi ante mortem preparato.

S. Scholastica Anicia, S. P. Benedicti ex iisdem Pa-
tre, & Matre soror, vno cum ipso partu edita an. 480.
fratris exemplum imitata, vitam Monasticam egit in
Monasterio S. Mariæ de Plumbariola, tribus à Casino
milliaribus: cuius insigne miraculum, & mortem narrat
S. Gregorius Papa dialog. li. 2. cap. 37. & 38. Obijt eo-
dem anno, quo frater eius S. Benedictus, die 10. Februa-
rij, etatis sue anno 62. vel 63. & Casinum à fratri-
bus delata, in eodem, cum fratre suo, sepulchro condi-
ta est.

Fl.

Fl. Anicius Probus Tertullus iunior. V. C. & Patricius, Flavius Anicii Probi Tertulli filius, anno Christi 523. Consulatum gessit cum Flauio Philoxeno, ut Fasti consulares edunt. Huius clarissimi viri splendorem, & potentiam, recitant S. Gregorius Papa dialog. lib. 2. c. 3. Gordianus Monachus in Vita S. Placidi, & sociorum, statim in principio: Leo Ostiensis in Chron. Casinensi, pluribus in locis: Petrus Diaconus, & Zacharias Papa in quodam suo diplomate, quod est post finem chron. Casin. excusum: Iustinianus Imp. in epist. suis, qui cum ubiq; & semper Exadelfum, id est, fratruelem, appellat; & alij multi recentiorum. Obijt ut ex epist. Theodora Augustae conjicio, an. C. 536. die 14. mensis Iulii, et in Monasterio Montis Casini sepultus est; ubi eius dies Anniversaria, quotannis solenniter à Monachis die prædicta celebratur. Uxor eius fuit filia Titi Annij Placidi Consulis, & V. C. Romani, quam Faustina vocatam, sororemq; Elpis, primæ Boethii V. C. uxoris, putat D. Io. Petrus Villa de Canibus: ex illa geniti, Placidus, Victorinus, Enticius, Flauia, & Silvia.

Anicius Hypatius, Anicii Probini filius, ex Anastasii Imp. sorore, ut refert Procopius li. 1. de bello Persico, vir Patricius, & Orientis Prætor, & pro Iustino Seniore Imper. pro pace ineunda ad Cabadem Persarum Regem Legatus.

Anicius Probus, V. C. eiusdem Anicii Probini ex eadē matre filius, cuius, eiusq; legationis ad Hunnos, ut Iberis

auxilium præstarent, meminit idem Procopius eod. li. 1. de bello Persico Consulatum gessit cum F. Clemetino an. C. 513. non autem 502. ut minus rectè annotasse videtur Panuinus, lib. 3. comment. in Fastos; Fl. enim ille Probus qui an. 502. Consulatum iniit, fuit Pater Tertulli Patricii, & S. Placidi Auius, ut rectè annotatum nobis reliquit R. Bardi, in catalogo Consulum Anicianæ Familiæ. Et ratio temporum indicat non potuisse anno illo inire Consulatum, ob ætatis defectum; cum enim, ut ait Procopius, eius mater fuerit Anastasii Imp. soror, quam uerisimile est Anicio Probino nupsisse fratre suo Anastasio ad Imperium iam assumpto (assumptus aut refertur an. 492.) omnino fatendum esset Probum iniisse Consulatum ad summum anno ætatis suæ x. quod nequaquam credendum est. Sequimur ergo de suo Consulatu præfatum R. Bardi.

Anicius Aequitius, Anicii Probini (ut mea est coniectura) filius, V. C. & Consul Nouæ Romæ, ut ex subscriptione donationis eius S. P. Benedicto factæ constat, in qua sic subscriptus inuenitur: Aequitius Senator & Consul Nouæ Romæ. Memoratur in donationibus Gordianorum duorum, in quibus semper Patricius, & eorum nobilis parens nominatur. Vxor eius fuit Iulia, ex qua natus filius S. Maurus Abbas.

Anicius Gordianus, Anicii Felicis filius, Illustrissimus, atque Spectabilis Consul Almæ senioris Romæ, cuius est illa donatio, quæ est fol. 197. Chron. Cas. facta S. P. N. Benedicto, A. C. 529. die 6. Iulii: uxorem habuit Siluiam Octauiam ex qua geniti Gregorius, & Paulina.

ANI.

ANICIA SYMMACHORVM GENS.

Licet Illustris, & clara fuerit semper Romę Familia Anicia Symmachorum, eam nihilominus multo Illustriorem, & clariorem reddidit, qui hoc vixit tempore Quintus Aurelius Anicius Symmachus, qui vna cum genere suo Anicio Boetio II. Consularum gessit anno Christi 522. & non multo post vna cum eodem coniurationis insimulatus, iussu nefarij Regis Gothorum Theoderici, capite truncatus est Rauennę, an. Christi 526. die 28. Maij, altero à morte S. Ioannis Papę: quā de re in album Sanctorum relatus, inter Martyres computatus est. Agunt de eo plura Carolus Sigonius de Occidentali Imp. lib. 16. Rubeus, lib. 3. hist. Rauennatis, Cassiodorus, & alij.

Ex vxore geniti:

Anicius N.

Anicius N.

Filij, qui ab Historicis non nominantur: omnibus bonis à Theodorico Rege spoliati in morte patris sui, sed in integrum postmodum restituti ab Amalasuntha Regina.

Rusticiana, mulier ingeniosa, & pudicitia singulari: uxor Boetii secunda: de qua ipse Boetius tale profert testimonium de consol. Philos. lib. 2. prosa 4. *Vixit vxor ingenio modesta, pudicitia pudore præcellens, & ut*

omnes eius dotes breuiter concludam patri (Symmacho scilicet de quo paulò ante dixerat) similis. Hęc, referente Procopio lib. 1. de bello Gothico, patre, & uiro occisis à Theodorico Rege bonis omnibus spoliata, eo mendicitatis adducta est, ut ab hostibus panem, ac cetera necessaria corrogauerit, seruilibus indumentis induta, quę egentes sua beneficentia sustentarat. Insuper anno 546. qui erat à viri morte 20. à Gothis insimulata, quod per milites Romanos Theoderici Regis statuas deturbasset, à Totila Rege metu, periculoque mortis exempta est, atque una cum ceteris fœminis conseruata.

Peperit uiro suo Boetio duos filios, } Boetium, & Symmachum,
Vti in Boetio annotauimus.
Quando obierit illa incertum.

Gradus VI. Anicianus XXII.

Fl. Anicius Vitalianus Probus, V. C. Vitaliani Probi filius, longa Italici belli administratione Gothicis armis assuetus, necnon & Consulari dignitate ornatus, qui subscriptus inuenitur in donationibus Tertulli Patritij, & Gordiani, Proavi S. Gregorij Papa, S. Patri Benedicto factis, in prima quidem sic.

Ego Vitalianus Consul subscripsi.

In secunda vero, hoc modo: Ego Vitalianus Pat. & Cons. Vxorem habuit N. Anonymam, Germani, Iustiniani Imp. fratris filiam, ex qua filius susceptus Felicissimus. De eo, eiusque uxore, Germani filia, agit item Sabellicus, Enneadis octaua, lib. 4.

N. Anicia, Iustiniani, & Theodora Imp. filia, cuius nomen hactenus in historijs latet, nuptum datur Anicio Germano, Dorothei filio, ex quo Iustinum II. Imperatorem peperit; & Biduarius.

Fl. Anicius Iustinus, Probus, V. C. Germani, Iustiniani Imp. fratris, ex prima sua uxore filius, cuius meminit Procopius lib. 3. de bello Gothorum, eiusque fidem erga Imp. Iustinianum Patruum suum mirifice collaudat, Consulatum gessit in Oriente, sine collega an. Christi 540. qui sic notatur à Panuino lib. 3. Fastorum.

Fl. Iustinus, Germani F. V. C.

Et hic grauitè euauerunt nonnulli, qui hunc Iustinum
pu-

putauerunt Iustinum II. Iuniorē qui post Imperator fa-
ctus est, cum hoc anno 540. Iustinus, nec eius Pater Ger-
manus nondum nati essent, uti infra patebit. Impege-
runt & alii qui hunc eundem cum fratre, & sorore,
Germani filios ex Mathasunta fuisse scripserunt, at tem-
pora id non patiuntur. Mathasunta namque non ante
annum 542. Germano nupisse perhibetur, quo uir eius
Vitigis Rex mortuus est, & filium unicum tantum, eū-
que Postumum, Germanum nomine legitur peperisse.
Iustinus vero illo anno iam grandæuus erat, ut in Pro-
copio uidere est. Hic ut Euagrius lib. 5. c. 9. refert,
& Panuinus lib. 2. princip. Rom. ex ipso, ab Imp. Iusti-
no II. iuniorē, propinquo suo, Caesar & Augustus appel-
latus, anno Christi 566. Imperii sui primo; paulo post
ab eodem coactus abdicauit, & Alexandriam in exilium
missus, ibidem occisus est, post Consulatum. Fl. Basilii
V.C. anno 25.

Flavius Anicius Instinianus, Probus, Germani Ani-
cii, ex uxore prima filius, prædicti Iustini frater, cu-
ius meminit Procopius lib. 3. de bello Gothorum, tacito
tamen nomine, quod accepimus ex Panuino lib. 2. prin-
cip. Rom. Bello Italico cōtra Gothos in Italia a patre suo
incepto, una cum Iustino fratre, & Ioanne, ac Vitalia-
no VV. Patriciis & Coss. adfuit: deinde ab Imp. Tibe-
rio, initio imperii sui Caesar Aug. appellatus, non longe
post eodem Imp. cogente abdicauit, anno Domini 576.

N. Ani-

N. Anicia Proba, Germani filia, ex prima uxore, nupsit fratri suo Vitaliano, V. C. Vitaliani filio, ut cum aliis etiam Sabellicus testatur Ennealis 8. lib. 4. ex quo mater effecta est, S. Felicissimi Monachi Casinensis.

Flavius Anicius Germanus, Probus, Constantinopolitanus, Germani ex Mathasuenta uxore secunda filius Postumus, V. C. & Patricius; ducta Charitone, Tiberij Imp. filia, per eam eius gener factus est, & ab ipso una cum Mauricio altero eius genero Caesar. Aug. appellatus anno 590. imperavit annos 3. mensem 1. & dies aliquot. Tandem anno 593. circa Calendas Augusti, etatis suae 50. finito, Constantinopoli obiit, paulo ante mortem Tiberii Imperatoris, relictis duobus liberis, Theodosio, ac filia N. anonyma.

Anicius Germanus Patricius, V. C. Illyrius, in ciuitate Bederina, quae nunc est Iustinopolis natus, Dorothei, & Bliglentia Aniciorum filius, strenua nobilitatis & animositatis iuuenis, ut refert Agathias, qui res eius gestas egregie prosequitur lib. v. non longe à fine: gener Imp. Iustiniani ob eius filiam. N. anonymam, quam in uxorem duxit effectus, ex illa filios duos procreauit, Iustinum videlicet, qui post Imperium adeptus est, & Biduarius, ut tradunt cum Panuino, lib. secundo Roman. princip. alii tum antiqui, tum etiam recentiores Historici.

Anicia

Anicia Princta, siue Preicta, Anicij Dorothei, & Bliglentiae filia, in primis nuptijs primum coniuncta est Areobindo nobilissimo, & Senatorij ordinis viro; qui cum ab Vltimo iussu Gontharij tyranni proditoriè in lecto fuisset occisus, tradita est ab Auunculo suo Iustiniano Imper. Ioanni viro Consulari, ut prodit Procopius lib. ii. de bello Vandalico, & lib. iii. de bello Gothorum.

S. Anicius Placidus Probus, Tertulli Patricij filius, septennis S. P. Benedicto Patris sui fratruei oblatus, ut monasticis imbueretur disciplinis, post XIII. in monastica perfectione exactum annum, ab eodem S. P. Benedicto in Siciliam ad Civitatem Messanam missus, cum aliquot fratribus, anno Domini 536. Sexennio post una cum fratribus suis, & sorore, ac triginta tribus Monachis, quibus Abbas praeerat, à Manuca Barbaro tyranno, martyrio coronatus est, die quinto Octobris, an. Christi 541. Cuius corpus postquam mille, & amplius annis latuisset, his nostris temporibus anno Christi 1588. sub felicissimo Sixti V. Pontificatu, diuina operante clementia inuentum est, die 4. Augusti.

S. Anicius Victorinus Probus, Tertulli filius, martyrio coronatur simul cum Placido fratre.

S. Anicius Euthicius, Tertulli filius, Probus, cum fratribus martyrij laurea coronatus est.

S. Anicia Flavia Proba, Tertulli filia, una cum tri-

eribus fratribus, post innumera tormentorum genera,
martyrij coronam percepit.

Anicia Siluia Proba, Tertulli filia, nupsit Ilduino
Martio Duci Mediolanensi, ut auctor est Thomas Por-
cacchius lib. 3. Familiae Malaspinae: ex quo mater effe-
cta est Accini Martij, qui Martio cognomento relicto,
primus Familiae Malaspinae nomen intulit: & Alsuinda
Martia, uxoris Garimbaldi Baioariorum Regis.

S. Anicius Maurus, Anicij Aequitij filius, duoden-
nis S.P. Benedicto in monastica disciplina imbuendus à
patre traditus, ita breui omnem monasticæ perfectionis
vitam arripuit, ut ipsi etiam S.P. Benedicto admira-
bilis inde haberetur. Ab eo deinde in Gallias missus
anno 541. Ordinem Monasticum in illam prouinciam,
sub Regula S. Patris, sui militaturum fundauit; &
anno ingressus sui in Galliam 41. Christi Domini 583.
ætatis suæ 74. plenus sanctitate, & miraculis clarus,
apud Monasterium Glanofoliense, in ciuitate Andega-
uensi ab ipso constructum, migravit ad Christum die de-
cimoquinto Ianuarij.

Anicius Gregorius, Anicij Gordiani filius, V.C. &
Illustrissimus Consul, ut in instrumento donationis pa-
ternæ, in Gordiano notato, nomiatus, & subscriptus
reperitur hoc modo: Ego Gregorius filius eius Con-
sul Ill. subscripsi.

Verba

Verba R.P. Caesaris Baronii in notis Martyrologij Ro-
mani, ad diem 25. Februarii, ubi dicit S. Gregorium
Papam, hoc tempore, videlicet Felicis IIII. Papæ, qui
Pontificatum iniiit anno 526. & obiit 530. iam natum
fuisse, videntur quasi de hoc Gregorio debere intelligi:
at si rectè considerentur illa quæ adfert Gordianus in
sua donatione, dicens se omnia quæ ibidem numerantur
S. Benedicto obtulisse, interuentu filii sui Gregorii, pro-
pter spem quam habebat in prædicto S. Patre, & disci-
pulis suis, Mauro, Placido, & Felicissimo: itemq; sub-
scriptio ipsiusmet Gregorii, ubi se Consulem appellat:
necnon & illud quod ipsemet S. Gregorius Papa dialog.
lib. 2. c. 1. fatetur, videlicet, se S. P. N. Benedictum non
vidisse, sed omnia eius acta didicisse, & habuisse à qua-
tuor eius discipulis; de alio Gregorio quam de præsentī
intelligenda uenient: nam etsi ipse S. Gregorius tunc etiā
natus fuisset, quod nec affirmo, nec nego, puer unius, uel
duorum annorum ad summum esse debebat, & ab hu-
iusmodi ætatis pueris, omnia superius enarrata expleri
nequeunt. Habuit Gregorius uxorem, cuius tamen
nomen necdum repperi, ex qua geniti, Gordianus, Thar-
silla, Aemiliana, & Gordiana.

Anicia Paulina, Anicii Gordiani filia, nuptum datur
nobilissimo viro Perannio Martio Romano, & Roma-
ni exercitus Duci contra Totilam Gothorum Regem:
ex quo connubio natus est Ildouinus Martius, qui post-
modum factus Dux Mediolanensium, & duxit in ux-
orem

rem Siluiam de Familia Malaspina in hac Verba Italica: Hebbe Perannio per moglie Paolina figliuola di Siluia, & di Gordiano, ch'essendo dell'istessa linea di Tertullo Essadelfo, veniua ad essere stretto parente dell'Imperator Giustiniano.

Gradus VII. Anicianus XXIII.

S. Felicissimus Anicius, Anicij Vitaliani filius, cuius memoriam agunt Petrus Diaconus de SS. Montis Casini, cap. v. Gordianus S. Gregorij proauus in donatione sua, & Gordianus Monachus in epistola ad S. Maurum, alijsque nonnulli, à patre suo Vitaliano S. Patri Benedicto in monte Casino oblati, post multos in Religionis perfectione, ac Monastica obseruantia, peractos annos, in sanctitate diem clausit.

Anicius Theodosius, V. C. & Patricius, Germani Patricij filius, & Imp. Tiberij ex filia Charitone nepos, uxorem duxit N. Mauricij Imp. filiam, cum qua ac tota predicti Mauricij Imp. Familia, occisus est Foca Imp. iubente, anno Domini 602.

N. Anicia, Germani Patricij filia, ac Theodosii soror, nupsit Theodosio Imperatori, Mauricij Imp. filio; & occisa refertur cum fratre suo anno praefato 602.

*Flavius Anicius Iustinus I I. Iunior, Imperator,
Anicii*

Anicij Germani ex filia Iustiniani Imperatori filius,
Constantinopoli natus, Imperatore Iustiniano mortuo
Idibus Nouembris ipso obitus eius die, ex Curopalate,
anno Christi 565. Imperator acclamatus, à Ioanne Pa-
triarcha coronatus est, unacum Sophia Augusta uxore.
Imperauit anno 10. Menses 10. & dies 20. Tan-
dem pedum dolore grauiter laborans, decessit 6. Nonas
Octobris, anno 576. & Constantinopoli sepultus est,
nullis filijs relictis.

Anicius Biduarius, Anicij Germani filius, de cuius
rebus gestis, præter nudum nomen apud Historicos me-
moriam nulla exstat.

Anicius Gordianus, Anicij Gregorij filius, V. C. &
Romanus Consul, cuius meminit S. Gregorius Papa lib.
dialog. 4. c. 16. & hom. 38. in Euang. & cuius item me-
moriam extat in donatione eiusdem Monasterio Casinensi in
persona Boniti Abbatis facta, anno Christi 565. Indi-
ctio. 2. die 14. Mensis Iulij, quam donationem de ver-
bo ad verbum adferemus ad S. Gregorium Papam, eius
filium. Nominantur in eadem donatione uxor eius Sil-
uia Octauia, & Gregorius filius eius, quem ex illa su-
cepit.

S. Tharsilla, Anicij Gregorij filia, cuius meminit S.
Gregorius Papa locis supracitatis: ab ipsa sua infantia
Deo sacrata, in uirginitatis, & religionis proposito per-
seuerans, eadem nocte meruit renasci in cælis, qua spon-
sus

sus eius Christus pro nobis natus fuerat in terris.

S. Aemiliana, Anicii Gregorii filia, ac S. Tharfilla tam carne, quàm voto soror, de qua agit idem S. Gregorius ibidem, die quinto Ianuarii clara miraculis, & sanctitate migravit ad sponsum.

Gordiana, eiusdem Anicii Gregorii filia, uno quidem ardore, ut refert S. Gregorius Papa, cum sororibus suis conuersa est; sed postmodum ad ollas carniū Aegypti suspirans, manu de aratro Domini reiecta, Hortulano suo nupsit.

Gradus VIII. Anicianus XXIIII.

Sanctus Anicius Gregorius, Anicii Gordiani filius, primum Illustris Romanorum Consul; deinde mundi pompis abdicatis, et opibus in usum pauperum distractis, monachus factus est in Monasterio S. Andreæ Romæ, ab ipso cōstructo sub Regula Diui P. Benedicti: mox Abbas, & S. R. E. Archidiaconus Cardinalis, ad extremū Summus Pontifex electus, & consecratus anno Christi 591. Indictione 9. tertio nonas Septembris, à rebus præclare gestis, Magni cognomentum à posteritate promeruit. Sedit in Apostolico solio annos 13. Menses 6. dies 8. & duabus Ordinationibus, Mensibus Martio, & Decembri factis, Episcopos 62. Presbyteros 39. ¶ Diaconos quinque creauit. Demum sanctitate, & doctrina, cuius causa unus inter quatuor Ecclesiæ Doctores est

est habitus, miraculorumq; gloria clarus Spiritum Deo,
corpus terræ reddidit, anno Christi 604. Indictione 7.
die quarto. Idus Martij; & sepultus est ad S. Petrum
ante Secretarium. Vacavit sedes eo mortuo Menses
quinque, & dies 19.

Sanctissimum hunc Pontificem, eiusq; Progenitores Anicios fuisse, quicquid nonnulli in contrarium adferant, docent tum alij auctores, tum maxime instrumentum quoddam antiquum Montis Casini, in quo continetur donatio Gordiani Senatoris, S. Gregorii patris, facta Bonito Abbati, cuius instrumenti pars, ex antiquo Casinensium Monachorum libro MS. extracta.

hæc est;

In Nomine D. Dei Saluatoris N. I. C. Imperante Domino Iustino Iunior, Perpetuo Augusto, Anno iij. post Consulatum eiusdem Domini N. no ij. Indictione II. Mense Iulij die xiiij. Sancto & Venerabili monasterio in monte Casino à Beatissimo Benedicto constituto, in quo est Bonitius Reuerendissimus Abbas, & per eum cunctis suis successoribus in ipso Sanctissimo Monasterio mansuris, & regulariter substituendis in perpetuum, Pro laude, gloria, & honore Dei, & Beatissimi Benedicti, in quibus fiduciam habeo: Ego Anicius Gordianus, pro Dei omnipotentis amore, & redemptione animæ meæ, & meorum parentum: Item amore, & animæ saluatione dilectissimorum nostrorum parentum Symmachi, Tertulli, Vitaliani, Aequitij, Dorothei; Interuentu quoque & postulatione dilectissimi filij mei Anicij Gregorij, de presenti in perpetuum concedo, dono, & offero tibi serue Dei, Bonitio, fundos, uillas, & possessiones, quæ ad me ex parte Aniciæ stirpis, & Siluæ meæ coniugis pertinent in territorio Aquinensi, &c. Item infra in eodem instrumento, nā illa tantum adfero quæ presenti instituto seruiunt, paulò post subditur. Hæc omnia dilectissimi filij mei Gregorij interuenitu, pro redemptione animæ meæ, & Siluæ iugalis meæ, totiusque Aniciæ stirpis a presenti die largier uobis pro sustentatione fratrum in eodem Monasterio permanentium, &c. Confirmatur id & a F. Onuphrio Panuino in Epitome Pontificum Romanorum in folio, his verbis. Felix iij. natione Italus, ex patre Felice Presbytero Cardinale R. E. in titulo Fasciolæ, de nobilissima domo Anicia (quæ postea Fregepanum appellata est) S. Gregorij Magni Doctoris Attanus, &c. Item & in libris quos de familia Frangipania

i 2 scripsit

scripsit, sic inquit: *His quoque temporibus uir sanctissimus, & per omnia religiosus Anicius Felix, S.R.E. Presbyter Cardinalis SS. Nerei, & Archilei tituli Fasciolarum, in Romana Ecclesia fulgebat, &c.* Prædictum autem instrumentum Casinense, diuersum esse ab illo quod est in fine Chronici Casinensis excusum licet multis demonstratur, utpote quod illud sub Iustino seniore anno Christi 529. S.P. Benedicto Abbate uiuente, istud uero sub Iustino Iuniore anno 569. tempore Abbatis Boniti, facta legantur: at præcipue id elucet ex uerbis Gordianorum, in primo namque instrumento excuso dicit Gordianus se deuenisse ad montem Casinum, una cum Tertullo, Symmacho, Vitaliano, Equitio, ac Dorotheo parentibus suis, & omnia illa largiri S. P. Benedicto, à quo benigne susceptus fuerat: in isto uero instrumento MS. fatetur alter Gordianus, S. Gregorij pater, se illam donationem Bonito Abbati facere, pro animæ saluatione prædictorum parentum suorum Tertulli, Symmachi, Vitaliani, Equitii, ac Dorothei, qui iam defuncti erant.

Prædictis tamen obstare uidentur ea, quæ in antiquis rerum Venerarum libris patrio sermone ante annos ducentos conscriptis referuntur. In illis enim postquam de origine gentis Michaeliæ, quæ ex Vrbe ex Frangipania gente oriunda erat, actum est, sic habetur:

Item nota como S. Griguol Papa, fu di questa casa.

Necnon & ea quæ adfert S. Antoninus Archiepiscopus Florentinus parte 3. summæ histor. cap. 90. sic inquit; *Vbi Cardinalis ex Ordine Predicatorum fuit Dominus Latinus, de nobili stirpe Romanorum, scilicet Frangipanibus, de qua fuit Papa Gregorius Magnus, Ecclesiæ Doctor, &c.* Quibus adiungitur & peruetus traditio, opinioque illa quæ dicit S. Gregorium ob pietatem qua in pauperes utebatur, secundum illud Esaia c. 58. *Frange esurienti panem tuum*, primum hoc nomen Frangepanis tulisse, quod ab eo sic acceptum, ad posteros quoque deriuatum est: & in coniecturæ suæ testimonium addunt, primum item fuisse, qui prisca Candidæ turris in rubro (sive ut alij malunt in cæruleo) Aniciorum insignia, in Leones duos aureos, unguibus prioribus aureum panem frangentes, in rubro similiter, sive cæruleo, quod postmodum fuit Frangipanorum insigne, transmutarit. At hæc omnia non ita intelligenda ueniunt, ut dicamus S. Gregorium ex Frangipania familia (quæ nondum erat, nec exorta refertur nisi anno centesimo & amplius post eius mortem) fuisse, sed eo sensu accipienda, ut agnoscamus eundem S. Gregorium, ex ea gente Anicia fuisse, quæ postmodum mutato nomine, antiquato

antiquato gentilitio, ex Anicia, Frangipania appellata est. Quod & ratione probatur, nam etsi S. Gregorius nomen sibi Frangepanis à pietate promeruisse, vt dicunt, ad posteros eius hoc nomen transire non potuit, cum Ecclesiasticis addictus, nūquam vxorem habuisse legatur, nec filios procreasse: imo, vt uidere est, linea Anicia Proba, in eo defecisse uidetur, nec ultra eum se extendisse. A recentioribus autem Frangipanorum ideo illi insignia data, quod prisca Aniciæ familiæ ignorarent; nā de S. Gregorij insignibus apud antiquos nulla mentio est. Adde, quod Panuinus in epitome supracitato loquens de familia Anicia, & S. Gregorio Papa, non dicit eundem ex familia Frangipania fuisse, sed tātum, ex domo illa nobilissima Anicia originem traxisse, quæ postea in Frangipaniam transmutata est; sed quando, hoc in libris quos de familia Frangipania scripsit, dicit se ignorare: quod nos, Deo dante in subsequētibz, in Perleonia familia, demonstraturi sumus.

STIRPIS ANICIAE.

Stemma Tertium.

OLYBRIVM.

Gradus I. Qui est Anicianus XVIII.

§. xj.

Extus Anicius, Hermogenianus, Olybrius, V. C. Sexti Anicij, Petronij Probi Senioris, ex Proba Faltonia, filius, cuius Consulatus, quem cum fratre suo Sexto Anicio Probino gessit, notatur in Fastis Consularibus ad annum Christi 395. qui erat Urbis conditæ annus 1147. Hic Panegyrico decantatus est à Clau-
i 3 diano,

diano, uti in fratre eius diximus. Familiam à suo nomine Olybriorum Aniciorum nobilissimam Romæ reliquit, de qua sic S. Hieronymus in epist. 8. Nunc mihi Proborum, & Olybriorum clara repetenda sunt nomina, & illustris Anicij sanguinis genus, in quo aut nullus, aut rarus est, qui non meruerit Consulatum. De quibus in ea Familia frequentibus Consulatibus, habet consentientia S. Hieronymo, Claudianus, his versibus:

Quemcumque requiris.

Hac de stirpe mirum, certum est de Consule nasci.

Per fasces numerantur aui, semperque renata

Nobilitate nirent, & prolem fata sequuntur,

Continuum simili servantia lege tenorem.

Nec quisquam procerum tentat, licet ære vetusto

Floreat, & claro cingatur Roma Senatu,

Se iactare parem.

Quod etiam ad Olybriaci generis splendorem attinet, sic Aurelius Prudentius aduersus Symmachum lib. 1. de Anicio, ex quo Probi, atque Olybrij.

Fertur enim ante alios generosus Anicius Urbis

Illustrasse caput, sic se Roma inclita iactat.

Quin & Olybriaci generisque, & nominis heres,

Adiectis fastis, palmata insignis ab aula,

Martyris ante fores Bruti submittere fasces

Ambit, & Ausoniam Christo inclinare securim.

De eius uxore, nihil certi habetur, præterquam quod sanctissima illa Furia Camilla, vni ex duobus Petronij Probi filijs nupsisse fertur, sed cui eorum hætenus ignotum. Crederem tamen huic potius, quam fratri Probi-
no nupsisse, cum ille filios habuisse non legatur. Ex illa, aut alia uxore quæcumque ea fuerit, genitus filius Anicius Olybrius.

Gradus

Gradus II. Anicianus X IX.

Flavius Anicius Olybrius, V.C. Hermogeniani Olybrij filius, Romæ natus, Consulatum gessit cum Flauio Rustico, anno Christi 464. & studio Patricij Ricimeris, ex Senatore Imperator appellatus anno 472. quinto Id. Iulij, imperauit menses tres, & dies tredecim. Obijt Romæ die decimo calendas Nouembris, eodem anno. Vxor res duas habuit, quarum prima N. ex qua filium sibi æquiuocum Anicium Olybrium fustulit: secunda Placidia Augusta, Valentiniani III. Imperatoris filia, iam sibi desponsa, ad cuius tamen nuptias non peruenit, ut rectè testatum reliquit Hieronymus Rubens lib. 3. historiæ Rauennatis; & R. Bardi in catalogo Consulum Aniciæ Familiæ, & Panuinus lib. 1. Rom. Princ.

Gradus III. Anicianus XX.

Flavius Anicius Olybrius V. C. Olybrij Imperatoris filius, dictus Iunior, cuius Consulatus sine collega notatur in Fastis Consularibus Occidentis, anno Christi 492. Ex uxore N. liberos duos genuit, Anicium Olybrium Tertullium Iuniorem Leonicum: & filiam N. anonymam.

Gradus II II. Anicianus XXI.

Flavius Anicius Olybrius Tertullius Iunior, Leonicus, Anicij Olybrij filius, Consul factus est sine collega anno Christi 526. ut Fasti Consulares edunt: ob hoc memorabilis quod eo Consule Rex Theodericus Gothorum obierit Rauennæ, quarto Nonas Septembris, Regni

ui anno 33. mense quinto, die 28. Vxor eius ex qua
Fl. Anicium Olybrium Leonicum Antonium Celphium
suscepit, fuit Flauia Tertia, ut ex sequenti inscriptione
antiqua, mihi à R. P. D. Paulo Orio Patritio Veneto,
& Abbate S. Georgij maioris Venetiarum communica-
ta, intellexi, sic enim habet:

FLA. ANICIO, OLIBRIO,
TERTVLLIO, LEONICO:
FLAVIA TERTIA-F--F--F--DEDICA--

*Flauia Anicia N. Anycij Olybrij filia, cuius extat hæc
antiqua inscriptio ab eodem R. P. Abbate, habita:*

FLA. ANI.—FLA. OLYB. FIL.—
—MATRI—OD—DED—

Gradus V. Anicianus XXII.

*Flavius Anicius, Olybrius, Leonicus, Antonius, Cel-
phius, Flauij Anicij Olybrij Tertullij iunioris Leonici
filius, duxit uxorem Flauiam Aniciam Leonicam Gor-
dianam Celphiam, ex qua filium generauit Flauium A-
nicium Leonem Celphium Olybrium, ut ex sequenti an-
tiqua inscriptione, quam à R. P. D. Hieronymo Brug-
gia tunc temporis Florentiæ, nunc vero Casinenfi Ab-
bate habui, videre est, quæ sic habet.*

FL.

FL. ANICIO. OLYB. F. LEONI-
CO. ANT. CELPHIO.

FL. ANICIA. LEONICA. GOR-
DIANA. CELPHIA.
OPT. CON.
ET

FL. ANICIUS. LEO. CELPHIVS.
OLYB. PAT. OPT. DED.

Item.

FL. ANICIO. OLYBRIO.
LEONICO. AVIA.

Gradus VI. Anicianus XXIII.

*Flavius Anicius, Leo, Celphius, Olybrius, prædicto-
rum Olybrij Leonici Ant. Celphij, & Gordiana filius,
nulla memoria alia, quod sciam, clarus, nisi quod filium
genuerit ex uxore N. qui Familiae novæ Petrileonum,
Petrus Leo namque vocatus est, nomen dedisse fertur.*

FA-

FAMILIAE ANICIAE.

Stemma Quartum.

PERLEONIVMFRANGIPANIVM.

Gradus I. Anicianus XXIIL.

§. xij.

Nicius Petrus Leo, V. C. Flauij Anicij, Leonis, Celphij, Olybrij filius, Novi Stemmatis Aniciani Petrileonum, seu Perleonum Romanorum Auctor, quod quanta potentia, & auctoritatis Romæ postmodum fuerit, ex subsequentibus erit videre, legique poterit apud Platinam, & alios in vitis PP. RR. Paschalis II. Gelasij II. & Innocentij II. Vxor eius N. ex qua relictus filius Petrus Leo Gordianus.

Gradus II. Anicianus XXV.

Magnus Flavius Anicius, Petrus Leo, Gordianus, Anicij Petrileonis filius, Senator & Patritius Romanus, decus à patre Petroleone acceptum, insigniter conseruare studuit. Vxor eius Flauia Anicia Gordiana, quæ ex eo mater est effecta Flauii Anicii Frangepanis Petrileonis: quorum omnium exstat memoria in Epitaphio ipsius Magni Gordiani, quod ab uxore, & filio

*filio positum; hoc nostro seculo repertum est in monte
Auentino Romæ, sub Pontificatu Pauli Papæ III.
ut mihi retulit R. D. Hieronymus Bardi, qui eius
mihi copiam dedit:*

MAGNI. FLAVI. ANICI. PE-
TRI. LEONIS. GORDIANI.
SENATORIS. AMPLISSIMI.
ROMANORVMQ. PATRITII.
CORPVS. HOC. SEPVLCHRO.

CONDITVM. IACET.

FLAVIA. ANICIA. GORDIA-
NA. CON. P. P. P.

FL. ANICIVS. FRANGEPA-
NIS. PETRVS. LEO. PET.
LEONIS. F. ANI.
PETRI. LEONIS. N. PAT.
OPT. DEDI.

OBIIT. ANNO. DOM. INCAR-
NATIONIS. DCCXXII.

Gradus III. Anicianus XXVI.

Flavius Anicius Frangepanis, Petrus Leo, Magni Petrileonis, & Gordiane filius, qui à pietate, & misericordia, qua in maxima Urbis penuria, & egestate, in pauperes & peregrinos usus est; panem in plures partes concisum, & fractum pro eleemosyna diuendo, & sibi Frangipanis, siue Frangepanis (utroque enim modo scriptum reperitur) cognomentum promeruit, & Familiae suae, quae ab eo casu postea Frangipania appellata est, insigne & perpetuum caritatis, & pietatis monumentum reliquit. Hæc postea in diuersas Orbis partes profecta, uti nouarum Familiarum in eis partibus fundatrix extitit, ita quoque pietatis Auita minimè oblita, illam sibi quasi pro testamento retinuit. Ex uxore N. geniti Stephanus, & Leo Iunior. Obijt ex R. Bardi opinione anno 772.

Gradus IIII. Anicianus XXVII.

Stephanus Anicius, Frangepanis, Petrusleo, Anicij Frangepanis filius, ut aliquod pietatis paternæ posteris monumentum relinqueret, fratre de nouo stemmate iam cogitante, Olybriorum Perleonum prisca insignia, quæ erant, ut ego arbitror, Turris adhuc illa Anicia candida, in rubro, in unum Leonem nigrum ad dextram insilientem,

&

& diuersis aureis frustulis fragmentatum, in umbone
 argenteo transmoutauit: quod usque ad Petrumleonem,
 qui sub Paschali II. uixit, & primus fascias tres ru-
 beas, & totidem argenteas priori insigni addidit, Fami-
 lia Perleonia Romana pro Symbolo gentilitio mansit.
 Huius autem Stephani memoriam habebimus mox in
 Epitaphijs filij sui, & nepotis. Eius filius predicatur
 Maximus, cui Blandam, ego adijcio ex coniectura ue-
 rissimi. Obiit ut uult R. Bardi anno 817.

Leo II. Iunior Anicius Frangepanis,
 Petrusleo, Anicij Frangepanis filius,
 ac Stephani frater: Petrileonis cogno-
 mento relicto, Frangipanum, primus
 omnium in Familiam suam intulit, &
 autis insignibus ad paternae pietatis
 monumentum transmoutatis, duos Leones aureos in pedes
 erectos, & consertis fermè rictibus placide sibi mutuo
 assistentes, & panem aureum, in campo rubro fran-
 gentes, pro insigni gentilitio suae posteritati dicauit.
 Reliquit hic Leo filium Antonium.

Eius, necnō & familiae Frangipaniae ab ipso exortae memoria exstat
 in quodam elogio sepulchri, quod est Pisis in Tuscia, in claustro Ec-
 clesiae S. Pauli ad Arni fluminis ripam. In eo. n. claustro est paruum
 Sacellum, in cuius medio est sepulchri Lapis, cum subsequētib;
 insignijs, & inscriptione, quam ibidem reperiri ait R. P. D. Hieron.
 Brugia Perusinus Abbas Montis Casini, qui eandē ad me transmisit.
 Haec licet elogij formam non uideatur habere, suspicetq; Panuinij
 potius, ex quo eam desumpsit, verba esse, illam tamen integram

ut erat hic interferam, ne tanti viri auctoritatem floccipendere uidear. Insignia igitur illa erant eiusmodi.

Deinde statim subiungebat præfatus R. Abbas.

Reperio esse sub his insignibus hæc verba.

Ceterum hic Petrus esse ex hoc Fregepaniorum stemmate, insignia seu clypeus testatur. Nam duplex Fregepaniorum familia fuit, videlicet hæc de qua modo verba fecimus, a Leone iuniore originem trahens, quæ domos habuit circa Amphiteatrum, & Ecclesiam S. Mariæ Nouæ, ut supra visum est, cuius insignia sunt duo Leones aurei, in campo rubro, Frangentes panem: cum fascijs rubeis & aureis, ut ex antiquis insignijs apparet. Fasciæ autem illæ transuersæ, ex insignibus domus Sabellæ acceptæ sunt, quas nonnullos Frangipanos gestasse ex historiis liquet: fortassis quod materno genere ex Sabellis eorum aliqui prodierint. Cuius vero coloris sint illæ sex Lunulæ, in quo campo, aut qua ratione ab hoc Petro, qui Princeps uocatur, gerantur, explicare non ualeo. Ex his ergo stemmate, & inscriptione manifestam & indubitaram habemus domus Frangipania à Perleonibus, originem; ideoque audiendi non uidentur illi qui aliunde, ut à S. Gregorio Magno Papa, aut aliis, originem eius deducunt. Ad quod etiam comprobandum uidentur multum facere ea, quæ in quodam antiquo libro gestorum Pontificum Romanorum MS. a Leone IX. ad Alexandrum III. referuntur, in quibus habetur mentio Pierleonum, & Frangipanicorum, ibi enim postquam actum est de schismate inter Alexandrum Papam III. & Octavianum, sic statim inferitur.

Hic Oddo Fregepanis, tanquam deuotissimus Ecclesiæ Romanæ filius, cum suis fautoribus contra Octavianum, Alexandro vero Papæ adhæsit.

Et paulo post in eiusdem Alexandri III. vita, cum de obsidione Urbis ab Imp. Friderico I. Papæ inimico, facta egisset, statim subiungit.

Papa Alexander, cum Cardinalibus, & familijs suis, relicto palatio Lateranensi, descenderunt ad tuas domos Fragepanum,

num, apud S. Mariam Nouam, & cartulariam, & coliseum. In quibus diebus Rex Sicilia audiens hoc misit ad Papam Alexandrum III. duas galeas cum multa pecunia. De qua pecunia suscepta, patrem dedit Fregepanibus fidelibus Ecclesie, & filiis Petri Leonis, ut strictius obligari ad inuicem, se fortius adiunarent.

Ex quibus hic dictis aperte mihi colligendum esse apparet familiam Pierleonum, & Fregepanum esse eandem: quia cum uult hic Papa strictius ad inuicem obligari, iam supponit magna adhuc necessitudine coniungi. Adde etiam ad propositum nostrum non paruum argumentum esse nomina Leonis, uel Petri, a Frangipanibus saepius usurpata, ut in eorum genealogiis reperire licet. Et hæc dicta sufficiant, pro familia Frangipania Pierleonia comprobanda.

ELYSEORVM FLORENTINORVM. GENS.

Præfatorum duorum fratrum ætate, quidam Elyseus Frangipanius Romanus, Roma ad Carolum Magnum Imperatorem Florentiam, quæ ab eodem restituta est, profectus, ibidem manens noui stemmatis auctor fuit: quod ab eo, auito nomine Frangipaniorum antiquato, Elyseorum appellatum est. Ex quo stemmate Dantem illum Aligerium originem suam traxisse tradit antiquitas.

Gradus V. Anicianus XXVIII.

Maximus Petruleo, Frangepanis, Anicius, Tertullus, Gordianus, Stephani filius, Frangepanis quidem cognomen tulit & ipse, alia tamen ratione, quam pater, & auus: Illi enim Frangipanium Petroleoni præponebant, hic uero postposuit. Vixit anno Domini 817. & quod excurrit; Obiitq; ut annotat Bardi an. 863. & sepultus est Romæ cum sequenti Epitaphio, à filiis Leone, & Maxima, posito:

MAXIMI. ANICII. STEPHANI. F. PETRI. LEON. N.
CORPVS. HOC. SEPVLCHRO. CONDITVM.
IACET.

Blanda

Blanda Perleonia, ut mea est coniectura, Stephani Anicii Petrileonis filia, & Maximi soror, fuit uxor secunda Pauli Trauersarii Patricii Rauennatis, peperitq; viro suo filios quatuor, Theodosium, Italianum, Philippum & Iacobum; De hac agit doctissimus Rubeus lib. 5. hist. Rauenn. ad annum 824. in hac verba: Maria autem mortua, alteram duxit (videlicet Paulus Trauersarius) ex Perleonia Familia item Romana, cui nomen Blandæ fuit: ex hac sustulit Paulus quatuor egregios filios, Theodosium, Italianum, Philippum, ac Iacobum, viros insignes, quique vniuersam Æmiliam pro Pontifice, atque etiam, vt Pontifex permittebat, pro Cæsare administrarunt. Nam ad gratiam, qua Pater apud Cæsarem plurimum valebat, maternæ Familiæ apud Pontifices accedebat auctoritas maxima.

Antonius Frangepanis, Leonis Iunioris Frangipanis filius, cuius memoriam habebimus mox in Epitaphio filii sui, Lucii Statii Eliodori, seu Diodori, quem ex uxore N. sustulit.

GENS FRANGIPANIA MICHAELIA VENETA.

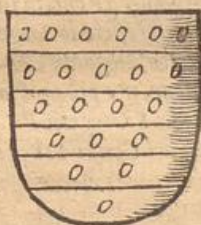
Huius Maximi tpe, an. D. circiter 833. tres fratres Frangipanii (q fortassis eiusdem fratres fuerunt, vel certè ei sanguine coniunctissimi) Vrbe egressi, Venetias profecti sunt, quorum natu maior nomine Angelus Michael Frangipanius ibidem commoratus in Senatum Venetum adiectus fuit, à quo posterius eius Michaelii dicti sunt,

sunt, qui usque ad nostra tempora in Patriciatus ordine, diuinitis, & nobilitate clari, Venetiis consistunt. Huius autem Angeli Michaelis aduentus, in archiuiis & Reipub. Venetæ actis publicis, patria lingua sic adnotatus legitur.

Micheli uennero antigamente da Roma, & chiamansi Frangipani; furono Tribuni antichi, buomini splendidi, de li quali uno che haueua nome M. Angelo Michele uenne à Venetia con molto hauere, & fece edificare lui con li suoi uicini la Chiesa di S. Cassan, & di Zuan nouo. Nota che li Micheli portauano primo un'arma con i Leoni dentro, come portano li Frangipani al presente, Ma Mess. Magn. Michiele Doge di Venetia, Capitanogenerale dell'impresa del Turco, mancandoli la moneta lui fece fare certa moneta de coio, che si chiamaua Michaleti, & spendeuasi come Ducati, a recambiarle à Venetia, & gionti à Venetia furono cambiati in buoni denari. Per tal cagione il detto Messere lo Doge mudò la sua Arma, con le detti Ducati suso: & il detto Doge, fu eletto per quelli di Sicilia per suo Re, il qual non uolse accettar, ma più presto uolse esser Doge di Venetia, che Re di Sicilia. Et nota che S. Gregorio Papa fu de questa casata. Et è da sauer che molti nobili del Consilio che si fanno chiamar da ca Michele, portano anco loro la detta Arma, & se non sono delli Micheli sopra scritti, & diutamente non se douria chiamar di questa casa da ca Michele, & in alcun grado, cioè di antichitade, & nobiltà, non sono eguali alli soprascritti. Item in alio peruetusto ante trecentos annos conscripto: Micheli uennero da Roma, erano chiamati da Frangipani, sono Tribuni antichi & splendidi, & molto piacenti. uno che haueua nome M. Anzol Michele fece edificare in Venetia la Chiesa di S. Cassan, & Zuan Nouo. Venne à Venetia il detto M. Anzol Frangipani, detto di ca Michel, con Ducati ^m. doro, & i Micheli portauan l'arma co i Leoni d'oro in campo rosso: ma per Dominico Michele Duce fu mutato per una causa che qui sotto si dirà. Illam autem causam hic omittimus, quod iam paulo superius ex alterius sententia recitata sit. Extat & in alio libro ante ducentos annos scripto clarior multo trium Frangipaniorum fratrum memoria, in huc modum. Nel 833. uennero da Roma Messere Anzol Michele di Frangipani; Messere Nicolo; & messere Hugo, tutti tre fratelli. Fù Prencipi Romani, Signori, & Castellani, ma per le parte furono cacciati da Roma, & capitorno nella città di Venetia, doue Messere Anzol Michele, detto Franzipani rimase in Venetia, & fò fatto del Conseio, & fò de principali che reggeua Venetia, per lo suo seno, & bontade.

ius familiae docent, ea maxime quæ sunt in Patriarchio, ad Episcopos Oliuolenses huius domus. Quæ vera ratione postmodum in illa, quæ nunc gestat insignia sint mutata à Duce Michaelē, ex archiuijs Venetis iam audiuius.

Sunt autem ea tres fasciæ cæuleæ, & totidem argenteæ, quibus supersunt XXI. aurei nummi, quos Ducatos vocant, a sex usque ad unum gradatim descendendo ordine dispositi: quorum armorum primus auctor fuit prædictus Dominicus Michaelius, secundus huius familiae Venetum Dux, creatus anno Domini 1117. qui cū præfuisset annis 12. de Republica sua benemeritus, felicissime occubuit; cuius corpus in uestibulo monasterij Diui Georgij maioris, honorifice conditum est, & tumulo eius hi versus insculpti.

*Terror Græcorum iacet hic, & laus Venetorum
Dominicus Michael, quem tenet Hemanuel.
Dux probus & fortis, quem totus adhuc colit orbis,
Prudens consilio, summus & ingenio.
Istius acta viri, declarat captio Tyri,
Interitus Syriæ, moror & Hungariæ.
Qui fecit Venetos in pace manere quietos,
Donec enim uiuit, patria tuta fuit.
Qui quis ad hoc pulchrum uenies spectare sepulchrum,
Cernuus ante Deum flectere propter eum.*

Anno Domini M. C. XXVIII. Indictione VII. Obijt Dominicus Michael, Dux Venetiæ.

Fuit hic Dux XXXV. in ordine. Dux vero XXXIII. fuerat Vitalis, huius nominis III. Michael, qui creatus anno Domini 1096. præfuit,

fuit annis 5 & menses 4. & obiit anno 1101. Successit deinde post
Dominicum Dux XXXVIII. Vitalis IIII. Michael, creatus an. 1156.
qui cum præfuisset annis 16. & mensibus aliquot, sponse magistra-
tu cessit, anno 1172. & in eius locum Sebastianus Zianus successit.

GENS FRANGIPANIA SIGNIA, Hungarica, Fori Iulia.

Secundus autem ex his fratribus Frāgipanijs, nomine Nicolaus,
Venetiis soluens, in Dalmatiam primum, ubi familiam Bonpano-
rum Scodrae reliquit, & Panorum Veggia: Deinde eius poste-
ri in Hungariam profecti, & Croatiam, Clarissimæ Gentis, in utrif-
que provinciis auctores extitere, Francopanorum uidelicet, & Si-
gniorum; nam nepotes eorum opibus, potentia, & dignitate illu-
stres effecti, in eisdem provinciis commorantes, multis oppidis, &
magna ditione potentes, Comitum Signiæ familiam nobilissimam
propagarunt: ut inter alios clarissimè demonstrat Antonius Bonfi-
nius rer. Hungaricarum decadis 2. lib. 8. his verbis: *Crucigeri nam-
que Rhodiani milites, qui sacrosancta stipendia faciunt, item nonnulli
Frangepanum Reguli, qui in Dalmatia & Croatia ad Sauum usque latè
imperabant, ex cidium Pannoniæ miserati, cum auxiliaribus copijs, & ua-
lidissimo equitatu, Regem in Hungariam restituere, quare ob rem bene
gestam, non solum amplissimis priuilegijs, sed oppidis, & pagis, ut diploma-
ta regia planè testantur, honorificè donati sunt: hos M, & B, fuisse me-
morant. A clarissimis profecto maioribus isti degenerare noluerunt, qui ut
Romani sanè referunt Annales, in Senatorio ordine præstantissimi sem-
per habiti, urbanis tandem factionibus in Dalmatiam secessere, ac in eius
parte regnarunt. Quam Lapideam uocant sedem, sibi Segniæ optarunt,
& inter Illyricos Proceres Principatum semper obtinere. Hæc Bonfi-
nius. Huic accedit & Ioannis Leunclauui uiri doctissimi sententia,
qui in Pandectis suis ad historiam Turcicam, annotatione 173. sic
de hac familia loquitur: *Huic Vngarorum cladi causam præbuit Joa-
nes Frangepanius, ex illustri & Romæ quondam clara Frangepanorum
familia natus; quibus in Croatiam, Dalmatiamque commigrantibus
datum hoc erat ab incolis nomen, ut FrancPani, dicerentur, hoc est Do-
mini Franci. Hæc ille confirmatur id & auctoritate Pij II. Papæ.
comment. lib. 3. in hæc uerba. Verum prius legati Bosnenses ex Mantua
recesserunt, quam proditio innotesceret, quæ ad Legatos Hungaros pri-**

mum delata est. Hi fuerunt Episcopi duo Cenadiensis, & Segniensis; & cum his Stephanus Croatiae Comes ab origine Romanus, Frangepania gente, quæ sanctissimum olim Pontificem Gregorium produxit, Præsulum decus, & norma: & Tarvisinus quidam Doctor, cui postea Pius apud Dalmatas Episcopatum commisit. Hæc ille. Ex horum verbis colligitur falsam esse opi. D. Io. Petri Villa de Canibus, dicentis Signiæ Comites, ex Materno genere Frangipanos esse, & non ex Paterno.

Gesserunt Frangipanij Comites Signiæ pro armis gentilitiis, in cælo sanguineo, Aquilam auream, frustulis nigris fragmentatam, ut aliquod pietatis Auitæ monumentum saltem in armis appareret, cum in cognomine, quod ex Frangipanio, in Signium transiit, quodammodo deperditum uideretur. Procedente demum tempore familia hæc Illustris ad Anagninam ciuitatem

tem Campaniæ in Hernicis translata, sed quo temporis intervallo explicare non ualeo, ibidem quoque clarissima exstitit, protulitque Romanos Pontifices doctrina & sanctitate celebres, Innocentium III. Gregorium IX. ex monacho Camaldulensi, & Alexandrum III. ex monacho Benedictino, aliosque S. R. E. Cardinales, & utriusque status tam ecclesiastici, quam secularis, uiros præclarissimos.

Nonnulli etiam eorum in Foro Iuliensem prouinciam transmigrantes, Auitum adhuc Frangipanium nomen, in hodiernum usque retinent.

GENS, FRANGIPANIA, ASTRVA, Aquina, & Tolfa.

Porro autem tertius, qui & natu minor, ex tribus fratribus Frangipaniis, nomie Hugo, in Apuliam & Campaniam rediens, in eisdem locis gentis Frangipaniæ, quæ ibidem adhuc extat, Auitum maiorum nomen adhuc retinens, auctor fuit. Et in Campania quidem Comites de Aquino, qui nunc uocantur Comites de Loreto, & de Belcastro, & olim Frangipanii Romani nuncupabantur, a quibus clarissimus ille S. Ecclesiæ Sol, S. Thomas Aquinas originem duxit, procreatos refert Scipio Mazella ex uetustis instrumentis in describenda familia de Tolfa; & adducit Ioannem Manardum Medicum insignem, qui lib. 5. epistol. epistola 5. asserit S. Thomam

Aqui-

Aquinatem ex Frangipana ortum familia. Adiungitur & huic Io-
annes Barrus lib. 4. pag. 298. qui illud idem confirmat. Ex horum
aliquo puto esse uerb a illa, quæ pro huius veritatis confirmatione
ad me transmisit R. P. D. Hieronymus Brugia, Montis Casini Ab-
bas; quæ sine nomine auctoris hæc continebant.

S. Thomas de Aquino migravit sub an. 1270. mense Martij, 7. die eius-
dem mensis, in Abbazia Fossæ nouæ, & postea fuit translatum eius
corpus Tolosam in Ecclesiam dedicatam sub eius nomine, anno 1370. ui-
xit annos ferè 50. Prædictus uero Sanctus fuit genere nobilissimus, nam
ex linea paterna, fuit ex genere Comitum Aquinorum, qui nominan-
tur Comites de Loreto, & de Belcastro, & antiquitus dicebantur de
Frangipanis Romanis, quæ fuit progenies Sanctissimi Gregorij Papæ
primibuius nominis, quæ progenies est antiquissima. Reliquit Domi-
nus Bernardus Comes de Loreto se habere vnum instrumentum apud se,
pertinens ad progeniem suam, in quo Boetius Senator, & Theologus, qui
alias S. Senerinus appellatur, protestis inducitur: in quo ipsi Comites de
Loreto, & de Belcastro uocantur de Frangipanis, ut reperitur in qua-
dam chronica antiqua in conuentu SS. Ioannis & Pauli de Venetijs. In
linea uero materna, habuit matrem Neapolitanam, Theodoram no-
mine. Item habuit duas sorores carnales, quarum una mater exstitit
Petri Serenissimi Regis Aragonum: Altera uero fuit mater inclyti Ludo-
uici Regis Sicilia. Hætenus scriptura illa.

Comitum autem Aquinorum posterii inter multas ciuitates, vr-
bes, & oppida, quæ in suis prouincijs ceperunt, Terracinam quo-
que, & Asturam, Caietanumque Ducatum, suæ ditioni adiunxis-
se leguntur, quas multo tempore sub sua potestate retinere.
In Apulia uero ex eodem Hugone succedente tempore procreati
Domini de Tolfa, quorum originem prædictus Scipio Mazella
Neapolitanus, in descriptione regni Neapolitani, his Italicis uerbis
explicat.

Non è dubio alcuno che la chiarissima famiglia della Tolfa non sia
l'istessa che Frangipana, la quale famiglia quanto sia in Roma anti-
chissima, è nobilissima, è noto a ciascuno, poiche da essa nacque San Gre-
gorio: & Giouanni Menardo nel 5. libro delle epistole, nella 5. Episto-
la, dice che della medesima familia, fosse L'Angelico Dottore San Tho-
maso. Luca Contile nobilissimo scrittore nel trattaio delle imprese nell'epi-
stola dedicatoria vuole la casa d'Austria essere l'istessa che Frangipane,
dal che si uede la nobiltà è grandezza di questa casa. Passò la fami-
glia de Frangipane in Regno 1268. Percioche trouandosi doi fratelli Si-

x 3 gnori

gnori d'Astura in Maremma di Roma, & essendo Corradino rotto in Abruzzo, è fuggito ad Astura terra di Marina, per trouare una barca da passare a Pisa, uno de i fratelli, lo fece prigione, & lo diede in mano del Re Carlo primo. Onde per guidardone il Re li diede la Pelosa, Terracosa, Ponto, & Fragnito. Hauendo questa famiglia fatto molte parentele co i Nobili di porta nuoua, fu aggregata nel detto seggio, & gli huomini di essa esercitando l'antico loro valore furono di molta stima appresso gli antichi Re da i quali hebbero honorati carichi. In processo di tempo poi detta famiglia di Frangipane si spinse. Ma tornando Alfonso II. Re di Napoli della Toscana, di nuouo la portò in Napoli, percioche uedendo che Papa Paulo II. era per far guerra co i Frangipani Signori della Tolfa, per causa che uoleua attribuire alla Sede Apostolica alcune uene di Lume di Rocca, trouati da essi Frangipani nel Territorio della Tolfa, dicendo che tutte le miniere erano del Pontifice, il Re per acquietare i Rumori si pose in mezzo, & accordò Nicolo Frangipane, & opero che'l Pontefice sborsata una buona somma di dinari a i Signori della Tolfa, si pigliasse la ragione de detto castello. Pago il prezzo che fu giudicato il castello predetto, & cosi i Signori della Tolfa comprarono il Contado di Serino. Hauendo poi Nicolo accasato Ludonico suo figliuolo maggiore, con Aurelia Caraffa sorella di Giovanni Conte di Polycastro, fu per opera del Conte che detta famiglia fosse aggregata nel seggio di Nido. Onde tutti di detta casa lasciato il cognome di Frangipani, si chiamarono della Tolfa. Successo poi nel Regno Ferdinando primo, uisto la fedeltà che usato haueua il fratello di Giovanni, lo fece Conte di San Valentino. Possengono hoggi i Signori di questa famiglia non solo le dette Contee ma anco molte altre terre & feudi. L'arme ch'usano fare, è una torre d'Argento in campo azzuro, uolendo credo dinotare per la Torre la Signoria che anno hauea della Tolfa, & per questo non usano fare l'antiche insegne della famiglia Frangipani.

Hucusque Mazella, qui dicens prædictos Dominos de Tolfa illius Turris argenteæ in campo cæruleo insigne sibi sumpsisse in memoriam illius Domini, quod quondam possederant, uidetur ignorasse antiquum familiæ Aniciæ symbolum quod erat idem (campo tantum excepto qui sanguineus erat) cum eo quod nunc familia ista de Tolfa gestare noscitur: & ideo non ob memoriam illius Domini, sed ut demonstrarent seipsos ex Anicia familia quondam propagatos, autum & antiquum nobilissimæ illius familiæ insigne, quod ipsi in mutatione Anicii nominis in Frangipanum, reliquerant, iterum pro gentilicio stemmate familiæ suæ reassumpserunt, sanguineo

neo Aniciano, in campum caeruleum transmutato, vti quondam fecerant Michaelii Frangipanii Veneti.

Putatur & a doctissimo Hieronymo Rubeo Ravennate, Brancaliones ex Frangipaniis orti, qui coniectura ducitur, quod Latinus Cardinalis, Nicolai iii. Papae ex sorore nepos, qui a S. Antonino, Volaterrano, & aliis, uocatur Frangipanius: a Ioanne Villano, & Landino, Brancalconius appelletur.

Gradus VI. Anicianus XXIX.

Leo Petrusleo, Anicius, Maximi Petrileonis filius, cuius res gestae adeo obscurae sunt, ut praeter nomina, tam patris, quam eius, ut filij Maximi, quem unicum dicitur reliquisse, vix aliud reperire potuerimus. Reperimus tamen & illa non sine magno R. Bardi labore, qui nobis ea subministravit. Obiisse fertur anno 926.

Maxima Anicia Pierleonia, Maximi Petrileonis filia, nupsit Lucio Statio Diodoro Frangipani propinquo suo, & in ea iterum Pierleonia, & Frangipania Familiae in unum coaluere: Extat eius, & mariti memoria in antiqua quadam inscriptione, quam ad uirum eius apponemus.

Lucius, Stadius, Diodorus, siue Heliodorus, Frangipanis, Antonij Frangepanis filius, uxorem duxit Maximam Aniciam Perleoniam praefatam, ex qua quidem filios sustulisse fertur, à quibus Frangepanes qui sub Paschali II. & Gelasio II. magna in Urbe potentia vixerunt,

runt, rectam originis lineam traxisse referuntur, at illorum nomina ex historijs non reperiuntur. Obijt Lucius anno Christi 891. Ut ex eius Epitaphijs patet, quæ sibi uxor eius posuit. Communicata sunt illa nobis à R. Bar di, quorum primum sic dicebat :

DEO. MAGNO. ÆTERNO.
MAXIMA. ANICIA. MAXIMI.
PETRILEONIS. F. STEPHANI.
N. L. STATIO. DIODORO.
FRANGEPANI. ANTONI.
F. BENEMERENTISSIMA. PO-
SVIT. ET. S. AN. D. INC.
DCCCXCI.

Aliud vero corrosum, & mutile sic erat :

—AX—II—...V. L. N. P. LEONIS.
MAXIM—TE—NI. ANI—T—L. F.
HELI—DORI. VXOR. B—J—I—N
D. D.
DCC.—XIX.

Ex ijs autem litteris, quæ in hac inscriptione cernuntur etiamnum integra, ea quæ vel defunt, vel mutila conspiciuntur; ita restitui, seu suppleri posse, ac debere videntur, ut hoc modo sit legendum:

MAXIMA. ANICIA. LEONIS.
NEPTIS. PETRILEONIS.
MAXIMI. STEPHANI. ANI-
CII. FILII. FILIA. HELIO-
DORI VXOR. BENEMERENTIS-
SIMA. DEDICAVIT.
DCCCCXIX.

Gradus VII. Anicianus XXX.

Maximus Petrusleo, Leonis Petrileonis filius, cuius memoria nulla alia extat, quam illa quæ est apud Volaterranum, & R. Bardi, apud quos & nomen eius legitur, Stemmatisque successio agnoscitur in duobus filiis Stephano, & Petro, quos ex uxore reliquit. Obijt, ut annotatum nobis dedit R. Bardi, anno 987.

Gradus VIII. Anicianus XXXI.

Stephanus Petrusleo, Maximi filius, cuius solam nominis, & posteritatis memoriam, habemus apud Volaterr-

terrarium, & R. Bardi. Eius filius Leo. Obijt ex eiusdem Bardi sententia anno Do. 1030.

Petrus Petrusleo, Maximi filius, in hoc tantum memorabilis quod filium genuerit Ioannem Gratianum, qui postea Romanus Pontifex factus est.

Gradus IX. Ancianus XXXII.

Leo Petrusleo, Stephani filius, vir magna potentia, & auctoritatis in urbe, cuius meminerunt Volaterranus, lib. 23. c. ult. & R. Bardi; relicto filio Petro, & filia N. anonyma diem obiit, anno circiter 1078.

Ioannes Gratianus Petrusleo, Petri Petrileonis filius, S. R. E. Archipresbyter S. Ioannis ante portam Latinam, vir bonus, & venerabilis; abdicante Benedicto VIII. dicto IX. Summus Pontifex renunciatus ipsis Calen. Maij, anno Dom. 1045. Gregorius VI. appellatus est; Sedit annum 1. Menses 7. dies 22. Coactus in Concilio Sutrii ab Imp. Henrico III. Aug. congregato abdicavit 12. Calend. Ianuarii anni sequentis 1046. & Cluniacum in Gallis relegatus, ibidem non longe post obiit, & sepultus est. Vacavit sedes dies 4. ut tradunt Panvinus in Chron. Pont. Rom. & Ecclesiast. Carolus Sigonius de Regno Italiae lib. octavo. ad annum 1046. & alii.

Gra-

Petrusleo, de Petrisleonibus, Leonis Petrileonis filius, Comes Montis Auentini Romæ, cuius potentiam, & zelum erga sedem Romanam, egregiè produnt Platina in uitis Paschalis II. et Gelasij II. Pontificum Rom. Carolus Sigonius de Regno Italiæ lib. 10. & D. Dodechini Abbas in appendice ad Marianum Scotum ad annum 1110. cuius uerba, quod egregiam eiusdem Petri laudem contineant, & ad genealogiæ nostræ texturam multum accommodata uidentur, non inutile, nec superfluum iudicauimus hic inferere, sunt autem eiusmodi:

Si Dominus Papa hæc Regi non adimpleuerit, ego Petrus Leonis iuro, quod tota potentia mea tenebo ad Dominum Regem. Obsides autem nisi effugerunt, reddemus altero die post coronationem Regis. Si per Papam remanserint, ut non coronetur, similiter reddemus Dominico die quum Rex ad processionem venerit. Obsides dabo Gratianum filium meum, & filium Vizonis filij, & filium sororis meæ, si, cum habere potero. Hæc sunt sacramenta ex parte Domini Papæ: ego Petrus Leonis iuro vobis, quia Dominus Papa proximo die Dominico adimplebit Regi, quod in carta conuentionis scriptum est.

Hæc

Hæc ibi. Videtur hallucinatus fuisse Raphael Volaterranus lib. 23. antrop. c. ult. cum dixit Familiam Perleoniā, sic ab hoc Petro Leone cognominatam, cum ut ex precedentibus vidimus, idque etiam testatus est Rubens lib. 5. hist. Rav. loquens de Blanda Perleonia, quæ vixit anno 834. hæc familia multis ante hunc Petrum seculis, Romæ clara & illustris fuerit. Fortassis loqui voluit Volaterranus de armis huius familiæ, Petrus enim iste, primus fuisse fertur, qui ad Leonem nigrum auro Frangipanatum, in argentea campo; tres fascias rubeas, & argenteas totidem adiunxit, quod ab eo sic acceptum eius posterius postea inuiolabiliter conseruarunt. Qua vero ratione hoc nouum, ad prisca insignia adiunxerit, cum non sit qui prodat, explicare nequeo: nisi forte dicamus arma illa materna fuisse, quæ ob eius memoriam, ut nostro seculo etiam in usu est, Petrus sibi usurpare voluit. Reliquit ex uxore N. filios octo, quorum nomina sunt Leo, Cintius, Guido, Iordanes, Petrus, Ioannes, Gratianus, & Obicio. Et tandem de tota Ecclesia Christiana, & Romana Republica optime meritus, maximo omnium dolore obiit, ut nonnulli colligunt anno 1128. & sepulturam meruit ad S. Paulum via Ostiensi, ad cuius sepulchrum sequentes uersus leguntur:

PETRILEONIS.

Præterit vt ventus Princeps, seu Rex opulentus,
Et nos vt fumus, puluis, & vmbra fumus.
Tot tantisq; bonis, pollens Petrus ecce Leonis,
Respice quam modico, nunc tegitur tumulo.
Vir fuit immensus, quem Proles, gloria, census,
Sustulit in vita, non sit vt alter ita.
Legum seruator, patriæ decus, Urbis amator,
Extruxit celsis turribus astra poli.
Omnia præclara hæc, mors obtenebrauit amara,
Nominis ergò Dei gratia parcat ei.
Iulius in mundo fulgebat Sole secundo,
Hunc seruat nobis nunc polus, atque lapis.

Super sepulchro marmoreo.

Te Petrus & Paulus seruent, ò Petre Leonis,
Dent animam Cœlo, quos tam deuotus amasti;
Et quibus est idem tumulus, sit gloria tecum.

*N. Perleonia, Leonis filia, & Petrileonis soror, vi-
rum, & filios habuit vt testatur Dodechinus Abbas
in verbis Petrileonis supradictis, sed quæ eorum no-
mina fuerint ab eo non proditur.*

Viuebant hoc tempore Romæ Leo, & Cen-
tius Frangipanes, de quibus multa Platina, & alij.

Gradus XI. Anicianus XXXIIII.

Leo III. dictus Maximus Petrusleo, Petrileonis de
Petrileonibus filius, montis Auentini Comes, cuius no-
men reticet Volateranus, accepimus autem illud nos,
cum nonnullis fratrum suorum nominibus, ex duobus
antiquis instrumentis, uno Camera Apostolica, & al-
tero monasterii S. Gregorii, quæ infra subiungemus, cum
de fratribus eius egerimus: Ex uxore N. geniti, Pe-
trus, primus Habsburgi Comes, Rodulphus, & Obicio.
Obijt Romæ anno Do. 1162. die 23. Aprilis, & præ so-
ribus Ecclesiæ S. Alexii, in monte Auentino sepultus est.
A Volaterrano, Bardi, Antonio Vacca I. C. Romano, &
aliis nonnullis, sequens Epitaphium, quod ad fores eius-
dem Ecclesiæ S. Alexii legitur, huius Leonis esse putatur,

Est autem illud tale:

Maximus hinc surget gemina cum pube suorum,
Et nata superis dandus honore pio.
Quos Sergestus acer patrum lōgo ordine sæuum
Illustres animos perque Ducum genera.
Mite genus hominū, sapiens, insigne, decorum,
Nominis antiqui consepelit tumulus.
Stephane, post patris interitū Leo concidit imus
Postque tuum lapsum, atque sororis iter.
Extraneo nulli liceat superaddier istis,
Aut si quis violans sit anathema Deo.
Christe decus mundi, semper miserere sepultis,
Et loca fer pacis, qui bona cuncta facis.

Obijt

Obijt Dominus Leo de Maximis M. April.
D. xxiiij. Indictione xj. Anno Dom. Nostri
M. C. L x i j. Ego Don Maria pro magnio
amore fieri iussi.

*Centius Petrusleo, Petrileonis filius, cuius nomen
habuimus ex instrumento S. Gregorii, uiuebat an. 1139.*

*Guido Petrusleo, Petrileonis filius, ex eodem instru-
mento acceptus, uiuebat eodem cum fratre Centio tēpore.*

*Iordanes Petrusleo, Petrileonis filius, cuius meminit
Carolus Sigonius de Regno Italiae, lib. 11. ad an. 1144.
in hac uerba: Interim nouum Romani tumultum
excitauerunt. Etenim Senatoribus, quos institue-
rant, non contenti, Patricium celsioris magistra-
tum fastigij adiecerunt, ac uectigalia omnia tam
urbana, quam peregrina Pontifici erepta ei attri-
buerunt. Pontificemque sacris decimis, & largi-
tionibus dignitatem tueri suam iusserunt. Ea di-
gnitas delata primum est ad Iordanem Petrileo-
nis filium, hominem in Vrbe vetere nobilitate,
ac populari gratia potentissimum, &c. Agit de
eo & Bardi, ac nonnulli alii.*

*Petrus, Petrileonis filius, primum Cardinalis Dia-
conus Tit. SS. Cosmæ, & Damiani à Paschale Papa II.
factus: mox à Callisto I I. Presbyter Cardinalis S. Ma-
ria*

ria TransTyberim, Tituli Callisti: postremò mortuo
Honorio Papa I I. in schismate contra Innocentium II.
die 13. Calendas Martii, anno 1130. paulò post crea-
tionem præfati Papæ Innocentii II. à nonnullis Cardina-
libus Romanus Pontifex renunciatus, non longè post con-
secrationis, & coronationis insignia suscepit, & Ana-
cletus I I. appellatus est. Sedit in schismate contra In-
nocentium I I. annos 7. Menses 9. & dies aliquot.
Et Cardinalibus nonnullis aliquot Ordinationibus crea-
tis, Obijt anno Domini 1138. Mense Nouembris, Ro-
mæ, ibidemque in Basilica Lateranensi sepultus est.
Panuinus, Sigonius, & alij multi.

Ioannes Petrusleo, Petrileonis filius, cuius nomen
accepimus ex instrumento anti quo Camera Apostolice,
vivebat anno 1152. Romanorum Consul.

Gratianus Petrusleo, Petrileonis filius, cuius memi-
nit Dodechinus Abbas in appendice ad Marianum Sco-
tum, ut videre est in eius verbis, quæ ad Petrumleo-
nem adduximus.

Obicio, ut instrumentum Camera Apostolice habet,
sive Vizo, ut legit Dodechinus, Romanorum Consul,
vivebat anno 1152. Filium reliquit Gratianum.

N. Sororis Petrileonis filius, qui memoratur à Do-
dechino loco citato.

Hoc

Hoc tempore clari erant Romæ, Oddo Frangepanis, Cencius, & Ioannes filius eius, Romanorum Consules, ex Perleonum familia originis lineam trahentes, de quibus etiam memoria extat in illis duobus antiquis instrumentis, quorum copia subsequitur. Et primum quidem extractum ex quodam antiquo uolumine Cameræ Apostolicæ, edito a Centio Camerario S. R. E. qui postea Papa creatus Honorius III. dictus est quod adhuc in Bibliotheca Palatina seruatur est huiusmodi.

In nomine Domini, Anno Domini. Intarnat. MCLII. anno 4. Domini Eugenij Papæ. iij. Ind. Et. I. mensis Iulij die XXVII. Ego quidem Rainerius, licet indignus, Abbas venerabilis Monasterij Beati Saluatoris de Monte Annato, &c. Et infra circa finem: Quam scribendam rogavi Andream Scriniarium S. R. E. in mense, & Indictione suprascripta prima. Signum manus suprascripti Domini Eugenij Summi, & Venerabilis Pontificis, & in sacratissima sede B. Petri Apostoli PP. iij. conductoris huius PP. rog.

Cencius Fraiapanis egregius Romanorum Consul.

Oddo Fraiapanis, Serenissimus Romanorum Consul.

Ioannes Fraiapanis, filius Domini Cencij, Rom. Consul.

Stephanus de Thebaldo: Iacintus Domini Papæ dapifer:

Ioannes, Petri Leonis egregius Romanorum Consul.

Gratianus, filius Obicionis, Petri de Leone, Romanorum Consul.

Petrus, Leonis, Petri de Leone, Romanorum Consul.

Obicio, Leonis, Petri de Leone, Romanorum Consul.

Stephanus infans filius Stephani de Theobaldo, & alij quamplurimi testes subscripti sunt, quos breuitatis causa subtriceo. Ex quibus instrumentis apertissimè colligere licet prædictos omnes Perleones, aut fratrem suum Anacletum II. Antipapam contra Innocentium Papam II. non secutos, aut certè statim ab eius morte eidem Innocentio reconciliatos fuisse, cum ei tamen familiariter adhærent. Obijt hic Leo III. de Maximis cognominatus, Anno Domini 1162. die 23. Aprilis.

Secundum vero ex archiuio Monasterij S. Gregorij in Vrbe ex-
tractum sic habet :

In nomine Domini, Anno Dom. Incarn. M. C. XXXIX. Anno
vero Pontificatus Innocentij II. Nono, Indict. ij. Mensis Aprilis, die
quarta. Ego Petrus Monasterij Sancti Andrea Apostoli, & Sanctis-
simi Gregorij Confessoris, in clauo Scauri, humilis Abbas, predecessorum
meorum. Venerabilium Abbatum prudentiam sequens, in Concilio Late-
ranensi, in Ecclesia S. Saluatoris solenniter habito, presidente Domino,
Nostro Papa Innocentio, & consedentibus Cardinalibus & cum latera-
libus Episcopis, tribus quoque Patriarchis, Antiocheno, Aquilensi, at-
que Gradensi; Archiepiscopis, Episcopis, & Abbatibus in magno nu-
mero congregatis, Canonicam, & Legalem feci querelam super Oddo-
ne de Polo, qui uiolenter, & sacrilege inuaserat castra monasterij, &
detinebat ipsum, uidelicet Polo, Iustinianum & Guadaniolum uiuum,
quia Dominus Papa multis & grauibz extraneorum qui conuenerant,
impeditus erat negotijs. Causa ista post Conciliū est dilata. Vnde ego non
modicum sollicitus, cum predictus Oddo, etiam ab Vrbe studiose se sub-
traheret, postea per Joannem scriniarium illo presente, ante eundem
Pontificem presentibus Cardinalibus, & Episcopis, presente quoque Theo-
baldo prefecto, & nobilibus uiris Urbis Cencio, & Odone Fraiepane,
Leone Petri Leonis, cum fratribus suis Centio, Guidone &c.

STIRPIS ANICIAE;

Stemma Quintum.

HABSBURGIVM.

§. xiiij.

Gradus I. Qui est Anicianus XXXV.

Petrus, Petrusleo, Leonis Petrileonis
filius, montis Auentini Comes, vir no-
bilissimus, et inter Urbis primates præ-
cipuus, in Senatorio ordine præstantis-
simus semper habitus, ob Urbanas se-
ditiones in Germaniam una cum fra-
tre Rodolpho secedens, à clarissimis maioribus suis de-
generare noluit, nam iuxta Lucernæ lacum in Ergouia
pradia ac terras mercatus, castrum in eo loco munitissi-
mum excitauit, quod, siue ob memoriam accipitris in eo
loco inuenti, ut vult Volaterranus, Abec enim lingua
Germanica Accipitrem significat; vel alterius castri
prioribus temporibus, ut ferunt, in eodem loco à Ra-
patone Auendi castri Romarici montis Comite ædifica-
ti; aut certè, quod ego magis approbo, ab Auentino do-
minatu, cuius hic Petrus Comes erat, Auenburgum, quasi
Auentini Burgum nuncupauit. A quo castro postmodum
omnes eius posteros, tam qui hodie nunc viuunt, quàm

1 2 qui

qui superioribus seculis fuisse memorantur, denominationem habuisse constat. Inter denominationes namque, quæ in Urbe olim ex diuersis euentibus fieri solebant, non inusitata fuit consuetudo illa, qua à Ciuitatibus, & populis sæpissime nominum mutationes fiebant; ut videre est in Normandis, qui à Ciuitate Placentia Placentini denominati sunt: et in illis qui uocabantur Massæ, qui nunc in Urbe Roma, ab oppido Gallezio, Gallezii dicuntur: item & in Illustribus Marchionibus Estensibus, qui cum prius Aëtij uocarentur, ab Estensis mutationis dominio Estenses uocati sunt. Ita quoque à simili euentu qui olim Petrileones, à Castro Auenburgo, siue Habsburgo, Habsburgij: & postremò ab Austria dominatu, Austriaci, siue Austrij dicti sunt, ut in sequentibus videbitur. Huius Petri nomen quod retinet Volaterranus, dederunt nobis instrumentum illud antiquum supracitatum cameræ Apostolicæ, & Læzius commentar. in familiam Austriacam, lib. primo, capit. primo, & nonnulli suorum sequacium.

Ad Lazii uerba, quibus eodem lib. 1. c. 1. Volaterranum, & alios carpit, quod hanc splendidam Austriacorum familiam, ab hoc Petro homine exule deriuare faciant, non est quod multum immoremur, cum in eo quo alios reprehendere nititur, ipse maxime errasse conuincatur: nam Sigebertum suum, una cum Trittemio & alijs, semper & ubique Sigebertum exulem appellat. Exilium autem nihil de gloria natalium auferre, maxime cum exilii causa ignoratur, ut contigit in hoc Petro, qui ob seditionem Urbe pulsus dicitur: imo magis aliquando maiorem splendorem familijs Illustribus & Catholicis conferre, cum illud ex pia causa & iusta suscipitur, ut de hoc Petro, & tota eius familia credendum est, omnibus adeo notum est,

est, ut superfluum videatur super hac re uelle uerba facere. Cum enim illo tempore Adriano III. & Alexandro III. Pontificibus, non adeo morem gereret Fridericus I. Imperator, qui sibi iura Pontificia contra ius fasque arrogabat, & nonnullis eidem Imperatori, & suo idolo Octauiano Antipapae adherentibus, aliis uero, quibus mens fauor erat, inter quos erant Frangipanii & Perleones nobilissimi ciues Romani, uerum Pontificem sequentibus, omnino uerisimile uideatur, ut propter eiusmodi piam seditionem pro defensione Christi in terra Vicarii, contra Imperatorem, Antipapam, & eorum sequaces, a Frangipaniis Perleonibus motam, ab ipso Friderico Imperatore, qui eorum potentiam uerebatur, in Germaniam hi duo fratres, qui plus aliis posse uidebantur, relegati fuerint, ubi postmodum in eam, quam nunc uidemus, creuerunt potentiam, hoc bene iustitia Diuina disponente, ut sicut pro defendenda Ecclesia sua, extorres a patria facti fuerant: ita quoque pro condigna remuneratione (nullum enim bonum, etiam in hoc seculo patitur iustissimus celi arbiter Deus irremuneratum iri) non solum amplis facultatibus, & Dominiis ditarentur, uerum etiam illius pie familie auctores existerent, quae postmodum Imperii dignitate (qua prioribus temporibus condecorata fuerat) iterum exornata, murum se pro ea protegens, contra eius quoscunque hostes, uiriliter opponerent. Frangipanos uero & Perleones, Alexandro Pontifici adhaesisse etsi in superioribus ostensum, ubi dictum est, quod Oddo Frangepanis, tanquam deuotissimus Ecclesiae Romanae filius, cum suis fautoribus, contra Octavianum, Alexandro uero Pape adhaesit: Videntur nihilominus etiam ad hoc nostrum propositum confirmandam multum facere illa, quae de eisdem, refert idem Alexander Papa in suis datis Anagninae ad fratres monasterii de Marmuloso, supra castro Tiberiae, ubi sic loquitur. *Alexander Episcopus, Seruus seruorum Dei, dilectis filiis Annoni, & uniuersis fratribus monasterii de Marmuloso salutem, & Apostolicam benedictionem. Cum ex iniuncto nobis officio, singulorum iura defendere debeamus, illis praesertim cogimur suas iustitias conseruare, quos habitus honestatis exornat, & cultus reddit sacrae religionis insignes. Nos si quidem dilectis filiis nostris, nobilibus ciuibus Ioanni, & Petro, & Leoni, filius quondam bonae memoriae, Cencij Frangepanis, castrum Tiberiae, &c.*

His igitur consideratis multo gloriosius reputamus, ex Romana familia antiquissima, illustrissima, & quod maius est Christianissima (quam, ut loquitur Pontifex, cultus sacrae religionis insignem reddit) utpote quae fidem Catholicam, prima omnium familiarum Se-

natoriarum, uti supra diximus, amplexa sit, nasci: quā ex patriciis, fraticidis, aut spuriiis, uterant illi Sigebertus exul, & pater eius Theodopertus, qui statim ut regno inauguratus est, arma in patru-lem suum Clotarium II. primū; deinde in Theodoricum fratrem, im- piē mouit: cuius impietatis postmodum penas debitas exoluit, a fra- tre suo Theodorico cum tota sua familia deletus. Vtrunq; etiā spu- rium fuisse docet ipse Lazius ex Gregorio suo falso Turonensi, & Trittemio, ut Illustriores progenitores, scilicet, quam erant Anicii Perleones Romani, Austriacos Principes habuisse ostenderet. At si- cut in hoc etiam falsitatis arguitur, cum omnes historici rerum Gal- licarum, & precipue Belforestius in mag. annal. Franc. li. 1. c. 28. & 29, qui Trittemiū reprehendit, eos legitimos faciant: ita & in eo quod Volaterranum primum huius opinionis auctorem facit, indiligētis, & inconsiderati nomen a posteris promeruit. Nam quo pacto Vo- laterranus eius primus auctor esse potuit, qui ferē ducentis annis posterior fuit Alberto Argentinensi, & centum & amplius Pio II. Papæ, quos inconsiderate nimis Volaterranum sequi ait Lazius, cū ē contrario dicere debuisset. Sed molestum erat Lazio, quod ut tem- poris, ita & personæ ratione, Albertus Argentinensis eius intentio- ni repugnaret; ideoq; eum aliquoties callidē dissimulauit, ut ex eius libris commentat. manifeste colligitur, cum alioquin eum & recen- sere debuerit. Pius etiam secundus quem allegat, nihil de Austriaca familia Perleonia lib. 2. comment. loquitur. Sed de Petro, contra La- zium satis dictum sit, qui ut Habsburgi Comes factus est, relictis auitis Perleonum insigniis, Leone uidelicet Frāgipanato, ac fasciis, solum Leonem aureum ad dextram insilientem, in umbone cæruleo pro nouo stemmate sumpsit, quod usque ad hæc nostra tempora Habsburgi Comitibus fuit proprium.

Hugo Petrusleo, Leonis Petrileonis, S. R. E. Diac. Card. tit. S. An- geli, creatus ab Alex. PP. III. ann. Do. 1171. deinde ab eodem an. 1178. factus presbyter Card. tit. S. Eustachii iuxta templum Agrippæ, cu- ius meminit Panuinus in Epit. in 4. ad Lucium PP. III. sic. Hugo Pe- trileonis S. Eustachii, legatione functus est in Angliam ad Henricū Regem in causa S. Tho. ut annotatum reliquerūt Matthæus. Vuelstm ad ann. 1175. & Matthæus Patris ad eundem annum, & 1176.

Obicio Petrusleo, Leonis Petrileonis filius, Illustris Romanorum Consul, ut ex instrumento Camera Apo- stolicæ sumus edocti, lineam Perleoniam, quæ Romæ ad
hæc

hec usque nostra tempora mansit, post fratrum ex Vr-
be discessum, propagasse dicitur.

Rodulphus Petrusleo, Leonis Petrileonis filius, una
cum fratre suo Petro Urbe egressus, postmodum eius-
dem fauore, & non ita canonicè Episcopus LVI. Argen-
tinenſis creatus anno Domini 1161. cum in eo honore an-
nos 18. consumpsisset, ab Alexandro Papa III. eo quod
non legitime creatus videretur anno 1179. depositus,
& in ordinem redactus, vita reliquum apud fra-
trem egit.

De eius Episcopatu agunt Volaterranus antropol. lib. 23. in fine. An-
tonius Vacca I. C. Romanus, & nonnulli alij recentiorum, tacito tamen
nomine: quod nobis communicauit R. Bardi. Creationem illegitimam pro-
dit Ant. Demochares de sacrif. Miſſæ Tomo 2. c. 35.

Gradus II. Anicianus XXXVI.

Albertus Habsburgius, Petri quondam Petrileonis
filius, Comes Habsburgi & Ergouie secundus, vir pru-
dens consilioque pollens, unde & SAPIENS, di-
ctus est. In vita maximè delectatus exercitio rerum
bellicarum, ubi in ijs iamdiu dexterrimè esset versatus,
irrepente tandem senio, Sepulchrum Domini inuisende
desiderio captus, castra secutus est Friderici II. Impe-
ratoris in Palestinam: ubi sub anni 1238. initium, na-
turae concessit, in Accarone sepultus. Uxor eius Hedui-
gis Simonis Comitis Alsatie filia, & heres, ex qua su-

l 4 sce

scepti filij nouem: Rodolphus, Albertus, Carolus, Martha, Albertus Iunior, Henricus, Hermannus, Hedwigis, & Elisabeth.

De Alberti patre contendunt Germani, Lazium secuti, qui Diutem Albertum agnoscunt; nos quid sentiamus diximus in precedens: ne quid tamen intractu reliquisse uideamur pauca quedam subiungemus. A Pierleonibus Habsburgios processisse, confirmat Albertus Argentinensis, ut supra diximus, sic sententiam suam exordiens, *Rudolphus Comes de Habsburg*, ex antiquis progenitoribus ab Urbe Roma traxit originem: sic autem finiens, *Ex quibus duobus fratribus omnes de Habsburg postea processerunt*. Huius opinionem constabunt multi, inter quos ut alios omitam, primus occurrit Volaterranus lib. 23. in fine sic inquit, *Ex altero quonabilem in ea regione duxit uxorem, natus est Albertus, qui Albertum, & Rodolphum Imperatorem, primum ex Comitibus Abesburgensibus genuit*. Hunc sequitur Franciscus Belforestius in magnis annalibus Francie, lib. 1. c. 29. his Gallicis verbis, *Rapote engendra Puarengier, & celui Othon: duquel yssit Puernhier, qui eut pour filz Albert surnomme le Riche, ayant cestuy pour filz Albert second du nom, (Conte de Habsbourg, & Landgraue de Elzace, qu'aucuns estiment estre d'un autre estoc, que des Merouinges) d'Albert fut successeur Rodolphe Roy des Romains. &c.* id est: Rapoto genuit Berengerium, & ille Othonem: ex quo genitus Puarnerus, qui filium habuit Albertum, cognomento Diutem: habuit iste filium Albertum secundum huius nominis (Comitem Habsburgi & Alsatie Landgrauum, quem alij alterius Stemmatu, quam Merouingorum existimant) Alberti successor fuit Rodolphus Rex Romanorum, &c. Accedit & tertius Franciscus Rosierius Tomo 5. stemmatum Lotharingie historia capitali LXXIX. cuius uerba sunt: *A quo Rapotone hi filij & nepotes exierunt, Varangerus, Otho Verutherus, Albertus cognomento Diues, Albertus II. omnes Habsburgenses Comites; quorum nouissimum plerique a Petro Leone Romano descendisse tradunt*. Hac ille, ex aliorum sententia, quorum, & precedentium omnium in superiori §. VI. citatorum, opiniones, si non utique Historicorum Germanorum fictionibus quadrant, uideat lector, an decipiatur documentorum priscorum antiquitate, an rei veritas auctorum negligentia tenebris obducta sit. Nam Austriaeos Principes, qui ante erant Habsburgii ex hac Perleonia Frangipania

pania originem duxisse egregie docent Lucas Contilis in epistola
sua dedicatoria, & R. P. F. Onuphrius Páuinus in duobus antiquis
instrumentis, quæ ex MSS. adfert lib. 3. de gente Frangipania, cap. 7.

Gradus III. Anicianus XXXVII.

Rodulphus Habsburgius, Alberti Sapientis filius,
Comes Habsburgi, & Ergouie III. in quo vetustissima,
& nobilissima Aniciorum domus, Imperialibus, & Re-
galibus fascijs est restituta: natus est in oppido Habsbur-
go, anno Domini 1218. Calendis Maij, & post longam
Imperij vacationem, Francofurti ex Comite III. Hab-
sburgenfi, & Alsacia Landgrauio, quarto Idus Octobr.
anno 1273. Rex Romanorum appellatus, coronatus est
Aquisgrani à Sigefrido Coloniensi Archiepiscopo octauo
Idus Ianuarij an. 1274. Regnavit annos 17. Menses 11.
& dies 19. Obijt prope Spiram Germetsheimæ ad Rhe-
ni ripam, pridie Calendas Octobris, & Spiræ sepultus
est iuxta Philippum Sueuum, an. 1291. cum hac inscript.

ANNO DOMINI MCCLXXXI.

PRIDIE CALENDAS

OCTOBRI,

OBIIT RODVLPHVS REX.

Ex quo elogio erroris arguuntur qui Idibus Quin-
tilibus mortuum volunt. Vixit annos 73. Menses 5.
Duxit uxores duas, harum prima fuit Anna, Comitiss
Ho.

Hohemburgensis ad Nicrum filia, quæ cum ei tredecim
filios peperisset, obiit anno Domini 1281. duodecimo Cal.
Octobris, & Basileæ in summo Templo sepulta est. Se-
cunda fuit Elisabetha, siue Agnes, Othonis Ducis Bur-
gundie filia, ducta anno 1284. cum esset annorum qua-
tuordecim tantum, ex qua prolem non suscepit.

Ab hoc Rodulpho & deinceps, prolixitate vitan-
da, quod ab eo adusque Philippum, & Rodulphum, se-
cundos, familia Habsburgica Austriaca, fusissimè in om-
nium manibus versetur; Stemmatibus Austriaci propa-
gatores breuiter tantum dabimus, reliquos utriusque
sexus nominatenus in Arbore Aniciana generali daturi.

STIRPIS ANICIAE.

Stemma Sextum.

A V S T R I V M.

§. xiiij.

Gradus I. Anicianus XXXVIII.

Albertus Habsburgius, Rodulphi Impe-
toris filius, à genitore alteris ad Augu-
stam Vindelicorum Comitiss, in frequen-
ti Principum corona, cum Ducatu Sty-
ria, atq; Carniola ATSTRIAE EXAR-

CHATVM, uxoris Elisabethæ, Menardi Comitiss Ty-
rolis

rolis filie intuitu, consequutus, HABSBURGIVM
nomen, in AVSTRIVM, ab eius dominatu, transmuta-
uit, quod usque ad hac nostra tempora felicissimum sem-
per, gloriosissimum, & victoriosissimum, in eius familia,
& posteris permansit. Electorum suffragijs contra Adol-
phum Imp. Caesar designatus, eodemq; in agro Vuorma-
tiensicruento prelio caeso, vigesimo sexto ab hinc die, sexto
Calen. Augusti, an. 1298. Francofurti denuo inauguratus,
& inunctus est. Cognomentum victoriosi tulit, & tan-
dem nefarie à Ioanne ex fratre nepote iugulatus est 8.
Cal. Maij, an. 1308. cum imperasset à prima electione an.
10. duobus demptis mensibus. Sepultus est in monasterio
Regio campi ordinis Franciscanorum, quod in eodem loco
in quo occisus est splèdido apparatu construi fecit uxor eius
Elisabeth; quæ ibidem, post eius mortem, sanctissimam vi-
tam Monasticam egit, obiitq; an. 1314. sexennio post viri
mortem, ex cuius amplexibus, unum, & viginti liberos
susceperat, quorum omnium Albertus stemma propagavit.

Hic Albertus I. Imperator; antequam Imperium
adeptus esset, à patre Imperatore, & Imperio concessa no-
ua usurpavit insignia: sectionem videlicet, siue fasciam
argenteam, in rubro. Hoc autem insigne tribuitur à La-
zio lib. 3. comment. cap. ij. Lupoldo VII. Marchioni Au-
strie, quem ipse non rectè quintum appellat, qui Grazij
in Stiria obiit anno 1193. addens & de stemmatis origi-
ne causam, videlicet quod in expugnatione Ptolemaidis,
adeo totus suffusus sanguine fuerit, cingulotenus dunta-

xat

xat (quod album corpus interfecabat) à cruore immunis,
ut ob eius rei euentum, ad perpetuam memoriam, hoc ip-
se sibi insigne, & posteris suis omnibus promeruerit. Sed
hæc eius sunt commentitia, cum de hoc stemmate à Leo-
poldo excogitato nihil in historicis, & genealogicis lega-
tur, præterquam in nonnullis suis sequacibus, qui hoc fa-
ctum Leopoldo VII. tribuunt, contra aliorum historico-
rum fidem, uno consensu asserentium, Alberto eius nomi-
nis primo, hoc stemma, à patre Rodulpho Imp. concessum,
& non Leopoldo, hoc ideo quod in bello contra Ottocarum
Boemie Regem gesto, totus ipse sanguine maduerit, ut
rei monumentum Vienna, inter domus Austriacæ pictu-
ras, etiamnum edocet. At hæc licet aliquo veritatis colo-
re vestiri videantur, magis tamen ego illis acquiesco, qui
dicunt Albertum hoc nouum Austriacæ domus stemma
excogitasse, duplici ex causa, cum ne Perleonia Aus-
rum domus memoria interiret: tum etiam ut Frangi-
paniæ familiæ priscum caritatis monumentum renoua-
retur: ad illam namque conseruandam, (sicut proauus
eius Petrus, primus Habsburgi Comes, Leonem Perleo-
nium, diuersum tamen in coloribus, sibi retinuerat, fascijs
rubris, & argenteis omnino relictis) fasciam unam
argenteam in rubro, sibi & posteris reseruauit: quæ &
ad istam renouandam seruiens, fractionis panum (un-
de familiæ Frangipaniæ nomen) per albam sectionem,
quæ rubrum scutum diuidit, typum, posteris represen-
tari voluit.

Gra-

Gradus II. Anicianus XXXIX.

Albertus I I. Archidux Austriae, Comes Habsburgius, vulgò Sapiens, & Contractus cognominatus, Alberti I. Imp. filius, uxorem duxit Ioannam, Vlrici Phytetarum Ultimi Comititis filiam, ex qua sex liberos genuit, Leopoldo stemma propagante. Obiit anno 1358. die 13. Cal. Augusti. & Gemnicii ad Cartusianos, quos ipse condiderat, sepultus est.

Gradus III. Anicianus XL.

Leopoldus, cognomento Probus, & militia decus, Alberti II. filius, Archidux Austriae, ducta Viride Barnabonis Mediolanensium Ducis filia, ex ea multa prole auctus est, eorumque Ernestus stemmatis propagator exstitit. Tandem ad Sempachum magna strage suorum victus, fortiter pugnans cecidit, 7. Id. Quintiles, 1386. & Regiocampi sepultus est.

Gradus IIII. Anicianus XLI.

Ernestus Archidux Austriae, à corporis robore Ferreus cognominatus, Leopoldi filius, uxores duas habuit primam Margaretam filiam Bugslai Pomeraniae Ducis, quae sine liberis mortua est: Secundam Zinburgam, siue Cunbarcam, Ziemouiti Ducis Mosaniae filiam, quae ei decem liberos peperit, & inter eos sextum Fridericum

cum

cum stemmatis propagatorem. Obiit anno 1435. & sepultus est in cœnobio Rhayn.

Gradus V. Anicianus LXII.

Fridericus Archidux Austriae, Ernesti filius, natus anno Domini 1415. die 11. Cal. Octobris; Francofurti Rex Romanorum appellatus, Calendis Ianuarij anno 1440. coronatus est Aquisgrani 8. Idus Ianuarij; & Romæ Rex Lōbardiae, & Imp. Fridericus III. dictus est: una cum uxore sua Leonora Eduardi, Regis Portugalliae filia, à Nicolao Papa V. 16. Calend. Aprilis, anno 1451. Imperavit & regnavit annos 53. Menses 4. dies 20. Vixit annos 78. paulò minus, & plenus dierum obiit anno 1493. die 14. Cal. Septembris, in Templo S. Stephani sepultus. Filij eius feruntur quinque, & omnibus ferè in pueritia extinctis, solus Maximilianus stemmatis propagator relictus est.

Gradus VI. Anicianus XLIII.

Maximilianus Archidux Austriae, Friderici III. Imp. filius, natus Neapoli, anno 1459. die 12. Calend. Aprilis, Rex Romanorum, procurante patre, Aquisgrani creatus est 14. Cal. Martij, anno 1486. & ibidem coronatus ab Archiepiscopo Colonienfi 4. Idus, Aprilis; regnavit annos 22. Menses 10. dies 28. Vixit annos 59. Menses 9. dies 23. Obijt apud Vuelsam superioris

ris Austriae oppidum, pridie Idus Ianuarij, anno 1519.
& sepultus est Vienna cum patre. Fuit in eius connu-
bio primum Maria Caroli Ducis Burgundiae filia, &
complurium principatum haeres unica, quae inter ve-
nandum equo excussa, eo casu extincta est 6. Nonas
Martij, anno 1482. relictis liberis quatuor. Post hanc
Anna, Francisci Britanniae Ducis filia ei desponsata fuit,
sed non nupta. Deinde duxit Blancam Mariam, Ga-
leatij Mariae Sfortiae Mediolanensium Ducis filiam,
quae sine liberis mortua est.

Gradus VII. Anicianus XLIIII.

Philippus Maximiliani filius, Archidux Austriae,
Dux Burgundiae, Comes Flandriae, qui ab insigni bo-
nitate, & alijs agnatis virtutibus, quae Principibus
Austrijs ceu gentilitiae dotes sunt, quibus emicuit & elu-
xit, Amor ac delictum generis humani, dictus est; acce-
pta in uxorem Ioanna, Ferdinandi Catholici Hispaniae
Regis secundogenita, eius ergo dotalitia Regna Hispa-
niae, Siculum item, & Neapolitanum, domui Austriacae
acquisivit. Ad quae possidenda ex Belgio crebris proce-
rum litteris euocatus, morbo ex aeris illius insueti gra-
uitate contracto; cito decessit 7. Cal. Octobris, an. 1506.
etatis suae anno 28. & Granatae sepultus est, liberis sex
relictis, quorum Stemmatibus propagatores fuerunt duo
praecipui, Carolus & Ferdinandus.

Gra-

Carolus V. Philippi filius, Rex Hispania, & Archidux Austriae, natus Gandavi in Belgio, anno 1500. die 6. Calend. Martij, Festo S. Matthiae: Rex Romanorum Francofurti absens ab Septemviris appellatus est, quarto Calend. Iulij, anno 1519. Coronatus Aquisgrani anno sequenti, quarto Idus Nouembris: & item Boconiae à Clemente Papa VII. in Templo S. Petronij, 6. Calend. Martij, die natali suo, anno 1530. Regnavit, & Imperavit annos 39. Vxor eius fuit Isabella, Emanuelis Regis Lusitaniae filia, quae Toleti in puerperio decessit quadragenaria, Calend. Maij, anno 1539. cum peperisset viro suo liberos quatuor. Carolus autem seipsum Ultro Imperio, & omnibus Regnis abdicans, in monasterium Vallis Toletanae in Hispania se abdidit, Deo vacaturus, anno 1556. in quo diem supremum clausit xi. Cal. Octobris, anno 1558. aetatis suae 58. & Granata cum uxore sepultus est, Philippo II. stemmatis propagatore relicto.

Ferdinandus, Philippi filius, Caroli V. frater; natus in Hispania anno 1503. Rex Romanorum appellatus est, procurante Carolo fratre, Nonis Ianuarii, anno 1531. & Caesar creatus est Francofurti, anno 1558. Imperavit solus annos sex. Fuit ei Vxor Anna, Ladislai Regis Boemiae, et Ungariae filia, quae postquam 14. liberos peperisset, obiit in puerperio 6. Cal. Februarij,

anno

anno 1547. ætatis suæ 43. Ferdinandus autem iam æta-
te grauis, naturæ debitum persoluit 8. Cal. Augusti,
ætatis suæ 61. & Vienna sepultus est, cui successit filius
Maximilianus.

Gradus IX. Anicianus XLVI.

Philippus, huius nominis II. Caroli V. Imp. filius,
Hispaniarum Rex potentissimus, & Catholicus, ac utrius-
que Sicilia, Neapolis, Hierosolymæ: Archidux Au-
strie; Dux Burgundie, Brabantie, & Mediolani:
Comes Habsburgi, Flandrie, Tyrolis, &c. Omnium
Regnorum, & Prouinciarum Paternarum, ac Noui
Orbis, heres & unicus; natus in Valle Toleti xij. Calen-
das Iunij, Anno Domini 1527. hora 4. min. 15. post
meridiem. Princeps multis bellis clarus, quæ, vel
ipse, vel per suos Duces, Albanum, Austriacum,
Parmensem, & alios passim administravit in Gallia,
Anglia, Belgio, & Lusitania: condidit Academiam
Duacensem (quæ Vrbs in gremio suo suscepit anno Do-
mini 1554. die 15. Maij, post noctis medium) in Bel-
gio, anno 1569. In eius uxeris matrimonio primum
Maria, Ioannis III. Regis Portugallie filia, quæ Ca-
rolum peperit: Deinde Maria Angliæ Regina, ducta
anno 1554. 8. Calend. Augusti, quæ sine liberis obiit.
Tertia, Isabella Vallesia, Henrici II. Franciæ Regis fi-
lia, ex qua Isabella, & Catarina procreate. Quarta,
Anna, Maximiliani II. Imper. filia, quæ defuncta est

m

anno

anno 1580. die 8. Cal. Nouembris, eum peperisset liberos quinque, Ferdinandum, Iacobum, Carolus Laurentius, Mariam, & Philippum.

Maximilianus I. I. Ferdinandi Imp. filius, Archidux Austriae, & Rom. Rex, & Imp. Vngariae, & Boemiae Rex, natus Viennae anno 1527. Calend. Augusti, patri in Imperio, ceterisque Regnis successit. Imperauit annos amplius duodecim. Tandem Ratisbonae fatis concessit anno 1576. die 4. Idus Octobris, aetatis suae 49. & Lincii sepultus est. Uxor eius fuit Maria, Caroli V. Imp. filia, ex qua quindecim liberos procreauit, quorum Maximus, Rodolphus Imperator.

Gradus X. Anicianus XLVII.

Carolus, Cognomento Dentatus Philippi II. Hispaniarum Regis, ex prima uxore filius, natus in Valle Oletana Idus Iulij, anno 1545. in ipso aetatis flore extinctus est nono Calendas Augusti, anno 1568.

Isabella, Clara, Eugenia, Philippi II. ex Isabella Franca, cuius nomen ex eius memoria gessit, uxore tertia filia, nata in Segobiae silua, an. 1566. die Sanctae Clarae xi. Augusti, ideoque Clara vocata; Eugenia vero ob deuotionem patris ad S. Eugenium, nouiter ex Parisijs ad Hispanias translatum, nunc uiuit Hispania infans.

*Catharina Franca Austria, Isabella ex eadem matre
soror, nata x. Octobris Madridij anno 1567. Vene-
re, baptizata 19. eiusdem Mensis, nupsit Carolo Ema-
nueli Duci Sabaudie, anno 1586. cui aliquot filios
peperit.*

*Ferdinandus Philippi I I. ex Anna Austriaca uxore
quarta filius, natus 1571. pridie Nonas Decem-
bris, infans extinctus est.*

*Iacobus, sue Didacus, Ferdinandi frater uterinus
nouennis obiit anno 1582. xi. Calend. Decembris.*

*Carolus Laurentius, eorum frater infans defun-
ctus est.*

Maria, earum soror, septennis obiit.

*Philippus III. infans Hispanie, natus anno Domi-
ni 1578. nunc regnat, qui ut felicissime (una cum
patre Philippo I I. Hispaniarum Rege potentissimo, ac
verè Catholico) uiuat, ac Regia sua Maiestate, ad
gloriam Dei, Ecclesie, Reique publicae salutem utatur,
ardentibus & intimis precamur, & optamus votis.*

*Rudolphus I I. Maximilian I I. Imp. filius, natus
Viennæ 15. Calen. Augusti, anno 1552. Rex Vnga-
rie, & Boemie: anno 1576. Calendis Nouembris*

≡ 2 Rathis-

*Rathisbonæ Romanorum Rex consecratus, successione
patris excepit Imperium. Vivit adhuc cælebs.*

*De fratribus, & sororibus agemus in Arbore sub-
sequente.*

*Adiungatur in Gradu IIII. Aniciano X X.
immediate ante Boetiorum gentem.*

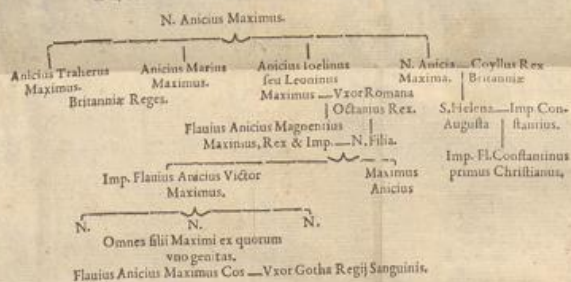
*Flavius Anicius Felix, Anicij Felicij II. alias III.
Papæ filius, cuius mentio extat in duobus antiquis in-
strumentis Montis Casini: quorum unum excusum est
post finem Chronici Casinensis fol. 197. alterum inferius
subijciemus ex MSS. Vxor ei fuit Thrasilla Roma-
na, ex nobilissima Octaviorum Familia, ex qua geni-
tus filius Anicius Gordianus.*

Finis Tractatus.

ARBOR ANICIA. PROBA. OLYBRIA. PERLEONIA. FRANGIPANIA. HABSBERGIA. AVSTRIA.

GENS MAXIMA ANICIA.

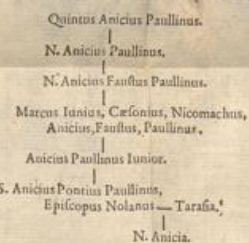
GENS BOETIA. ET SYMMACHA ANICIAE.

1. QUINTVS ANICIVS Prænestinus.

- MARCVS Anicius.
- LVCIVS Anicius.
- LVCIVS Anicius Gallus.
- LVCIVS Anicius Gallus.
- N. Anicius.
- N. Anicius.
- N. Anicius.
- LVCIVS Anicius, Cerealis, Gallus.
- LVCIVS Anicius, Torius, Anicius, Cerealis.
- Anicius TYTIVS.
- Anicius TYTIVS Virratius, Pollio.
- N. Anicius Cerealis.
- SERGIVS Anicius BALISTA.
- N. Anicius IULIANVS.
- Sextus Anicius.

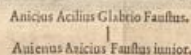
GENS PAVLLINA ANICIA.

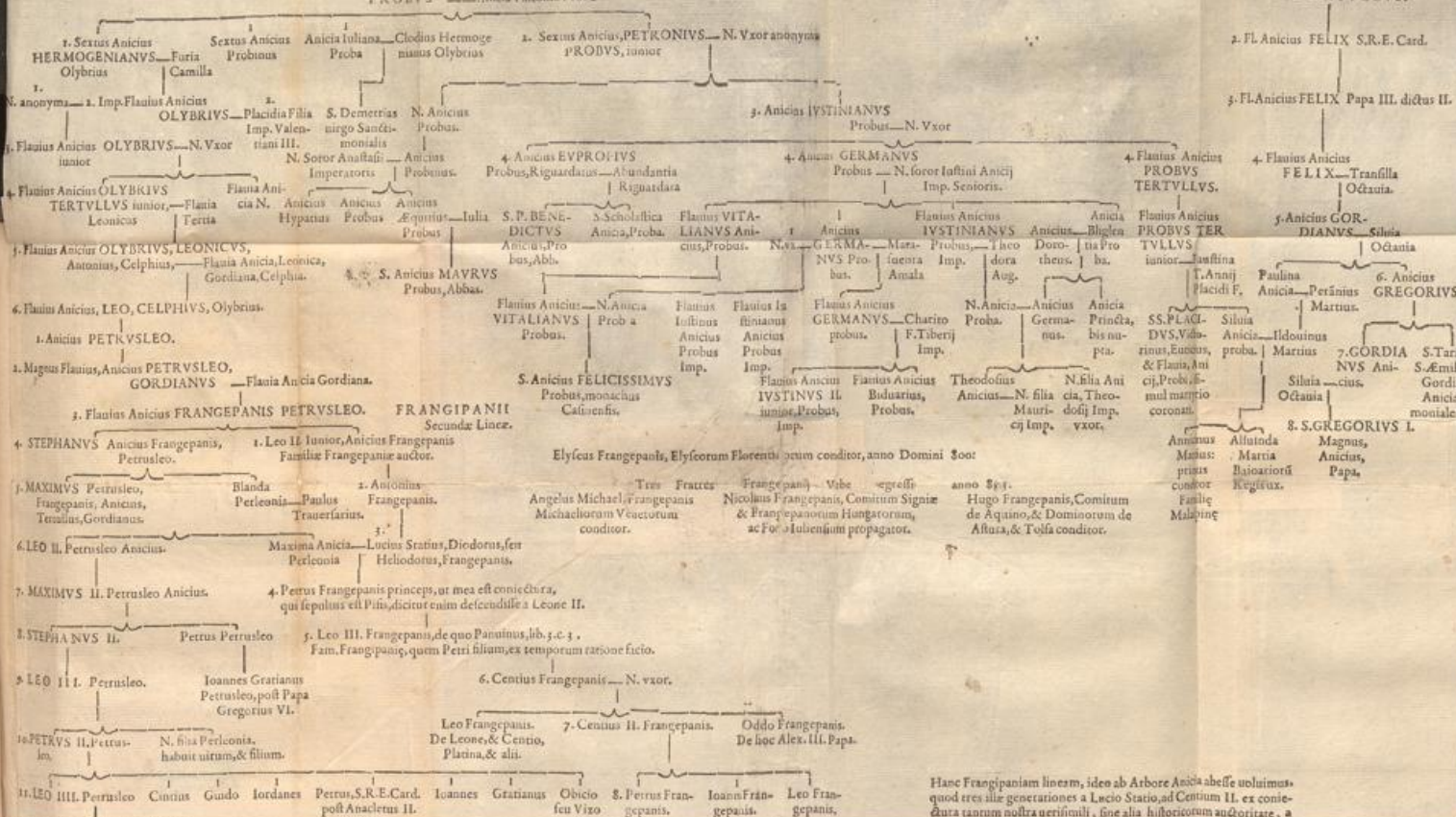
GENS BASSA ANICIA.

GENS FAVSTA ANICIA.

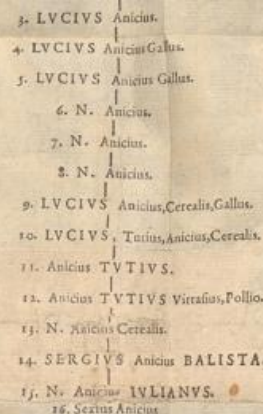
1. Sextus Anicius PETRONIVS PROBUS.

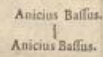
Hanc Frangipaniam lineam, ideo ab Arbore Anicia abesse volumus, quod tres illæ generationes à Lucio Statio, ad Centium II. ex coniectura tantum nostra verisimili, sine alia historicorum auctoritate, a

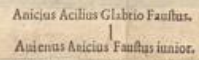
GENS BOETIA, ET SYMMACHA ANICIE.

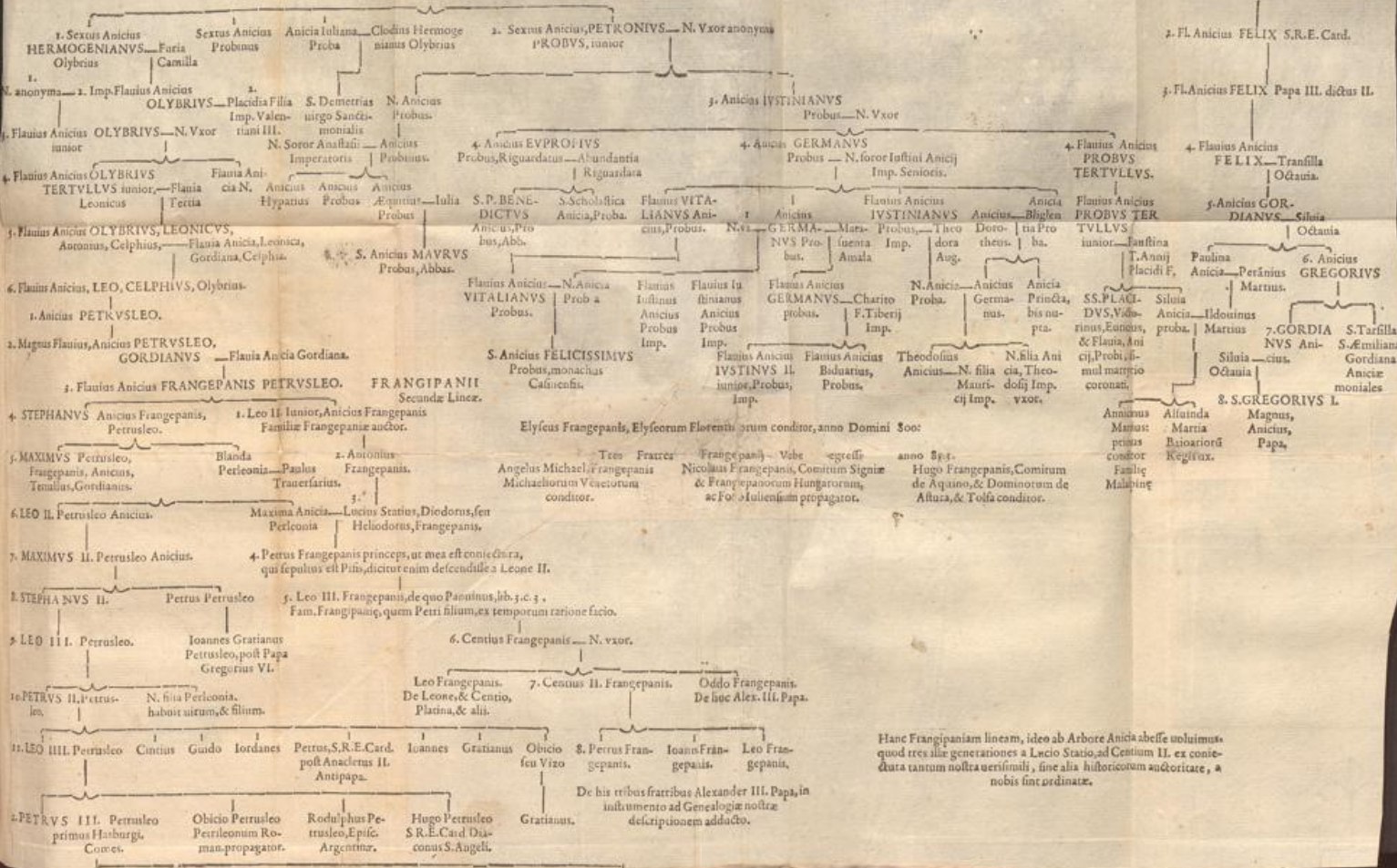
GENS BASSA ANICIA.

GENS FAVSTA ANICIA.

1. Sextus Anicius PETRONIVS PROBVS.

D. GERMANO DELL'VVA,

Capoano , Monaco Casinense,

All' Autore.

DAL ceppo d'alti Eroi , di Regi Illustri
D'Alessandro , di Cesare , ò Marcello ,
In tela, in carte, hor questo ramo, hor quello
Mostrar souente à noi Pittori industri.

Ma questo che'n sì vago ordin di lustri
Sacra Istoria dipinge Arbor nouello
Auanza ogn' altro tratto di pennello
Onde è che'l fece , e tu Cassin t' illustri.

ARNOLDO questi fù , che del gran Padre
BENEDETTO , ogni foglio , e colto germe
Con viue linee di pittura espresse ;
Staran mille anni , e mille al mondo ferme
Contra morte di lui l'opre leggiadre ,
A cui por mano , amor santo l'eleffe.

PER L'ARBORE MONASTICO
& Opera del P.D. Arnolfo Vuion
Fiamengo.

QUESTO superbo Tronco,
Che i sacri rami suoi
Sparge coprendo i gran confini Eoi,
Da **BENEDETTA**, hum il, casta radice
Surse sempre felice.
S'auuolse ne l'oscura
Notte di lui, che la memoria fura.
ARNOLDO indi l'elice: e con fatale
Penna ci pinga il bel **LEGNO VITALE**.

Don Honorato Longhena Bresciano,
Monaco di S. Benedetto.

I N A N I C I A M F A M I L I A M
Carmen.

 *Elluris medium latè complexa, virebat
ARBOR, et ingentes tollebat ad athe-
ra ramos,
Hæc rutilis diffusa comis, diffusa uenustis
Fructibus, à toto visa est splendescere mundo.
Firma erat, & folijs stabat bene fulta serenis,
Et brutis sua quæque feris habitacula præstans,
Necnon cuncta suo pascens animalia fructu,
Et dulces pauide nidos præbere volucris*

Gaudens:

Gaudens : interea Cæli demissus ab axe ,
En vigil , & Sanctus , dictis qui talibus infit :
ARBOR amœna nimis valida collisa bipenni
Concidat , excutite & folium , dispergite fructus ,
Quasque tegit fugiantque fera , fugiantque uolucres .
At finite illasum germen succrescere terra ,
Fortia ferratis cui neccite vincla catenis ;
Tingatur tum rore poli , tum corde ferino ,
Viuat , eumque super mutantur tempora septem ;
Donec adesse Deum , Diuum contentor , & equi
Discat , & excelsum toto dominarier orbe ,
Qui potis est cuicumque velit diadema coruscum
Tradere , & auratis humiles extollere sceptris .

ARBOR dicta fuit Rex quondam diuino cultu
Assyria , inuiso quem vana superbia flatu
Sustulit elatum , memorandum dedecus orbi .
Nescius ille Dei sic sensit vindicis iram ,
Nam quadrupes inter syluas obiectus opacas
Nudus , inops , Aquilarum , et factus crinibus instar ,
Septem continuos reptauit deuius annos .

AST subtili quæ mente Deū , STIRPS incluta nouit
Virtutisque petit sectari castra serena ;
Indubiè ista suo transcribet clara nepoti
Stemmata , nec dira recidet curuata securi ,
Perpetuum sed fronde virens , ceu florida palma ,
Termine multiplici cedro assimilata vigebit .

ITALICO producta solo sic plurima secla
Inter progenies veteri , quæ stemmate clarent

Floruit, atque etiam nunc *ARBOR* *Anicia* splendet
Virginis ante sacrum ducens hæc stemmata partum
Viribus, acopibus, virtutibus atque trophæis.
Romulidum procures inter, patresque togatos
Emicuit; iam tum duodenis fascibus aucta,
Iam tum magnifico necnon decorata triumpho
Robore ab inuictis cognomen *ANICIA* sumpsit.
Inde ubi cœlipotens humanos induit artus,
Iam titulis bene nota suis, illustris auorum
Fascibus, ipsa prior fascēs submittere Christo
Orsa, prior titulo Christi amplificata resulget
Progenies inter cunctas quæ Consule gaudent.
Quæis prior ut titulo, nulli sic laude secunda
Nomina cum rebus socians virtute coruscat,
Namque tulit celebrem nullo non tempore prolem
Quam vel magnanimus Maiores, aut Palladis artes
Vel toga condecorat, pietas quoque sancta perornat.

D. Paulus Malassis, Brugenſis,
Monachus S. Iuſtinæ.

D. LUDOVICVS MALOMBRA
Venetus, S. Georgij Maioris Venetiarum
Monachus, amicitiae ergò Donno
Arnoldo Flandro.

Rogenies ueterum illustres effingere Pictor
Si quis pertinet; sit facilisque manus.
Id genus AEacidum, aut Priami nume-
rosa propago,

Sine sit Aeneae Stirps generosa pij:
Herculis aut nati, Diuum proles uè Parentis,
Splendidaque his addat stemmata Roma tua.
Quis neget Aeterno sonitu per saecula fama
Illius egregiae cuncta sonare tubam?
Attamen impigris axem lustrabit Olympi
Ocyor haec alis, quam paris ipse tibi.
Nam magni sobolem BENEDICTI ARNOLDE
recenses,
Atque redit Monachis gloria prisca bonis.
Hinc patet astriferas sedes tenuere beatas
Quot Caeli, & stola quot sanguine tincta tegit.
Quot REGES pro sceptris nigro liquere cucullo:
Quot solium, & curas obtinuerunt Petri.
Quare age ne finem cesses imponere caeptis:
Nam tibi perpetui splendor honoris erit;
Debebitq; sacrum BENEDICTI germen, et orbis.
Praemia Doctorum laus tibi, & Astra manent.

D. CON-

D. CONSTANTINI CAIETANI,
Siculi Siracufani, Monachi Catanensis
S. Nicolai de Arenis, Congreg.
Casinensis.

In Auctoris, Operisque commendationem,
Carmen.

Lorentem ITALIAE sobolem, & mo-
numenta verusti
Ordinis, egregiosque ausus, ARNOL-
DE, subauras

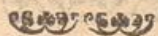
Profer age, & pulchras caeli spirabilis oras.
Nec patere eximiorum operum, & decora alta parētum
Nocte premi, angusti vè arceri finibus orbis.
Canitie reuerenda sua quod nostra precatur
Religio supplex, alacri transmittere cursu
Trans Indos, transatque Noui spatia Ultima mundi
Aggredere auspicijs Aquila, dextroque PHILIPPO.
Quod latè imperium Sol lustrat, et AVSTRIA proles
Iustitia frænat nostram toto ordine gentem,
Illustresque animas recolat, quas ITALIA tellus
Heroum fecunda parens, Europaque tota
Flos orbis dedit in lucem. Instaurata tuorum,
Eruerat quæ longa dies, agnosce trophæa,
O cæpti, BENEDICTE, O Sanguis ANICIVS auctor.
Vt pulchram ad laudem patriæ virtutis amore,
Maîte nouis ARNOLDE animis, generosa tuorum
Pectora succendes, siue hi cunabula gentis,

Et

Et laetos incrementis felicibus ausus,
Seu quos insignis pietas, & nobilis oti
Extulit in Caelos Studium, seu purpura PETRI
Picta auro, & permagnarum moderamina rerum
Ore legant auidi, tacitoque in pectore voluant.
Has olim illustres inter celebrare palmas,
Care ARNOLDE, mihi sancto quem fœdere iunxit
Militiæ communis amor, laudatæque vita;
Ac nomen Ventura tuum venerabitur ætas,
Insignis quod iam bello, & pietate PHILIPPVS
Terrarum Imperijs, tua Virtus terminat Astris.

Eiusdem ad Librum Epigramma.

SI quid abire valet tutum quocunque volumen
Ne quis obesse patri Zoilus ore queat;
Tu bone terrarum securius, atque locorum,
Omnibus esse potes gratus ubique liber:
Namq; Patrum memoranda tenes, Regumque, virumq;
Ac Diuum peperit quos sacra Religio:
Quæ pius instituit BENEDICTVS, quæ sacer ordo
Eius habet, docta concinis arte codex;
Perpetuo superis acceptus habebere ævo;
Nædum sub cælo, sic ubi proficies;
Exigitur, cunctis placeas, nullumque trerere,
Archilocum temnas, qui benedicta referes;
I cito, pande melos, suauem diffunde liquorem;
Quem Pater ARNOLDVS legit ad instar apis.

Ad

Ad Arnun Fluuium.

D. PAVLVS SYLVANO BALNENSIS

Monachus Camaldulensis.

Madrigal Primo.

RNO'LD Otto tuo figlio,
Qual partorì la limpida Sequana,
Fuggì con lieto ciglio
La gent'empia, e profana
Fra spechi al Cassin Monte,
Tenendo anco'l tuo nome,
Odi pur, ch'à cantar io m'inuio come
Il bel retto sentiero
D'Eroi celebri ne segue primiero,
La Piantalo dimostra, e intona l'opra
Delli Stellati, acciò più fama scopra.

Madrigal II. Acrostico.

A Arbor' Illustre, e chiaro,
R Ricco di frond'e frugi, Alto, e sublime,
N Non ti sdegnar se con mie rauche rime
O Ordisco lodi a' tuoi pregiati Rami;
L Lieto ogn'un dico ch'ami
D Di cuor la tua dolc'ombra;
O Onde il ben si raccoglie, il mal si sgombra.

Ma-

SONETTO DEL MEDESIMO,

All Autore.

*L*riga l'Arno i vaghi Toschi campi
Con abundant, e liquidi cristalli;
Da fuor' ARNOLDO per solinghe
valli,

L'onde, ch'al ben oprar fanno s'auampi:
Spiegat' hà il vessil chiaro, e i speffi lampi
Lustrano già li tenebrofi calli
Di nostra mente ogn' hor procliue à falli
Fra tante squadre acciò ch'ella s'accampi:
Quiui al Santo NOR SIN si scorge in fronte
una Corona di dodici Stelle,
Che mostrano la via del sagro Monte,
Doue soggiornan l'Alme saggie, e belle
Il Santo Sabaoth à lodar pronte,
D'Amor ardendo via più, che facelle.

AL M.R. PADRE D. ARNOLDO.

D. BIANCA GONZAGA.

*Egg'io forse tacer tuoi maggior pregi
Spirto gentil d'ogni Virtude adorno?
A cui Pallade, e Apollo ogn'hor d'intorno
S'aggira, e aggiunge illustre fregio à fregio;
Anzi darti fra spirti al mondo egregi
Eterne lodi, al Tempo ingiuria, e scorno,
Discesa à noi da l'aureo alto soggiorno
Alma gradita al sommo Rè de' Regi,
Degno per ciò di più sublimi honori
In terra sei, mentre nel Ciel di Stelle
Corona t'è da gli Angeli contesta,
Ch'à gli alti oggetti, à l'opre illustri, e belle
Sempre hai la mente pronta, hai la man presta
Spargendo in carte perle, e gemme, e fiori.*

IN MARTYROLOGIVM MONA-
sticum D. ARNOLDI Flandri.

*Arctyrium deflet ARNOLDI hæc pa-
gina passos
Iam Monachos, effert, quos pius elo-
gio.*

*Hic CHRISTVM fassi, qui, toto sanguine fuso
Celsa tenent læti, præmia summa ferunt.
Hic iter, id spectans, sibi munit ad æthera cultu,
Et pietatis honos, quo ve fruatur erit.*

Antonius Beffa Negrinus.

A L M. R. P. DON ARNOLDO

VVION, FIAMENGO;

Inuentore, & Scrittore dell'Arbore, & Martirologio Benedettino.

BONIFACIO ZANETTI.

*TE fian Zeusi, e Apelle inferiori,
Polignoti, Protogeni, e Timanti,
Che non sculpiro, ò fero smigliamenti
In bronzi, in marmi, ò in lini Imperatori;
ARNOLDO hor t'apparecchia à graui honori,
Che sculpi, pingi, scrini, e suegli quanti
Eroici gesti già fecer' i SANTI
Di tua RELIGION almi splendori;
E mentre al BENEDETTO Tronco santo
Vai collocando quelli, quasi Fregi,
T'acquisti Ciel, Corona, Palma, e Manto.
Hor godi lieto, che gli ANICII Regi
Saran quai sempre furo, ed altrettanto
Grati, benigni, pïj, giusti, & egregi.*

